

PHOTO TRAVEL

nr. 7 | august | 2009

www.phototravel.ro

Olivier Bourguet

Jurnalul

ETIOPIAN

profil
DORIN BOFAN

special
PATRIMONIUL UNESCO

fotolocație
DELTA DUNĂRII

practic
FOTOGRAFIEREA APEI

Intalneste omul din spatele aparatului de fotografiat

Photo: Hasselblad/NASA

Pentru a aniversa 40 de ani de la primele fotografii pe luna facute cu un Hasselblad si a lansa noul H3DII-60, invitam un numar limitat de fotografi, pentru a se intalni cu astronautul Buzz Aldrin de pe Apollo 11 si cu echipa noastra de proiectare, la Centrul Spatial Kennedy, pentru un exclusive all including weekend, cu seminarii si pregatire foto profesionala la cel mai inalt nivel.

Mai multe informatii aici: www.hasselblad.com/behindthecamera

Intalneste la NASA echipa de proiectanti Hasselblad!

Achizitionati un H3DII-50 sau H3DII-60, inainte de 21 August, 2009 si ne vom intalni impreuna in Septembrie, 2009 la Centrul Spatial Kennedy. Locurile sunt limitate, deci nu ratati ocazia.

Pachetul include, in afara unui aparat Hasselblad de exceptie, urmatoarele:

- O zi sesiune speciala de pregatire la Hasselblad University
- Transport aerian tur-retur la Orlando, Florida, USA (cu anumite restrictii)
- Doua nopti cazare si masa
- Tur special la Centrul Spatial Kennedy
- Dineu de Gala cu astronautul Buzz Aldrin
- Participarea la concursul de fotografii NASA cu premii de valoare in echipament Hasselblads

Si multe altele!

HASSELBLAD

Taking Photography Further

Sos. Kiseleff 55,
Bucuresti, Romania.
alex@asa.ro

O NOUĂ DESTINAȚIE

Sunt un om căruia îi place foarte mult să călătorească, dar cu toate astea recunosc că unele dintre cele mai frumoase zone din România, cum ar fi Delta Dunării sau Bucovina, le-am descoperit recent. Cu toții visăm la destinații exotice, la optmiari și la locuri sălbatice de pe glob, uneori fără să ne pese de propriile valori, fără să ne cunoaștem propria țară. Cine cunoaște cu adevărat România este invitat să ridice primul piatra...

Este greu de explicat de ce facem acest lucru, poate anii de comunism ce ne-au limitat viziunile turistice răbufnesc acum sub o formă de răzvrătire sau poate suntem supărați pe serviciile oferite de operatorii noștri turistici și de jecmăneala din unele locuri. Merită însă țara noastră să o tratăm cu indiferență? Cu siguranță că nu! Uneori sunt uimit de faptul că unii străini vin să ne dea nouă lecții despre ceea ce avem frumos. De ce oare nu reușim și noi să vedem și să punem bazele unui turism durabil? Îi apreciez continuu pe cei care vor să schimbe ceva, pe cei care în pofida prejudecăților aduc în atenția noastră, a celor ce vor să vadă, locuri și destinații uimitoare din propria noastră țară. Am descoperit site-ul lui Cosmin Dănilă despre patrimoniul românesc inclus pe lista monumentelor UNESCO, un proiect pe care îl susține de mai bine de trei ani, și mi-a făcut o deosebită plăcere să văd că un român ce în prezent trăiește în Canada

nu a uitat să promoveze locurile dragi din țară. Cred că astfel de proiecte sunt mai mult decât necesare, așa că pe acesta vă invităm să îl descoperiți pe parcursul a două numere la rubrica Special. Pe mulți sunt convins că apariția acestui număr vă prinde pe plajele din Bulgaria sau Grecia, dar dacă totuși mai aveți ceva zile de concediu nu uitați de Delta noastră. Este cu siguranță o călătorie ce nu va fi ușor de uitat. Știu că este la fel de scump ca o altă țară, știu că unele servicii nu se ridică la tariful practicat, dar trebuie să încercăm să susținem și turismul românesc, pentru că altfel o să rămânem mereu o destinație de avarie. Avem o țară frumoasă, avem locuri deosebite, așa că vă invit la călătorie, una în care să renunțați la orgolii și prejudecăți. Eu cred că merită...

Dan Dinu
www.dandinu.net
dandinu@phototravel.ro

6	INFO Știri și noutăți din lumea fotografiei
30	GALERIE WILD WONDERS Vincent Munier - Norvegia
32	GALERIE PHOTO TRAVEL Romeo Huidu
34	WILDLIFE Codobatura albă
37	INTERACTIV Ovidiu Dan Sim
40	FOCUS Olivier Bourguet - Jurnalul etiopian
64	PROFIL Dorin Bofan - Momente de liniște
80	SPECIAL Patrimoniul românesc UNESCO în imagini
100	FOTOLOCAȚIE Delta Dunării
120	ECHIPAMENT Test de teren - Rucsacul foto Kata
126	PRACTIC Fotografierea apei
136	ARTICOLUL TĂU Florin Mihai - Cheile Bicazului - Hășmaș Vlad Dumitrescu - Holbav
146	CONCURS Fotografia câștigătoare Câștigătorii temei "PĂDUREA"

foto copertă: Olivier Bourguet - Dimineața într-o piață în Etiopia.

Toate drepturile asupra materialelor apărute în revistă aparțin sc. photo travel srl. și nu pot fi reproduse, parțial sau integral, fără acordul scris al acesteia.

redactor șef	dan dinu
redactor	roxana comnac
design & dtp	mihai muntean
corectură	andreea bell
traducere	veronica șerbănoiu maria muntean
colaboratori	bogdan florescu cosmin dănilă anca purcarin cristian goga simion buia
management	dragoș giurgiu
marketing	ovidiu todoran 0721 278 608

ovidiutodoran@phototravel.ro

contact

tel/fax 0368.460.932

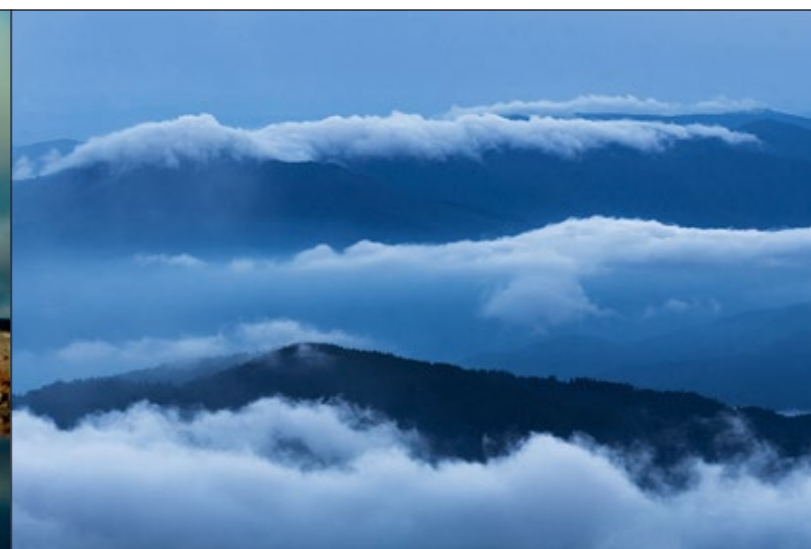
contact@phototravel.ro

www.phototravel.ro

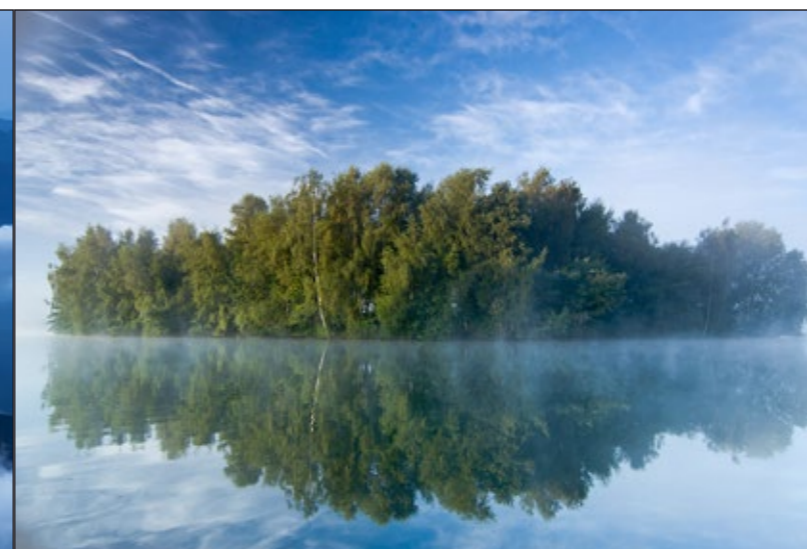
ISSN 2066 - 0650

© Olivier Bourguet

© Dorin Bofan

© Dan Dinu

© Dragoș Giurgiu

MILVUS

Fotografiile câștigătoare

Pe data de 20 iunie primul concurs internațional de fotografie de natură "Milvus", organizat de Asociația Grupul Milvus din Târgu Mureș, își anunța câștigătorii. Competiția, deschisă în luna februarie a.c., a avut termenul limită pentru trimiterea lucrărilor data de 23 mai. Cei interesați s-au putut înscrie la cele două categorii anunțate de organizatori: natură în general și, tema specială din acest an, barza albă. S-au primit fotografii din douăzeci de țări ale lumii, din Marea Britanie până în Coreea, de la 105 de fotografi. În selecția finală au intrat 539 de fotografii, ele fiind evaluate de membrii juriului format din: Tamás András (AFIAP), președintele comisiei; Dan Dinu, redactor șef la revista PHOTO Travel; Kerekes István (EFIAP/b).

Câștigătorul marelui premiu a fost desemnat Forrásy Csaba din Ungaria. Atât imaginile premiate, cât și cele mai apreciate, pot fi admirate pe site-ul asociației www.milvus.ro sau în cadrul expoziției foto care și-a deschis oficial porțile pe data de 12 iunie, cu premiarea câștigătorilor. Expoziția reunește cele 7 fotografii premiate (Marele Premiu, Categoria General - locurile I, II, III, Categoria Barza albă - locurile I, II, III), precum și alte 28 de lucrări spectaculoase. Ea poate fi vizitată în cursul lunii august în Sala de expoziție a Fotoclubului Târgu Mureș, situat în Cetatea Medievală din Târgu Mureș.

© Győri István (Ungaria); Locul I: Categoria A - General

© Forrásy Csaba (Ungaria); Marele premiu

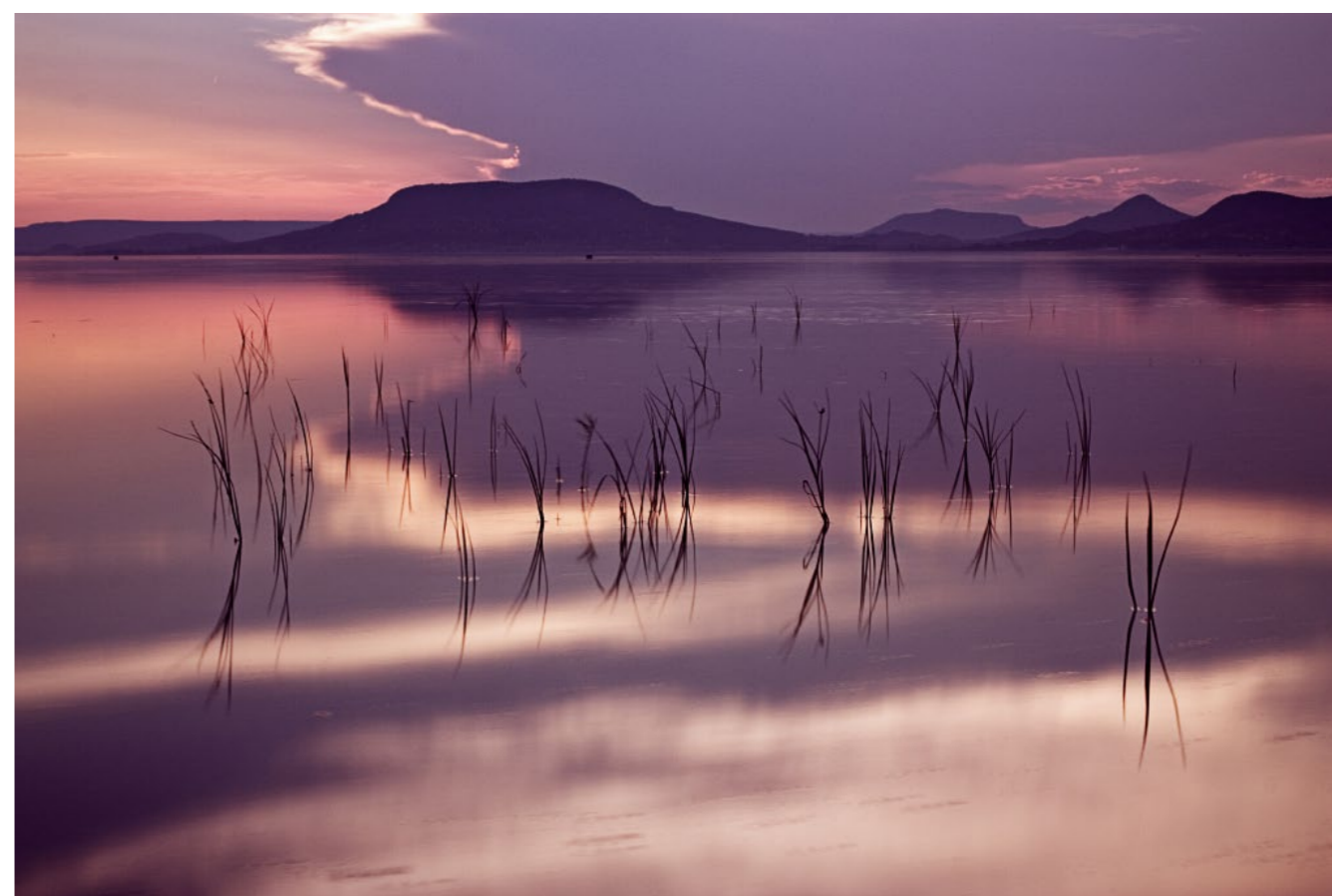
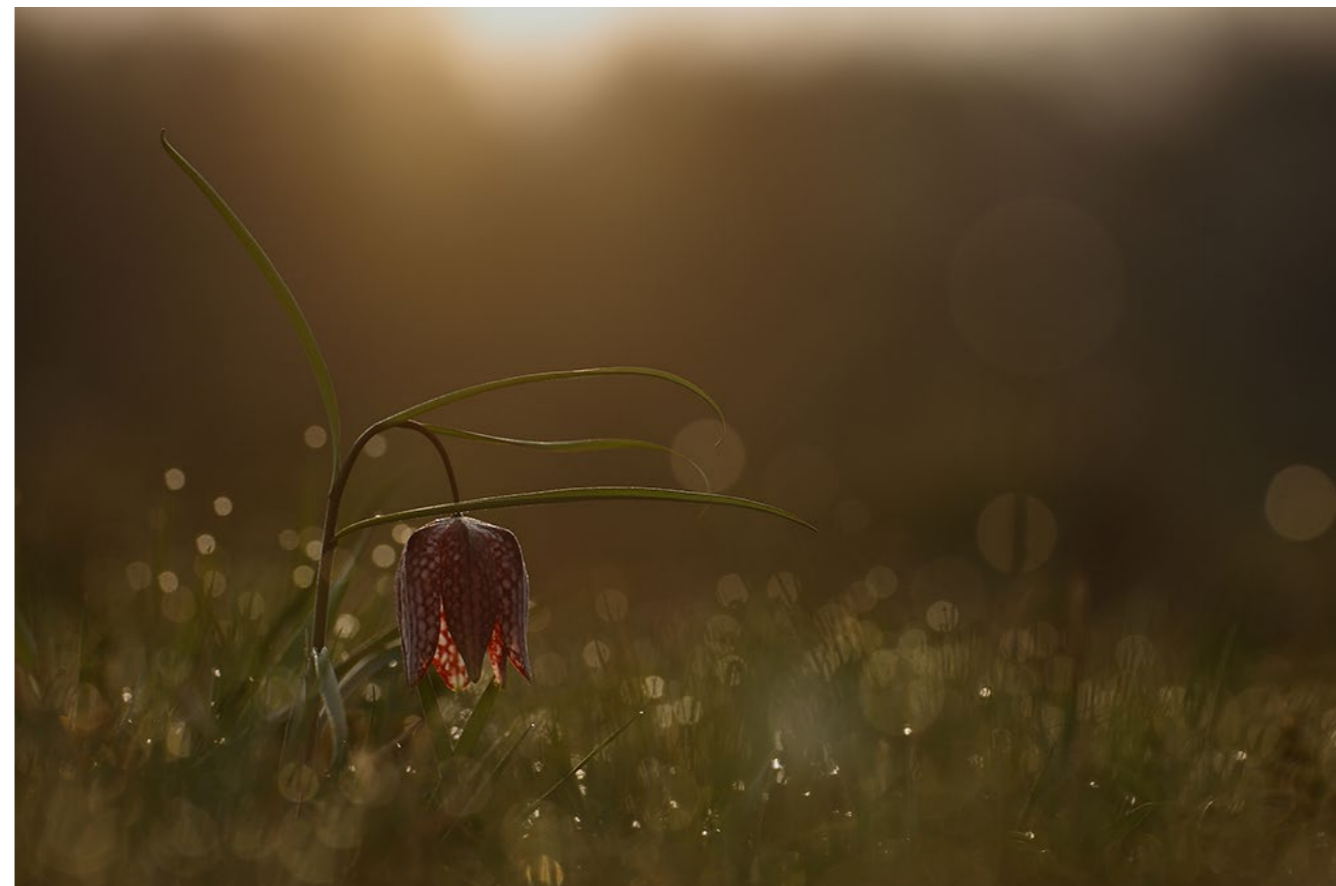
© Szuromi Tibor (Ungaria); Locul I: Categoria B - Barza Albă

© Barry Mead (Marea Britanie); Categoria A - General

© Dre van Mensel (Belgia); Categoria A - General

IGPOTY

Concurs internațional de fotografie

Cea de-a treia ediție a competiției International Garden Photographer of the Year, lansată oficial pe data de 1 martie, îi așteaptă pe toți cei interesați să-și înscrie cele mai bune lucrări, direct de pe site-ul evenimentului, până la data de 30 noiembrie 2009. În cele șase secțiuni anunțate: "Wildlife in the Garden" / "Viață sălbatică în grădină", "Plant Portraits" / "Portrete de plantă", "Garden Views" / "Priveliști din grădină", "People in the Garden" / "Oameni în grădină", "The Edible Garden" / "Grădina comestibilă", "Trees" / "Arbori"; fotografiile pot înscrie, contra-cost, imagini adecvate fiecărei categorii sau se pot limita doar la portofolii tematice

alcătuite din șase imagini.

Premiile oferite sunt atractive, iar fiecare participant va beneficia de posibilitatea de a lua parte la diverse workshop-uri și prezentări și va primi feedback pentru imaginile înscrise din partea specialiștilor în domeniu.

Competiția va culmina cu o expoziție fabuloasă la Grădinile Botanice Regale Kew, care găzduiesc în prezent cea de-a doua expoziție International Garden Photographer of the Year.

Regulamentul concursului și detalii despre modalitatea de participare pot fi aflate accesând: www.igpoty.com.

© Dennis Frates; Primul loc – categoria "Trees", IGPOTY

© Deborah Casso; Primul loc – categoria "Plant Portraits", IGPOTY

© Geoff du Feu; Locul doi – categoria "Plant Portraits", IGPOTY

© Noel Browne; Finalist – categoria "Plant Portraits", IGPOTY

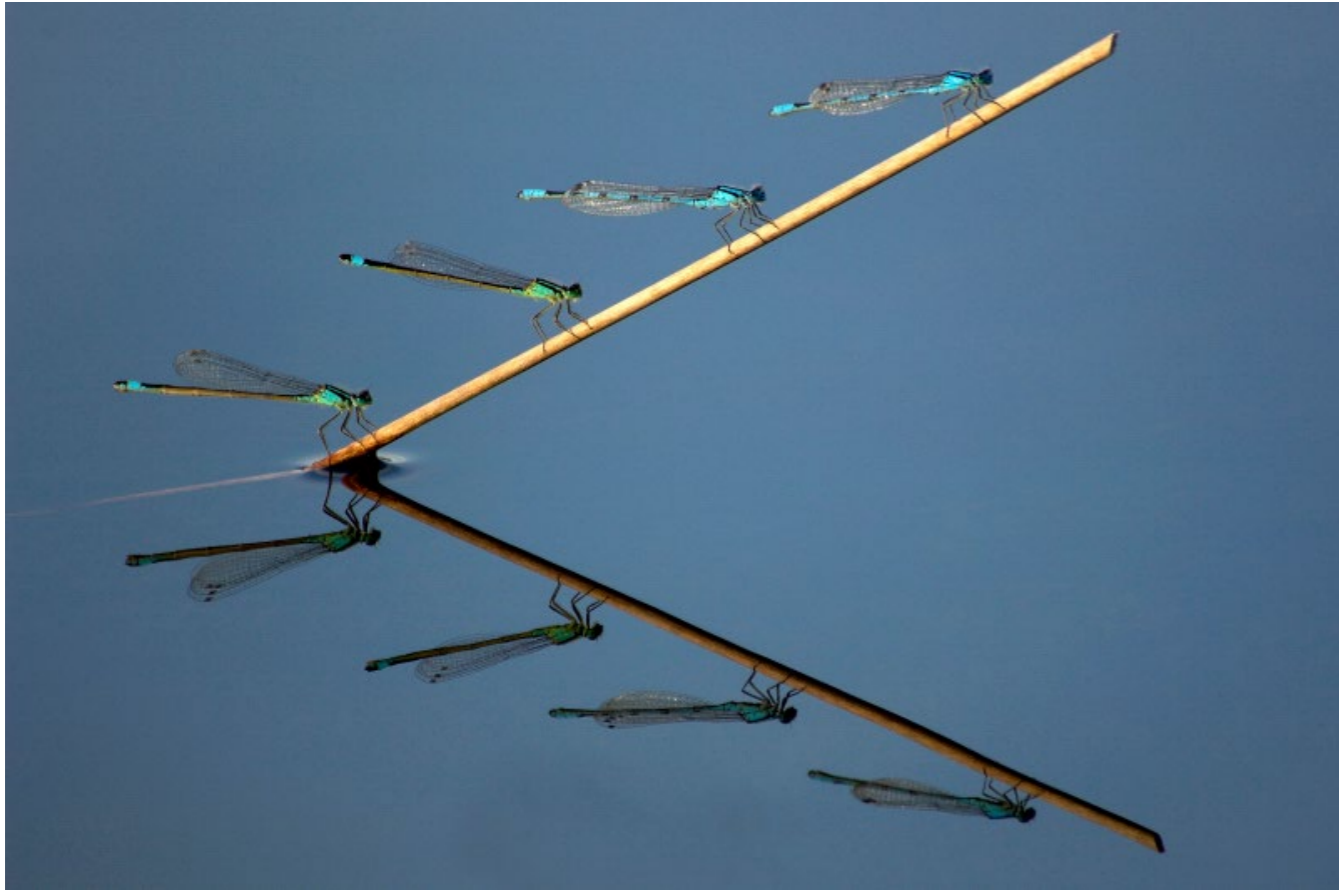
© Craig Churchill; Finalist - categoria "Wildlife in the Garden", IGPTY

© Fergus Gill; Finalist - categoria "Wildlife in the Garden", IGPTY

© Colin Varrdell; Primul loc - categoria "Wildlife in the Garden", IGPTY

© Paul Keene; Finalist - categoria "Wildlife in the Garden", IGPTY

© David Thurston; Finalist - categoria "Plant Portraits", IGPTY

TEMPO

Albumul lui Manuel Presti

În primăvara anului 2008 apărea la editura Tecklenborg Verlag albumul fotografic semnat Manuel Presti "Tempo - From the Instant to Eternity" / "Timpul - De la clipă la eternitate".

Pe parcursul celor 127 de pagini autorul urmărește surprinderea ritmurilor dinamice ale vieții complexe din mediul natural. În natură anumite fenomene se desfășoară rapid, iar altele parcă au o durată de viață veșnică. Și, toate îmbinate - de la păsările care se pregătesc de zbor, florile care îmbobocesc, apa care îngheață pentru ca mai apoi să se topească, roca ce se formează prin procese mecanice de mărunțire a rocii inițiale, până la soarele

și vântul ce desăvârșesc creația existentă, respectiv nuanțele și structurile ce se îmbină armonios și se completează reciproc - formează ambianța terestră unică.

Cele 135 de imagini color, redată în totalitate în lumină naturală, sunt mărturia ale respectului pe care Manuel Presti îl poartă față de biodiversitate. Stilul lui fotografic este axat pe impactul emoțional declanșat de subiect, reușind să redea privitorilor esența, înfățișările și forța de acțiune avută de natură.

www.wildlifephotopresti.com

Tu cum privești lumea?

Dacă o privești ca noi, prin obiectivului aparatului, atunci ești binevenit în noua comunitate a fotografilor de natură pe

www.fotonatura.ro

NIKON PHOTO CONTEST INTERNATIONAL

Fotografiile câștigătoare

Cea de-a 32-a etapă a concursului Nikon Photo Contest International a adunat peste 51000 de fotografii, realizate de 18000 de concurenți provenind din 153 de țări și regiuni. Fotografiile au avut subiectul "At the heart of the image" / „În inima imaginii”, același ca și motto-ul companiei Nikon, și au putut fi înscrise între 1 septembrie și 30 noiembrie 2008 în două categorii distincte: "Subiect liber" și "Planeta mea".

Cele 54 de imagini premiate au fost alese de către un juriu format din 10 fotografi profesioniști din Japonia, Statele Unite ale Americii, Turcia și Olanda. Marele Premiu a fost câștigat de către Maung Maung Gyi din Myanmar cu fotografia "Peștera Speranței", juriul explicând astfel decizia luată: "există

o adâncime a acestei fotografii care nu îmbătrânește niciodată. Dacă cineva se va uita la această fotografie peste mulți ani, va fi la fel de mișcat de mesajul său liniștit și totuși puternic".

Premiul aniversar NIKKOR 75, instituit pentru a comemora cei 75 de ani de la lansarea primelor obiective NIKKOR, a fost câștigat de către Quoc Tuan Hoang din Vietnam cu fotografia "Lipsa mamei".

Nikon Photo Contest International este organizat încă din 1969 la fiecare 2 ani de către compania Nikon. De-a lungul timpului au participat mai mult de 310000 de fotografi profesioniști și amatori înscriind peste 1300000 de imagini, un record de participare pentru un concurs de fotografie. Sursă: www.nikonisti.ro.

© Kacper Kowalski (Polonia); Premiul întâi categoria "Planeta mea", N.P.C.I.

© Maung Maung Gyi (Myanmar); Marele Premiu, N.P.C.I.

© Tran Minh Ngoc (Vietnam); Premiul al doilea categoria "Planeta mea", N.P.C.I.

MAGAZINUL F64

PROMPTITUDINE ȘI PROFESIONALISM

Nu trecem pragul magazinului pentru a veni la serviciu, ci pentru a ne cunoaște clienții, pe cei prinși în mrejele fotografiei, pe cei care vor să-i afle tainele sau pe cei care vin să ne adreseze, curioși și interesați, întrebări despre fotografii, lentile, camere... Și astfel, ceva magic se întâmplă: **trecând pragul magazinului ești întâmpinat de prietenii de la F64 și nu de vânzători distanți cu aere închipuite de superioritate, într-o atmosferă caldă, prietenoasă.** Oriunde ai privi, vezi așezate exemplare în vitrine „motivele” pentru care ai dedicat un sfert de oră din agitația zilnică și ai ajuns la F64: aparate pe film sau camere digitale, accesorii pentru dezvoltat, lumini de studio pentru mini-studioul improvizat în garsonieră, trepiedul, cel mai bun prieten pentru drumețiile pe munte sau fotografierea „off-road”, filtre, acumulatori, umbrele, rucsacuri și

Comunicare și sprijin

Motivul achiziționării se transformă, treptat, în poveste. Se împărtășesc experiențe, se descarcă fotografii, se probează trepiede, camere, lentile, se surprind cadre din jurul magazinului, se fotografiază macro: gărgărițele de pe frunzele arbuștilor ornamentali din grădină. Prin intermediul magazinului on-line, F64 are prieteni în toată țara. Știm ce trupă mai concertează la Sibiu, dacă a nins la Brașov sau ce specialități culinare s-au mai inventat în Ardeal. Sunt clienții pe care îi sunăm pentru a-i anunța că vor primi produsele comandate, clienți pe care ne dorim să îi cunoaștem personal și pe care

îi invităm cu plăcere să treacă pragul magazinului nostru, chiar dacă, uneori, distanța este prea mare... Participăm cu bucurie și entuziasm la evenimente fotografice, expoziții foto, excursii și alte întâlniri cu prieteni fotografi, pasionați sau pur și simplu prieteni ai fotografiei. Dacă nu se întâmplă nimic, inventăm noi evenimente pentru care să fotografiam, să dezbatem o imagine, să „despicăm” firul fotografic în patru.

Sprajinim inițiativele fotografice prin sponsorizări pentru că ne dorim ca această pasiune nobilă „să ardă” mereu în sufletele entuziaste ale partenerilor noștri. Vrem să stărnim interesul pentru fotografie, vrem să-i vedem pe fotografi cum surprind în imagini inedite veselia și puritatea unui subiect, dramatismul unei întâmplări neprevăzute, verdele naturii sau amestecul amețitor de culoare, așternut pe frunze de o toamnă târzie.

Seminarii atractive

Încercăm să adaptăm din mers o vorbă mare: „Un om informat este un om puternic”. Îi invităm, prin intermediul site-ului nostru, www.f64.ro, și al fotografilor care ne trec pragul și care predau lecții de fotografie, atât pe bucureșteni, cât și pe cei din provincie, să participe la seminarii foto cu tematică diversă, atractivă și interesantă. Să învățăm împreună despre tainele fotografiei de nuntă, despre ce înseamnă să fii între lumini și umbre cu ajutorul kit-urilor profesionale de lumini, care este echipamentul potrivit pentru o expediție pe munte, câtă magie poate oferi o blendă îndreptată către chipul personajului pe care focalizează un obiectiv de 50mm f/1.8.

Am inițiat proiectul acestor seminarii pentru toți cei care ne cunosc și pot transmite mai departe, prietenilor, cunoscuților, pasionaților de fotografie tot ceea ce au învățat, pentru a-i determina să iasă cu aparatul în parc într-o zi însorită de primăvară ca să testeze cele auzite și învățate de la cei vechi în breasla fotografilor. De ce facem acest lucru? Pentru a deveni corespondenți F64! Ne face plăcere să primim articole în care partenerii noștri ne pot împărtăși cele mai inedite experiențe foto despre întâmplări hazlii, despre picături de rouă și obiective macro, despre un Lensbaby, despre soarele blând de amurg și focusul selectiv ultrarapid, despre ielele care dansează noaptea în pădure și multe alte povești de fotograf! Atâta timp cât sunt numai nuvele foto, nu și povești vânătoreșv

INTERNATIONAL CANON NATURE PHOTOGRAPHY COMPETITION

Canon

Între 17 și 25 octombrie 2009 va avea loc la Namur, în Belgia, cea de-a 15-a ediție a Festivalului Filmului de Natură, în cadrul căruia se vor sărbători pe data de 24 octombrie și câștigătorii competiției de fotografie International CANON Nature Photography Competition.

Tema din acest an stabilită pentru competiția fotografică este "Natura", urmărindu-se surprinderea în imagini memorabile a florei și faunei în habitatele lor. Competiția este deschisă tuturor fotografilor, fie participând individual fie lucrând în pereche, amatori sau profesioniști, indiferent de vârstă și de țara de proveniență. Fiecare fotograf poate trimite maxim

12 imagini printate și o mini-serie cuprinsă între 3 - 5 lucrări. Nu se va percepe taxă de participare.

Nu vor fi luate în considerare fotografiile ce surprind flora și fauna domestică sau intervențiile umane asupra naturii. Nota de originalitate exprimată de fiecare cadru va fi apreciată de către juriu, dar vor predomina atât regulile fotografice clasice (expunere, dificultatea surprinderii imaginii, aspecte tehnice), cât și criteriile de mediu (respect pentru mediu, protecția habitatelor).

Înscrierile au loc până la data de 2 septembrie, iar detaliile suplimentare sunt afișate pe site-ul evenimentului www.festivalnaturenamur.be.

"Harfang" © Louis-Marie Préau

"Sérénité" © Philippe Moës

"Soleil de Minuit sur Vestergoy" © Marc Steichen

COOLPIX P90

aparatur foto
care **apropie** continentele

SENZOR CCD
12.1 MP

ECRAN 3"
RABATABIL

ZOOM
24x

1699
LEI CU TVA

cadou

- Card Lexar SDHC 4GB
- + Binoclu SPORT LITE 10X25
- + Ecran multistrat de protecție pentru LCD
- + Kit de curățare

Oferta este valabilă în limita stocului
Pentru a vedea toate ofertele accesați www.foto-video.ro

EXPEDIȚIE

“Matterhorn – piramida perfectă”

Între 3 și 9 august 2009, o echipă formată din doi alpiști români au escaladat Alpii Pennini în dorința de a atrage atenția asupra necesității protecției mediului și a rolului avut de fiecare dintre noi în materializarea acestui demers.

Expediția “Matterhorn – piramida perfectă” a avut drept scop promovarea activităților sportive și a stilului de viață sănătos; schimbarea atitudinii populației față de mediu; educarea oamenilor în spiritul protecției mediului, respect pentru planetă și resursele naturale, dar și pentru cunoașterea munților și a vârfurilor care au făcut istorie în alpinism.

“Toți cei care batem cărările munților știm că Matterhorn este unul dintre cele mai vestite și mai deosebite vârfuri din lume, o siluetă inconfundabilă a Alpilor Pennini. Are forma unei piramide abrupte și înclinate, al cărui perete estic este aproape vertical și care se ridică la o altitudine de aproape 1000 de metri deasupra ghețarilor.

Noi, Radu Pușcașu și Daniela Vasile, pornim acum în această expediție. Incredibila aventură vine ca și o continuare firească a altor expediții pe care le avem pe cartea de vizită. Ori de câte ori am hotărât să <<atacăm>> un nou vârf, să atingem un alt nivel, am fost ghidați de pasiunea și respectul pentru munte, pentru natură. Suntem nerăbdători, ca de fiecare dată, dar hotărâți, și sperăm să ne întoarcem cu fotografii care să vă încânte și cu emoții ale reușitei menite să vă mobilizeze. Nu

este nici greu, dar nici ușor, este doar o altă stare de spirit, o altă perspectivă, un alt punct de vedere, însă vom spune povestea până la capăt la întoarcere...” avea să ne mărturisească Daniela Vasile. Vă invităm, în calitate de partener media al inițiativei, să urmăriți povestea expediției “Matterhorn – piramida perfectă” într-un număr viitor al publicației PHOTO Travel.

Mai multe informații despre membrii echipei, traseul parcurs și evoluția expediției pot fi aflate accesând: www.matterhorn-matterhorn.blogspot.com.

IMPRIMANTA FOTO

Un rău necesar?

În studioul meu foto există încă de demult o imprimantă foto! Nici nu m-aș despărți de ea. Mai mult stă decât produce, însă există și momente în care îmi este necesară. Ocupă spațiu mare, peste 1 m². Nu a costat puțin, peste 2400 de euro. Dar, zic eu, e un rău necesar, dacă sunteți un profesionist al imaginii. Odată imprimanta cumpărată trebuie să vă gândiți neapărat la cheltuielile suplimentare, care vă vor face viața grea. Hârtia foto este foarte scumpă, cerneala este enorm de scumpă, întreținerea aparatului, calibrarea ei, imprimările? nereușite vă vor produce coșmaruri. Însă, dacă pe lângă munca efectivă de fotograf doriți să oferiți și fotografiile pe hârtie, ca și o afacere în plus, atunci o imprimantă foto vă este necesară. Să nu credeți că dacă în computer ați dat "print", va "ieși" ceea ce vedeți pe monitor. Ei bine, drumul către o imprimare reușită e mult mai departe decât ați crede. Veți pierde zile și nopți până să identificați sistemul cel mai economic de muncă pentru dumneavoastră, tipul de hârtie foto cu care "vă înțelegeți" mai bine, iar apoi urmează întrebările: în ce împachetez documentul listat pentru client? Ce fac dacă nu ies întocmai culorile care sunt vizibile pe monitor? Ce fac cu zecile, sutele de imprimări nereușite, la ce cheltuieli "le bag"? La pierderi? La "experiență câștigată"? Se spune, și pe bună dreptate, că o fotografie este realizată pentru a fi imprimată.

Există două posibilități pentru imprimare: ori mergeți la un laborator digital și le măriți cel mai adesea până la formatul A4, în condiții deseori proaste și neprofesionale, ori vă cumpărați o imprimantă foto. A doua variantă este cea mai firească, din păcate dacă nu ar fi costurile imense produse odată cu achiziționarea ei. Pe piață există trei mari jucători: HP, Canon și Epson. Fiecare are părți bune și rele. Epson este cea mai scumpă imprimantă, dar recunoscută a

fi bună. HP are mai mare succes în S.U.A., decât în Europa, pe când Canon este o imprimantă mai ieftină decât concurențele sale, însă calitatea hârtiei foto lasă de dorit. În România aceste firme au reprezentanțe. Personal utilizez o imprimantă foto format A2, cu suport de a imprima pe rolă. Avantajul unei imprimante cu suport de rolă este că ea oferă posibilitatea de nu fi "legat" de o formă fixă, cum ar fi dimensiunea colii de hârtie. Pe rolă se poate printa, teoretic, și un banner de 10 m, respectiv pe întreaga lungime a ei. Numai lățimea va fi redusă la maxim 40 cm, în cazul imprimantei A2. Un alt avantaj îl constituie prețul: per total, rola este mai ieftină decât aceeași cantitate de hârtie cumpărată în coală. Eu utilizez rola pentru a printa toate imaginile unui client în format contact-sheet. De exemplu, după o sesiune foto, clientul dorește să-și aleagă imaginile pe care le va cumpăra și trebuie să le vadă pe toate. Există trei posibilități: ori aveți curajul să-i dați clientului spre vizualizare toate imaginile realizate de dumneavoastră, pe un CD sau pe e-mail, urmând ca acesta să vă indice imaginile care fac obiectul contractului; ori se așează lângă dumneavoastră și pierdeți amândoi timpul uitându-vă în computer și alegând dintre sutele de imagini realizate în sesiune, acele, să spunem, 3-10 fotografii pe care le dorește clientul; ori faceți un contact-sheet pe care îl printați pe imprimanta foto și cu care clientul pleacă acasă, urmând să-și aleagă imaginile în bună voie, ulterior comunicându-vă alegerea sa. Eu prefer ultima variantă. În acest caz o imprimantă îmi este utilă. Însă ar fi o afacere păguboasă dacă nu aș face mai multe lucruri. Și ajung să printez în format mare, A3+ de exemplu, imaginile cele mai reușite în speranța că ele vor fi apreciate de client și îl vor determina să scoată din buzunar următoarea sută de

euro, pentru a le achiziționa. Însă clientul român nu face așa ceva. Este chibzuit, iar în plus nu are nevoie de imprimări mari. Să le pună unde? Să facă cu ele ce? Așa că, fotografului nu-i mai rămâne decât să-și imprime fotografiile proprii pentru mapa de reprezentare, pentru portofoliul propriu. Dar așa ceva nu-i cere nimeni în România! Doar în străinătate. În vestul Europei nici o agenție nu este interesată de site-ul web al respectivului fotograf. Toată lumea vrea să vadă portofoliul printat. În România, unde nu există tradiție fotografică, nu se cer portofolii imprimate. Singurul criteriu este prețul. Și uite cum, achiziționarea unei imprimante devine neinteresantă. Dar dacă, totuși, aveți 2500 de euro să investiți într-o imprimantă A2 cu suport pentru rolă, atunci vă recomand să vă uitați la ce sume importante veți avea de investit pentru a pune imprimanta la producție. Hârtia foto este primul necesar. Un pachet de hârtie format A2 costă 60 euro pentru 20 de coli. Adică 3 euro per coală. Urmează costurile pentru cerneală. Vă recomand să cumpărați imprimante care utilizează cartușe de cerneală mari, de minim 100 ml, preferabil însă peste 200 ml. Un cartuș costă în medie 60 euro. Pentru a cumpăra 6 - 8 - 12 cartușe de cerneală trebuie să scoateți din buzunar între 234 Euro (HP 6 culori), 480 Euro (Epson 8 culori), 900 Euro (Canon 12 culori). Mă veți întreba cât puteți printa pe acești bani? Mult este relativ, așa că mai bine vă spun puțin. Nu foarte puțin. Cerneala dintr-o imprimantă foto se consumă nu numai pe print, ci și când curățați capul imprimantei, deoarece

se întâmplă des ca duzele să se înfunde. Aproximativ 8% din cerneală se va pierde pentru curățarea sistematică a imprimantei. Trebuie să țineți cont că o cerneală desfăcută și amplasată în imprimantă trebuie consumată în decurs de 6 luni. Așadar, ați investit 500 euro în cerneală, alți 500 euro în hârtie foto și alți 2500 euro în imprimanta care trebuie să vă aducă câștig. Mai puneți la socoteală pierderile de hârtie și cerneală, timpul acordat tipăririi, deloc de neglijat, spațiul de 1 m² și mobilierul pe care să stea imprimanta, curentul consumat și cheltuielile mari, de reparație, când se strică în afara garanției de un an. Și se strică! Ca orice bun. Un sfat: dacă doriți să câștigați cu execuția de imprimări va trebui să vă afiliați la alte firme sau agenții care vând imagini și sub formă imprimată și eventual să preluați dumneavoastră o parte din lucrări. Sau să aveți clienți, mulți clienți, care doresc calitate și mărime. Sau să faceți printuri, să le înrămați și să încercați să le vindeți prin diferite magazine. Dar, în ziua de astăzi, mulți cumpără de la IKEA printuri, rame, passe-partout gata făcut. Doar le agață în cui. Așadar, să vedem pentru ce mai este bună o imprimantă foto... Pentru proofing! Exact! Dacă vă scoateți o carte atunci puteți să simulați "starea culorilor" în care doriți să iasă cartea dumneavoastră. Scoateți pe imprimanta foto și pe hârtie de proof toate imaginile care ar urma să fie cuprinse în carte și o arătați la tipografie, spunându-i tipografului: "Domnule, uite așa doresc să-mi iasă apusul de soare! Ca în acest proof, care corespunde viziunii mele".

Canon imagePROGRAF iPF5100

Epson Stylus Pro 4880

Concluzionând:

Pro: imprimare imediată, confortabil, în studio, vizualizare promptă, culori ajustabile după bunul plac, eventual comercial, posibilitate de probă, contact-sheet, portofoliu, print client, vânzare imediată, măgulirea clientului cu imprimări mari, gen poster A2, eventual pentru expoziție foto, economisire de timp pentru a face aceleași imprimări într-o altă agenție, profesionalism.

Contra: preț foarte mare la cerneală și hârtie, timpul redus de a utiliza consumabilele, maxim 6 luni, spațiu pentru imprimantă, timp investit în supravegherea imprimării, garanție limitată la un an, mobilitate redusă (40 kg), costuri întreținere și de reparații ridicate. Costuri adiacente.

Recomandări: cumpărați o imprimantă foto performantă numai dacă:

- aveți suficienți clienți dornici să achiziționeze imprimări de calitate în formatul A3, A3+, A2;
- sunteți un birou de DTP și prelucrare foto;
- imprimați pentru alți fotografi imagini ce urmează a fi utilizate pentru expozițiile acestora.

Iar dacă faceți toate acestea, atunci neapărat să vă cumpărați și un RIP, care este un program ce vă ajută să obțineți un gamut de culoare mai mare decât profilul ICC al imprimantei, nu pierdeți prea multă cerneală la imprimare, vă oferă diferite layout-uri de listare și vă "scapă" de timpul necesar supravegherii imprimării. Un RIP software (Raster Image Processor) costă între 799 și 6000 de euro.

În pofida tuturor costurilor vă mărturisesc că nu am o satisfacție mai mare ca atunci când o imprimare reușită umple de bucurie

ochii, sufletul unui client.

Recomandari subiective:

HP Designjet 130, care imprimă până la formatul A1, utilizând 6 cartușe cerneală dye HP Vivera. Avantaj față de Epson și Canon: costurile reduse la consumul de cerneală, formatul mai mare (A1 față de A2), greutate redusă (22 kg), 304 duze/cap de imprimare față de 180 la Epson 4880, dar 2560/6 capete la Canon imagePROGRAF iPF5100. Dezavantaj: cartuș mic de cerneală (69 ml), comunicare USB 1.1. Un cartuș de cerneală costă 39 euro. Imprimanta costă 1962 euro, TVA inclus.

Canon imagePROGRAF iPF5100, printează formatul A2, utilizează 12 culori cu pigmenți Lucia, dar e grea (49kg), consumă mult când e în funcțiune (100 W față de 59 W Epson 4880 și 65 W HP 130). În schimb comunică prin IEEE1394, iar cartușele de culoare au 130 ml (față de 110 ml Epson și 69 ml HP). Costă: 1848 euro, TVA inclus.

Epson Stylus Pro 4880. Partea proastă e că utilizează o tehnologie depășită privind sistemul de culori. Dacă doriți să printați pe suport mat trebuie să faceți o conversie extrem de incomodă, schimbând culoarea photo black cu matte black, pierzând multă cerneală costisitoare. Cartușele de cerneală sunt de 110-220 ml, utilizează 8 culori UltraChrome K3. Preț cartuș culoare 110 ml - 60 euro. Un "plin" vă costă 480 euro, iar imprimanta 2500 euro, TVA inclus.

Simion Buia
www.simionbuia.ro

Colecția de hărți turistice

Descoperă ECO ROMANIA

www.eco-romania.ro

MUNTENEGRU

Pentru acest număr am pregătit un portofoliu special al celei mai tinere țări din lume, Muntenegru, surprinsă de fotograful Milán Radisics.

El s-a născut în Iugoslavia în 1968. Din 1992 trăiește în Budapesta unde este directorul propriei agenții de publicitate. A publicat câteva articole în revistele National Geographic din Ungaria și Serbia.

Din 2006 este președintele "NaturArt" (Asociația Maghiară de Fotografie de Natură). Este fondatorul și redactorul șef a revistei de fotografie ZOOM, care a primit Premiul de Aur în cadrul competiției Pro Typographia în 2006 și 2007.

Vă invităm să fiți minunați de Muntenegru.

Milán Radisics (Ungaria)

Cu doar doi ani de existență, Republica Muntenegru este cea mai tânără țară din lume, desprinsă din teritoriul fostei Iugoslavii.

Pornind de la plajele nisipoase de pe malul Adriaticii urcă creste muntoase până la 2500 m altitudine. Legendele vechi spun că Muntele Bobotov (Bobotov Kuk, 2522 m) este unul dintre stâlpzii pe care se sprijină cerul.

De asemenea, parte din Patrimoniul Mondial UNESCO este canionul râului Tara, al doilea canion ca mărime din lume. Mai mare de 80 de km și adânc de 1600 m este învins doar de Grand Canyon din S.U.A.

În est se află Lacul Skadar cu o arie de 500 km², cel mai mare lac din Balcani.

Până și producătorii filmului James Bond "Casino Royale", avându-l ca protagonist pe actorul Daniel Craig au fost impresionați de frumusețea și sălbăticia celui mai tânăr dintre copii Europei și de atunci a devenit o mare atracție turistică. Rezevați-vă un loc de pe acum...

MUNTENEGRU

Capitală: Podgorica (cel mai mare oraș)

Populație: 678177

Suprafață totală: 13812 km²

Densitatea populației: 50 km²

Total suprafețe protejate: 14.3%

Parcuri naționale: 5

Cel mai mare parc național: Durmitor 390 km²

Photo: Milán Radisics / www.wild-wonders.com

Photo: Milán Radisics / www.wild-wonders.com

BÉLA VÁRDAY

Ur sit venis eatibus del eum quiandunt occus reium qui tor asitium quates modigen dionsecus, sunt, nam et digendi nis elenihita arcitati illa sit, con niat oditibea ipis eum apit quos nis et quo estrum voloreprepel ilic to qui simposam conem as aliatiore pratem. Maximi, que nimagniam antioris dolorem latum solor simaiorum idia aut apid et es dolo ea volendi tatenis sinctur?

Luptius, qui con re dunt et, quam que re is sus eles que veni doloresti de ex estem doloreserae. Nem id quament.

Béla Várday, 34 ani, Miercurea Ciuc

Imagini din galeria personală Photo Travel
www.vardaybela.blogspot.com

Galeria

PHOTO TRAVEL

Dacă ești pasionat de fotografie,
te invităm să intri în **Galeria PHOTO Travel.**

Atmosfera este degajată,
criticile sunt constructive
iar ținuta foto este obligatorie!

Te așteptăm să îți înscrii cele mai bune fotografii
pe www.phototravel.ro

CODOBATURA ALBĂ

RĂSPÂNDIRE

Este o pasăre comună răspândită în Europa, Asia și nordul Africii. În România poate fi întâlnită în toate regiunile, de la șes până în golul alpin. Preferă totuși zonele din apropierea apelor cum ar fi malurile lacurilor, bălților, râurilor și pâraielor. Poate fi deseori întâlnită în apropierea așezărilor omenești și chiar în orașe.

DESCRIERE

Codobatura albă este o pasăre elegantă având corpul zvelt și o coadă lungă. Ea poate fi ușor recunoscută după penajul caracteristic, cenușiu, negru și alb. Primăvara masculii au creștetul capului, ceafa, bărbia și gușa de un negru strălucitor. Fruntea este albă iar zona auriculară și

spatele sunt cenușii. Remingele și recticele mijlocii sunt negre restul fiind albe. În celelalte anotimpuri numai creștetul capului rămâne negru strălucitor. La femele, primăvara, creștetul capului și ceafa sunt negre, amestecate cu cenușiu. Vara culorile rămân aceleași dar mai șterse. Zona auriculară este galben-verzuie. La pui partea superioară este mai brună. Pieptul este bej în partea superioară și alb sau galben în partea inferioară. Fruntea are o bandă îngustă albă iar creștetul capului este cenușiu-bej.

COMPORTAMENT

Codobatura albă este o pasăre foarte adaptabilă trăind chiar și în zonele urbane.

Ea duce o viață aproape exclusiv terestră. Caracteristică este balansarea cozii, ceea ce a determinat și denumirea populară. Zborul este rapid având o traiectorie ondulată.

DIETĂ

Codobatura albă se hrănește cu insecte, nevertebrate dar și cu semințe. Insectele le vânează atât pe sol cât și în aer. Când se hrănește la sol, se oprește, balansându-și coada, apoi merge rapid înainte, prinzând insectele cu ciocul. Cu toate că pasărea cântărește doar 17g ea consumă zilnic circa 21g de insecte, această cantitate crescând în perioada de hrănire a puilor.

CUIBUL

Este o pasăre monogamă ce cuibărește din aprilie până în august. Cuibul are forma unei cupe și este realizat din ierburi. El poate fi amplasat în maluri, crăpături de stâncă, grămezi de lemne sau chiar în acoperișuri de stuf. Depune 4-5 ouă albicioase cu pete brune-cenușii, clocite mai ales sau exclusiv de femelă. Crește 3-4 generații de pui pe vară.

CÂNTEC

În timpul zborului emite un tchizick strident și tare.

MIGRAȚIE

Este o pasăre migratoare. Sosește încă de la sfârșitul lunii februarie, începutul lunii martie și rămâne chiar până în luna noiembrie când migrează spre cartierele de iernat din nordul Africii și sud-vestul Asiei. În iernile blânde unele exemplare ierneză în țară, pe lângă apele neînghețate.

TAXONOMIE

Codobatura albă - Motacilla alba - este o pasăre din familia Motacillidae. Denumirea științifică i-a fost atribuită de Linnaeus încă din 1735.

SFATURI FOTOGRAFICE

Folosiți obiective cu distanța focală peste 300 mm deoarece pasărea este mică. Sprijiniți bine aparatul de fotografiat pentru că, datorită deplasării rapide a păsării, în majoritatea cazurilor veți fotografia din mână. Dacă este posibil utilizați un monopod.

Fotografiați pasărea când stă, deoarece șansele de a obține o imagine clară cresc. Pasărea se mișcă vioi de aceea se recomandă timpi foarte scurți de expunere atunci când o fotografiați în mișcare. Fotografierea păsării în zbor este foarte dificilă.

Fotografiați cât mai de jos, de la nivelul păsării. Fotografiind de sus nu-i veți putea reda silueta zveltă. Focalizați pe capul păsării sau chiar pe ochi dacă este posibil. Când se mișcă pe sol pasărea își balansează capul și coada.

Căutați pasărea lângă ape și apropiați-vă încet de ea. Nu este foarte sperioasă. Evitați mișcările bruște. Ridicați aparatul de fotografiat înainte de a începe apropierea de pasăre.

Fotografiați pasărea din față sau lateral. Fotografia făcută din spate sugerează fuga păsării respectiv teama. Alegeți un fundal cât mai puțin agitat și uniform pentru a scoate în evidență pasărea.

Visezi la Delta Dunării ?

Croaziere și excursii în Deltă

Cazare pe hoteluri plutitoare de ***

Birdwatching și excursii de pescuit

Organizare de teambuilding

www.wilddanube.ro

**Ai rămas fără cuvinte?
Interacționează prin fotografie...**

Aceasta este rubrica celor care cred în puterea de exprimare a fotografiei și nu ezită să facă cunoscută viziunea lor! Noi considerăm că este o provocare să descoperim imagini inedite. Știind că mai sunt și alții care gândesc la fel, am conceput INTERACTIV-ul special pentru tine.

Trimite-ne maxim 10 fotografii pe aceeași temă, iar dacă sunt reușite le vom publica în numerele următoare. Imaginile trebuie însoțite de o scurtă descriere și de câteva informații despre tine, incluzând și datele de contact. Ai libertatea de a aborda oricare dintre domeniile noastre de interes: natură, călătorie, wildlife!

CERINȚE: jpg | 1024 pixeli latura mare | 72 dpi

e-mail: interactiv@phototravel.ro

Sibiul reprezintă o adevărată capitală culturală și turistică a României, atrăgând turiștii prin farmecul său medieval, prin minunatele frumuseți ale împrejurimilor, prin mâncărurile și tradițiile locale și prin fermecătorul decor natural. Este cea mai de seamă rezervație de arhitectură națională, nu atât în ceea ce privește întinderea cât mai ales în privința bogăției și complexității urbanistice, precum și a elementelor arhitecturale păstrate.

Plimbându-te pe străduțele din centrul istoric ai senzația că timpul s-a oprit în acest loc. Ochii atenți ai Sibiului sunt martori ai unei istorii îndelungate ce datează dinaintea secolului al XII-lea.

Subiecte fotografice se găsesc la tot pasul: clădirile și casele din centrul orașului, pietonalele, muzeele, bisericile și nenumăratele festivaluri sunt doar câteva delicii pe care acest oraș le oferă. Sibiul este un oraș plin de culoare, plin de viață și de voie bună. Lucruri mărunte îți pot fura privirea: micile detalii ale ferestrelor, porților, elementele originale ale clădirilor. Sibiu este un oraș fermecător, ce merită vizitat și privit așa cum este: o oază de istorie și frumusețe.

Ovidiu - Dan Sim | Șimleu Silvaniei
www.badorgood.com/membri/SIM

Jurnalul ETIOPIAN

Olivier Bourguet

“Pe tărâmurile înalte din nordul Etiopiei, ortodoxismul dă ritm zilelor, dă rod semințelor, face să treacă lunile în ritmul îndatoririlor și interdicțiilor cărora trebuie să li se supună orice credincios. Creștinismul s-a format aici din îmbinarea credințelor indigene, la rândul lor deja impregnate de un iudaism străvechi, dând astfel naștere religiei ortodoxe etiopiene. Dintotdeauna izolat pe platourile înalte ale munților, creștinismul etiopian a suferit slabe influențe exterioare și și-a dezvoltat o mentalitate proprie. Este imposibil, pentru 90% din populația tigreană și amhara, să gândească și să trăiască în alt mod!” (Lalibela)

interviu: Roxana Comnac
foto: Olivier Bourguet

OLIVIER BOURGUET

Originar din Belgia, în vârstă de 33 de ani, este căsătorit și are doi copii. A început să fotografieze de la 12 ani, pasionat de natură și de viața sălbatică, fiind un autodidact. De formație profesor de educație fizică, avea să renunțe la o posibilă carieră în domeniu. Din anul 2004 s-a dedicat în totalitate fotografiei, literaturii, realizării de circuite turistice și ghidajului.

A călătorit în multe colțuri ale lumii, străbătând țări din Europa, Asia, America de Sud și Africa. Etiopia o descoperă în timpul unei expediții realizate pe bicicletă, într-un periplu ce a durat din iulie 2002 până în decembrie 2003. De atunci a mai revenit de câteva ori în această țară, purtat atât de dragostea resimțită față de ea cât și din dorința de a finaliza un album fotografic spectaculos - aspect materializat în 2006. A doua carte, ce surprinde atmosfera unică a Ciprului, i-a fost publicată în 2008. Ultimul său proiect vizează România, țară în care a ajuns pentru prima dată în anul 2002 și pe care a vizitat-o deja de patru ori.

PHOTO Travel: După ce ați parcurs pe bicicletă Orientul Mijlociu și estul Africii, timp de 17 luni, destinația finală a fost Etiopia, țara care avea să vă găzduiască vreme de șapte luni. Cum a apărut dorința de a efectua această călătorie, finalizată cu un reportaj complex, într-o țară dominată de deșert, de imaginea războiului și a sărăciei, dar, totodată, ce deține numeroase comori naturale și etnice, alături de locuri sacre?

Bourguet Olivier: Acest proiect legat de Etiopia continuă un vis de copil. Încă de când eram mic, am visat să fac turul lumii pe bicicletă. În cele din urmă, cu micuța mea prietenă de atunci, Catherine - soția mea de astăzi - am decis să plecăm, și să realizăm într-un mănunchi trei dintre visele mele: o lungă călătorie pe bicicletă, descoperirea Madagascarului și realizarea unui reportaj, respectiv adunarea materialului pentru editarea unei cărți, despre o țară ignorată, ba chiar complet necunoscută la noi: Etiopia. Pe bicicletă,

am străbătut Turcia, Siria, Iordania, înainte de a petrece șapte luni în Etiopia, apoi au urmat Kenya, Tanzania și Madagascar. Mai târziu, m-am întors de trei ori în Etiopia pentru a continua lucrarea începută și pentru a descoperi locuri inaccesibile pentru mersul pe bicicletă sau locuri pe care nu avusesem timp să le vizităm. În final, pentru definitivarea materialului pentru carte, am petrecut în total zece luni în această țară.

Cu mult înainte de a pleca în călătorie, nenumăratele lecturi mi-au revelat Etiopia ca o țară fantastică. Și, se pare,

“Bisericele din Lalibela continuă să fie, de secole, centrul vieții religioase ortodoxe a acestei regiuni. 600 preoți și diaconi și câțiva călugări și maici trăiesc aici într-o credință profundă, autentică... Complexul de biserici se deschide încă de la ora șase dimineața pentru a permite oricui dorește să participe la slujbele în fiecare locaș sfânt - biserică sau capelă. Și pelerinii sunt întotdeauna numeroși la Lalibela, în special în timpul marilor sărbători din calendarul ortodox.” (Lalibela)

“Bèta Gabriel-Rufa’el are o fațadă monumentală, care poate fi admirată de la galeria care se află în față. Interiorul nu este ecoul măreției exterioare. Micul hol este divizat de stâlpi, iar trei cruci latine împodobesc pereții. Această absență a decorațiunilor este compensată de expunerea unei biblii vechi de 830 ani.”
(Kès Sisay, Lalibela)

“În apropierea extremității de nord a lacului Tana, pe contraforturile Simien, la 2200 metri altitudine, Gondar moșăie astăzi, visând cu ochii deschiși la fastul curților de odinioară. Fostă fortăreață, orașul adăpostește cinci castele care amintesc că, în urmă cu patru secole, Gondar a dominat această parte a lumii. Emblăcarea de Gondar, castelul de Fasiladès, a fost restaurat sub egida UNESCO în urmă cu câțiva ani.” (Gondar)

că realitatea a depășit așteptările. Căci în spatele prejudecăților greu de înlăturat – dar oare ce țară din lume nu suferă din cauza prejudecăților? – și în spatele imaginilor reflectând mizeria umană, care i se lipesc încă precum o inevitabilă etichetă, Etiopia este o țară de o bogăție infinită - istorică, religioasă, etnică și naturală. De exemplu, în Etiopia sunt 80% dintre cei mai înalți munți din Africa și 20 de vârfuri care depășesc 4000 metri altitudine. Uneori, aici ninge... Pentru o țară cu o imagine de deșert, ninsoarea este aur! Trebuie, de asemenea, să subliniez contrastele între regiuni, care sunt numeroase, deoarece în Etiopia, care este de două ori mai vastă ca suprafață decât Franța – deci de patru ori decât

România, dacă nu mă înșel -, există al patrulea pisc ca înălțime din Africa, de 4620 metri, dar și cel mai jos punct de pe continent, de 120 metri.

P.T.: În Etiopia creștinismul a devenind în secolul al IV-lea religie oficială de stat și s-a menținut astfel până în anul 1974. Guvernul militar marxist instaurat ulterior avea să aducă cu sine și persecuții asupra creștinilor, aspect consemnat până în 1991, an în care regimului dictatorial avea să fie înlăturat de la putere. A reușit Biserica Ortodoxă să își câștige rolul istoric avut în structura statului etiopian? Cum se observă astăzi moștenirea spirituală și religioasă a acestei țări?

B.O.: De fapt, creștinismul a fost adoptat foarte devreme – și accidental – în

Etiopia. În 331, regele din acea epocă se convertise și, astfel, Etiopia a devenit a doua țară din lume, după Armenia, care a îmbrățișat religia creștină. De asemenea, foarte devreme, Etiopia a fost un bun cămin pentru islam: încă de când trăia Mahomed, pe când era persecutat în Arabia, el a trimis una dintre fiicele sale și un mare număr de persoane fidele să caute refugiu în Etiopia. Primiți cu bunăvoință de regele creștin, Mahomed va cere, ca mulțumire, să nu fie niciodată declanșat vreun război sfânt împotriva Imperiului creștin al Etiopiei – care pe atunci se numea Abisinia. Totuși, vor avea loc două războaie sfinte, în secolele al XVI-lea și al XIX-lea. În zilele noastre, populația etiopiană este de peste 80

milioane de locuitori, dintre care 45% sunt ortodocși, și puțin mai mult de 45% musulmani. Pe întreg teritoriul țării, aceste religii conviețuiesc pașnic, sărbătorile religioase ale acestor două mari grupuri sunt celebrate în toată țara, un exemplu foarte frumos de conviețuire pașnică în lumea de astăzi, dominată de extremismul religios în toate colțurile sale. Dar este adevărat că, înainte de 1974, data răsturnării ultimului împărat, Hailé Sélassié, de către regimul marxist al lui Derg, creștinii dominau viața politică. În timpul comunismului, Biserica a suferit, dar puțin în comparație cu alte țări, deoarece credința, prezentă în toate straturile populației, are puterea în această țară să mute munții, și orice

“În toukoul (nume dat colibelor din Sidamo, din sudul Etiopiei, s-a răspândit spre celelalte regiuni ale țării pentru a descrie toate locuințele rotunde tradiționale), sărăcia este lucie, dar primirea sinceră. Câteva ustensile atârnă de pereții de chirpici, în timp ce patul este făcut din împletituri de lemne neprelucrate, sub care se întind oi și vaci. În acest loc, în nopțile răcoroase, căldura animală este binevenită!” (Piste de Dilb)

“Peisaje aeriene amețitoare care induc o senzație de supunere în fața măreției naturii. La sfârșitul sezonului ploios, torențele tumultuoase cară pământ spre ținuturile din aval, sărăcind puțin câte puțin, an de an, aceste soluri odinioară atât de bogate. Cu numeroasele lacuri care împânzesc peisajul, Etiopia merită din plin porecla pe care Hailé Sélassié i-a lăsat-o moștenire: «castelul de apă al Africii de Est».” (Râul Muger)

conducător, indiferent de orientarea sa politică, trebuie să guverneze în deplin acord cu autoritățile religioase. În schimb, în timpul anilor roșii, separația puterilor a fost netă, și islamul a câștigat mai multe locuri în organele decizionale. După căderea regimului în 1991, noua Constituție adoptată a continuat politica: Statul și Biserica rămân separate.

În ceea ce privește ortodoxismul, cele mai frumoase mărturii istorice, mai ales superbele biserici pictate sau bibliile și crucile vechi, au traversat acești ani fără stricăciuni majore. Creștinii Etiopieni întotdeauna și-au trăit credința profund, și religia este prezentă în fiecare activitate a vieții lor. Serviciile religioase, ambianța în care se țin slujbele, felul în care acestea sunt trăite și simțite, au

determinat numeroși erudiți în domeniu să descrie atmosfera Bisericii Etiopiene ca fiind, probabil, cea mai apropiată de Biserica Primitivă. Deci, pot să afirm, fără a mă înșela, că Biserica Etiopiană își conservă pentru totdeauna aura sa de altădată.

P.T.: Ați acordat o atenție specială detaliilor în cadrele surprinse, axându-vă pe relația specială avută de populația Etiopiei cu Dumnezeu. Au fost oamenii deschiși față de dumneavoastră, respectiv față de camera foto, în a vă face părtași la tradițiile și credințele lor? Ne puteți relata anumite întâmplări interesante?

B.O.: În peregrinările mele fotografice, eu sunt deschis tuturor subiectelor, de la peisaje la oameni, de la animale la arhitectură. În Etiopia, datorită rolului pe

care-l joacă religiile în viața de fiecare zi, este imposibil să nu studiezi acest aspect mai îndeaproape. Eu consider că, din diverse motive, mi-a fost ușor să fotografiez în Etiopia. Mai întâi, prin faptul că am călătorit cu bicicleta prin țară. Aceasta implică să-ți oferi timp pentru a înțelege, pentru a-l întâlni pe celălalt. Și, de asemenea, să-ți oferi timp să realizezi imagini deosebite. Pe de altă parte, Etiopia este încă și astăzi o țară cu un turism în fază incipientă, și oamenilor le place să fie fotografiați, mai ales dacă vorbești una dintre limbile țării. În sfârșit, țara asta este atât de frumoasă, tradițiile sale atât de fastuoase, încât etiopienii au dovedit întotdeauna că sunt mândri de mărturiile legate de tradițiile lor pe

care eu le pot aduce prin imagini. Apropo de tradițiile legate de religie, în Etiopia creștină se organizează foarte multe festivaluri, în timpul cărora preoții și diaconii ies înveșmântați în ținută de gală, iar muzica și dansurile religioase – unice! – merită să fie văzute și ascultate. Pentru mine, cel mai frumos festival este Timkat, desfășurat în ianuarie, care comemorează Botezul lui Hristos. Serbarea durează 2 sau 3 zile, în funcție de locul unde se desfășoară, și mulțimea în extaz este de o amabilitate rară. Iubesc mai mult decât orice această calitate de a împărți pe care o au etiopienii.

La musulmani există un loc important de pelerinaj, mormântul lui Sheik Hussein, pierdut pe piemontul munților Balé. Să

“După activitățile vulcanice, regiunea a văzut vânt, frig și zăpadă erodând straturile de lavă ce au curs acum 40 de milioane de ani, săpând mai mult de 3000 de metri în nisip și var de mezozoic vechi de peste 70 de milioane de ani și prin subsolul precambrian de 600 de milioane de ani. Lent, fisurile din aceste straturi, extinse de-a lungul secolelor de ploile torențiale și râuri, au creat abisurile existente, falii verticale între 1000 și 1500 de metri adâncime, care separă vărfuri și stânci, cupole și ace. Tablou măreț, reprezentând începuturile lumii” (Parcul Național Simien)

“Râul este unul dintre centrele de activitate pentru anumite sate și ținuturi. El servește ca spălătorie de mașini, mașină de spălat rufe, cadă de baie, piscină, adăpătoare pentru vaci, fântână, robinet, toaletă... și, când se poate, se și pescuiește! În Gambela, bărbați și femei asigură întreținerea familiilor lor, lansându-și undițele și plasele în apele pline cu pește ale râului Baro, care-și va continua periplul spre Sudan, pentru a se arunca în Nilul alb.” (Gambela, Ovest)

ajung aici cu ocazia adunării credincioșilor care cântă zi și noapte, și să fiu primit acolo două zile de Sheikul acestei Mecca etiopiană a săracului, rămâne, pentru mine, unul din marile momente ale reportajului meu despre Etiopia.

P.T.: Există un cod necris de comportament pe care persoanele, interesate de foto-jurnalism și fotografie de călătorie, trebuie să-l respecte în momentul în care vizitează Etiopia și interacționează cu locuitorii ei?

B.O.: Ca și în cazul tuturor țărilor din lume, nu trebuie să uităm că noi suntem "invitații". Respectul față de obiceiuri și

"Agricultura este ocupația a 80% din populația etiopiană și reprezintă 85% din exporturi. Din nefericire, solurile sunt secătuite, și prețurile prea mari ale substanțelor fertilizante îi împiedică să trateze recoltele. Astfel, traiul cotidian al oamenilor care locuiesc la țară sau oriunde în teritoriu, poate fi definit ca "supraviețuire" mai degrabă decât "viață". Fiecare zi trăită este o zi câștigată." (ținutul Gashéna)

info

Etiopia, oficial Republica Federală Democratică a Etiopiei, este localizată în partea de est a Africii, în zona numită Cornul Africii. Este singura țară a continentului african care nu a fost niciodată colonizată pe deplin. Capitala, situată în partea centrală a țării și aflată la poalele muntelui Entoto, este Addis Abeba – oraș fondat în anul 1886. Populația este formată din mai multe grupe etnice.

Etiopia ocupă un podiș muntos, bazaltic. Cel mai înalt vârf este Ras Dashen (4620 m), parte a lanțului muntos Simien.

Climatul este temperat-blând în zonele înalte și fierbinte în zonele joase. Vremea este în general frumoasă și uscată, dar există două sezoane ploioase, cel al ploilor scurte - între februarie și aprilie -, și cel al ploilor mari, din mijlocul lui iunie până la mijlocul lui septembrie.

Cultura și tradițiile Imperiului Creștin al Etiopiei datează de peste 3000 de ani, mărturie stând, printre altele, și impresionantele lăcașuri de cult din Lalibela. Etiopia este locul în care s-au descoperit cele mai vechi rămășițe umane din lume.

"Tankwas-urile pescarilor pe lacuri prezintă asemănări cu ambarcațiunile utilizate odinioară pe Nil pentru transportul fret, pentru vânătoare și pescuit, și care decorează pereții mormintelor din valea Regilor și templele din Karnak și Luxor, în Egipt. Foarte repede saturate de apă, ele trebuie înlocuite din trei în trei luni. În fiecare zi, oamenii pornesc în larg, în aceste fragile ambarcațiuni, pentru a prinde în plasele lor tilapia și alți pești în care lacurile abundă. Aceștia vor fi serviți pe toate mesele din satele învecinate, file sau în gulash, perpeliți pe foc sau prăjiți... Bucătăria etiopiană este o revelație și peștele, din moment ce se găsește la discreție, un deliciu!" (Lacul Hayk, Nord)

de ceea ce este interzis este primordial. Etiopienii sunt foarte politicoși și respectă coduri foarte stricte în legătură cu poziția lor socială sau vârsta lor. Este imposibil să nu faci vreo gafă în timpul călătoriei acolo, dar în imensa toleranță care-i caracterizează, acești oameni nu vă vor purta niciodată pică. În fine, întotdeauna îi sfătuiesc pe turiști, pe care îi îndrum acolo ca și ghid, să se îmbrace decent: pantalon și tricou sau cămașă pentru a intra la locurile sfinte. De asemenea, a cere permisiunea pentru a fotografia pe cineva este un demers obligatoriu, pentru mine, pentru întâlnirea cu celălalt și pentru schimbul pe care îl facem. Iar dacă celălalt refuză, trebuie să-i accepți

opțiunea. Gândiți-vă cum am reacționat aici dacă turiștii și-ar îndrepta obiectivele asupra fețelor noastre, fără a spune măcar bună ziua?

P.T.: Care a fost cea mai dificilă parte a expediției desfășurate în Etiopia? Ați reușit să vă atingeți obiectivele inițiale și să stabiliți altele noi?

B.O.: Cel mai dificil lucru în Etiopia a fost, fără îndoială, să descopăr această țară pe bicicletă. Munții îți pari atunci infiniți; piste sunt de calitate inegale, și copiii omniprezenți te uzează psihologic, prin cerșitul lor nesfârșit. Dar provocarea a fost lansată, și da, scopurile inițiale au fost atinse, chiar depășite, deoarece nu mă gândeam să pot edita o carte atât

“În câteva zone din teritoriul său vast, Boranas au săpat fântâni până la pânza freatică. Șapte bărbați coboară aici și se leagă din doi în doi metri pentru a aduce la suprafață vase cu apă de cinci la șase litri fiecare.” (Fântâni cântătoare, Dublock, Borana)

de luxoasă. În 2007, am prezentat 50 de fotografii în format mare la UNESCO, în Paris. Două splendide recunoștințe, atât pentru munca mea cât și pentru formidabilul patrimoniu al Etiopiei. În fine, din 2007, conduc acolo turiști în calitate de ghid. O experiență nouă și foarte interesantă pentru transmiterea dragostei imense, pe care o simt pentru Etiopia, persoanelor care vin din orizonturi diferite. Nimeni, până în prezent, n-a rămas insensibil la farmecele și frumusețile acestei țări. Dacă aveam timp, mai există câteva locuri, pe care le-am descoperit în trecere și care mă atrag pentru reportaje aprofundate. Dar, în anii care vin cred că mă voi reîntoarce de 3 - 5 ori pe an pentru a însoți grupuri.

P.T.: Etiopia încă exercită o mare putere de atracție asupra dumneavoastră, lucru demonstrat și de excursiile pe care le organizați aici. Ce anume recomandați cititorilor noștri să viziteze când vor ajunge aici?

B.O.: Prima recomandare pe care o fac mereu este să aleagă nordul sau sudul Etiopiei. Într-adevăr, să vadă mijlocul țării, pentru cel care vrea “să vadă totul”, va fi decepționant pentru că nu poate să ajungă peste tot și se pierde timp cu transportul. Eu îi sfătuiesc să ajungă în Etiopia pe durata unui festival religios, pentru a fi părtaș la această manifestare extraordinară de credință religioasă. Dacă nu, vizitele culturale sunt nenumărate, și printre cele care nu pot fi evitate ar fi:

“De-abia a răsărit soarele, când banchiza este deja atacată cu toporul, hadali. În brazda deschisă, doi sau trei tineri introduc un țaruș de lemn fokolo, pentru a ridica și întoarce placa de sare. Tăiată în blocuri grosiere, un alt muncitor le taie în bucăți, amolés, calupuri de sare dreptunghiulare tradiționale, de la trei la șase kilograme. Mai rămâne de răzuit noroiul, și dreptunghiul de sare va fi pregătit pentru încărcare.” (Depresiunea Danakil)

Harar, al patrulea oraș sfânt al Islamului; Lalibela, și bisericile sale excavate somptuoase; Bahar Dar și mănăstirile sale din insulele de pe lacul Tana - cu o dimensiune de șase ori mai mare decât lacul Léman -; Gondar și castelele sale medievale; Axoum și obeliscurile sale. Cei care au timp, vor adăuga la acestea formidabilele biserici rupestre din Tigré, săpate pe crestele unor munți de o frumusețe răpitoare. Persoanele interesate de drumurile animalelor prin munți vor putea vizita parcurile naționale Simien și Balé, în timp ce cei cărora le place să intre în legătură cu locuitorii își vor împlini dorința pretutindeni și mai ales în valea Omo, în sud-estul țării, printre populațiile cele mai frumoase din țară. În fine, naturalistul nu va ști unde îi este capul, atât de abundente sunt păsările. Dar nici mamiferele nu sunt mai prejos, cu specii endemice extraordinare: gelada, ibex walia, nyala munților și lupul Etiopiei, canida cea mai rară din lume - au mai rămas 500 - în fruntea listei. Problema majoră a Etiopiei, consider eu, este că te îndrăgostești la nebunie de ea, ceea ce se întâmplă celor mai mulți vizitatori, și că dorești să revii mereu, pentru locuitorii, parfumul, culorile, sonoritățile sale...

P.T.: Cum este să aveți un partener - fac referire la soția dumneavoastră Catherine, care împărtășește aceeași pasiune pentru călătorie și descoperirea diverselor civilizații?

B.O.: Fiind doi în timpul călătoriei cu bicicleta, cred eu că a ușurat lucrurile. Deoarece o femeie, în timpul întâlnirilor, temperează unele caracteristici "brutale", "animalice" ale unui bărbat. O femeie aduce tandrețe și generozitate. Un cuplu nu poate fi rău în sine, și, fiind doi în cercetările noastre de fiecare zi pentru găsirea unui loc de campare în apropierea

colibelor băștinașelor, pentru securitate, a însemnat un avantaj. Pe de altă parte, cred că bărbatul și femeia nu au aceleași percepții și impresii despre întâlnirile și descoperirile făcute, și schimbul de impresii poate face ca fiecare să-și modifice percepțiile sau să le modifice reciproc. Ne dăm foarte des seama de acest aspect în discuțiile care urmează după conferințele pe care le ținem, când,

"Pelerinajul la Cheik Hussein trebuie să fie o încercare inițiativă. De aceea, fiecare pelerin trebuie să evite orice relație sexuală, trebuie să doarmă afară și să nu-și taie nici unghiile nici părul în timpul lungii sale călătorii..." (Cheik Hussein, Balé)

câteodată, dăm răspunsuri aproape opuse la aceeași întrebare.

P.T.: Ați luat drumul Europei de Est, Orientului Mijlociu, estului Africii și nu v-ați dat înlături de la a străbate câteva țări din America de Sud. Care au fost principalele motive în a alege aceste

destinații?

B.O.: După cum am precizat anterior, am plecat în călătorie în primul rând pentru a-mi realiza visul din copilărie. Prima mare călătorie a fost turul lumii într-un autobuz școlar american, de-a lungul Asiei și Americii de Sud, cu două proiecte

“În decembrie, predomină galbenul. Tef-ul și grâul sunt la maturitate și pretutindeni, tineri și mai puțin tineri, după ce le-au tăiat cu secera, transportă acasă, pe spatele catârilor, prețioasele cereale. Mai întâi călcate în picioare de vaci pentru a le separa de tulpini, grânele vor fi apoi separate de paiete care au rămas prin aerare. Muncă de furnică, implicând toată familia: bărbații la câmp, copiii în spatele vacilor și femeile «dresoare» de vânt.” (La baza bisericii Mikaël Imba, ținutul d’Atsbi)

umanitare, în Cambodgia și Bolivia. Această călătorie a durat 9 luni, și noi eram 6 în echipă. La întoarcere, nevindecați de dorința de a face noi cuceriri în lume, eu și Catherine am decis să pornim din nou și a urmat “Vél’Horizons Afrique”, periplul nostru cu bicicleta. Proiectul următor a fost dedicat Ciprului, la cererea casei de editură care a tipărit cartea despre Etiopia. O carte și o conferință au fost rezultatul celor patru luni petrecute pe insulă. Apoi, ghidându-mă după instinct, a venit ideea proiectului la care lucrez acum, România, pe care am vizitat-o deja de patru ori, petrecând deja șase luni pe teritoriul ei. Sper că și aici munca mea se va finaliza cu o carte de lux...

P.T.: Vorbind despre activitatea dumneavoastră literară, mai aveți în plan publicarea și a altor cărți în afară de cele amintite?

B.O.: După România, cred că vom face o excursie lungă, de câteva luni, în familie. Rămâne încă să stabilim destinația, dar sunt sigur că proiectul va cuprinde o regiune din Africa... Sper că, în ciuda crizei, editorii se vor dovedi interesați de activitatea mea de informare despre România. Lucrez acum la selectarea imaginilor și scrierea textelor, o muncă enormă de cercetare și dialoguri/interviuri. Dar numeroasele încurajări pe care le-am primit în România de când am arătat câteva dintre clișee, îmi

conferă o energie formidabilă pentru a termina cartea, chiar dacă, la fel cu cazul celorlalte, am impresia că nu voi vedea niciodată finalul...

P.T.: Proiectul curent se referă la istoria și populația României. Mai concret, în ce anume constă el? Cunoașteți detalii despre momentul când va fi finalizat și promovat în țară noastră?

B.O.: Am descoperit România prima dată în 2002, pe când traversam țara voastră ca să ajungem în Turcia pentru a începe aventura noastră pe bicicletă. Am fost, atunci, sedus de frumusețea, diversitatea peisajelor, și de amabilitatea oamenilor. Mi-am promis că voi reveni și, dacă va fi posibil, chiar cu scopul să realizez un reportaj aici. Ceea ce urmează să fac... Sper să fiu un ambasador, pentru țara

voastră, aici în Belgia și în Franța, prin conferințele mele și prin carte, dacă va vedea lumina zilei. Ceea ce sper este să reușesc să fac ca România să-și schimbe imaginea pe care o are la noi, construită din prejudecăți și din adevăruri false. În multe privințe, și fără ca aceasta să sune peiorativ, România este puțin Etiopia Europei văzută de la noi, în sensul că îi sunt asociate imagini negative. Dar oricine trece pe aici și descoperă realitățile României, relieful său, religiile sale, natura sa grandioasă, minoritățile sale etnice, istoria sa bogată, pe scurt patrimoniul său unic, și generozitatea extremă cu care te întâmpină localnicii, nu poate să nu rămână fermecat și să nu viseze să revină cât mai curând posibil în această țară!

În România eu urmez tipicul meu obișnuit:

“Ritul cel mai important în viața oricărui Hamar și a verilor săi Bannas, Bashadas și Karos este «săritura peste vaci», care marchează trecerea la vârsta adultă, adesea aproape de doisprezece ani.” (Satul Banna, valea Omo)

“La Turmi, piața este arhiplină luni la amiază. Eleganți și mândri, cu rezemătoarea de gât într-o mână, cu bastonul de plimbare în celaltă, bărbații discută între ei, în timp ce femeile fac același lucru la o oarecare distanță. Totul - pene, tatuaje, bijuterii - poartă un mesaj, are o semnificație. Insenté-ul, un colier metalic gros, se poartă la gât de a doua, a treia și a patra soție Hamer. Prima soție are dreptul, în plus, să poarte bignaré, un colier asemănător, terminat cu o protuberanță falică.”
(Turmi, valea Omo)

“Ptolemeu, la sfârșitul secolului al II-lea, este primul care a relatat despre existența lacului Tana, cel mai mare lac din Etiopia și cel mai înalt dintre marile lacuri din Africa. Părintele Paez a fost primul care, în 1618, a localizat sursele mitice ale Nilului Albastru. Lacul Tana a îndeplinit sarcina de casă de bani a unei epoci, a unei țări, a unei gândiri: comorile Bisericii, împreună cu Chivotul Legii, au fost ascunse în mănăstirile de pe insulele sale, în perioadele negre ale creștinismului abisinian.” (Călugăr din mănăstirea Narga Sélassié)

petrec foarte mult timp într-un loc pentru a întâlni și cunoaște localnicii dar și ca să aștept “lumina favorabilă” și pentru a participa la evenimentele religioase sau laice importante. Doresc să prezint România în toată diversitatea sa, atât geografică și umană, cât și istorică și a naturii. Consider că o privire, atât fotografică cât și literară, pe care un străin o aruncă asupra țării voastre nu poate fi decât benefică. Eu fac parte dintre cei care cred că, în calitate de observator din exterior, o persoană are un simț critic mai accentuat și o privire care nu este tulburată de trecut. De exemplu, nu mi cereți niciodată să realizez o lucrare despre Belgia... Nu va putea fi neutră: ceea ce eu, din contră, caut să realizez prin reportajele mele din țări străine: să fiu martor fără partis-pris! Un lucru care mă frapează, de exemplu, când răsfoiesc cărți din România, scrise și ilustrate de români, este faptul că ai spune că nu sunt decât români de viță în țara voastră. Ori, voi aveți marea șansă de a fi o țară multiculturală, cu minorități dintre cele mai interesante. În lucrarea mea, sper că fiecare își va găsi locul care i se cuvine. Din punctul meu de vedere, acest fenomen este o bogăție extraordinară. Cu atât mai mult în acest moment, în care construim Europa împreună...

În ziua în care va apare cartea în versiunea sa franceză, sper că va fi prezentată în

România, ba chiar tradusă în românește, dacă editurile ajung la un acord pentru un parteneriat.

P.T.: Unde vom auzi de dumneavoastră în viitorul apropiat?

B.O.: După cum v-am mărturisit mai devreme, pe bicicletă în familie, dar și într-o ultimă vizită de reportaje în

România, primăvara viitoare. Apropo, profit de aceste rânduri pentru a lansa un apel: caut un ghid de etnie Rromă, francofon sau anglofon, care ar putea să mă ajute să descopăr acești oameni care sunt cam împrăștiați prin țară... În fine, agenția de voiaj care m-a angajat pentru Etiopia așteaptă cu nerăbdare să termin

și să fiu liber pentru a însoți grupuri de turiști în România... Deci, voi reveni să vă vizitez în viitor!

Și dacă unele centre culturale sunt interesate, pot fi prezentate în incinta lor expozițiile cu fotografii din Etiopia... ■

Momente de LINIȘTE

Dorin Bofan

Sunt locuri din natura înconjurătoare care au o putere magnetică asupra noastră, zone pentru care lăsăm oricând confortul plăcut al căminului și siguranța acoperișului. Uneori ne planificăm asiduu și extrem de detaliat drumeția, de cele mai multe ori pornim spontan pe panta abruptă marcată din loc în loc. Și, indiferent de decizia luată, ne dăm seama că nu ne va fi ușor. Dar ne asumăm lucrul acesta. Mergem mai departe, știind că ne vom odihni cu mult mai multă bucurie când vom ajunge la destinație. Iar, la capătul traseului, efortul ne este încununat cu liniștea din suflet și cu priveliști magice ce scapără din lucirea ochilor și din fotografii impresionante. Despre acestea – și nu numai - ne vorbește în interviul următor tânărul fotograf Dorin Bofan.

interviu: Roxana Comnac
foto: Dorin Bofan

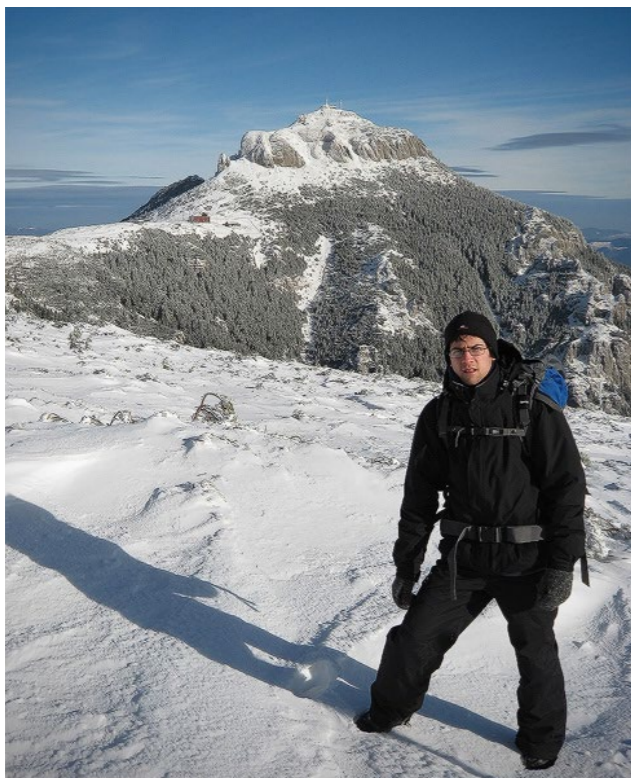

PHOTO Travel: Frumusețea peisajelor din împrejurimile orașului natal Piatra Neamț au jucat un rol covârșitor în formarea dumneavoastră ca fotograf de natură. Cât de confortabil vă simțiți în mijlocul naturii?

Dorin Bofan: Natura a făcut parte din viața mea de când eram copil. Obişnuiam să hoinăresc cu prietenii și chiar de unul singur, acasă sau la bunici. Muntele l-am descoperit destul de târziu, în adolescență, neavând nici un model, pe nimeni, care să mă învețe trucurile și să îmi insufle dorința. Ușor, am devenit din ce în ce mai atras de atmosfera înălțimilor și de plăcerea călătoriei. În munți poți experimenta simplitatea lucrurilor, poți să îți găsești liniștea interioară, poți să vezi dincolo de superficialitatea lumii în care trăim. Din aceste motive, pot să spun că mă simt foarte confortabil în natură. Și cu cât sunt mai puțini oameni în jur, cu atât mai bine. Confortul spiritual influențează automat și confortul, sau mai bine zis disconfortul, fizic. Un fotograf de natură pasionat duce

DORIN BOFAN

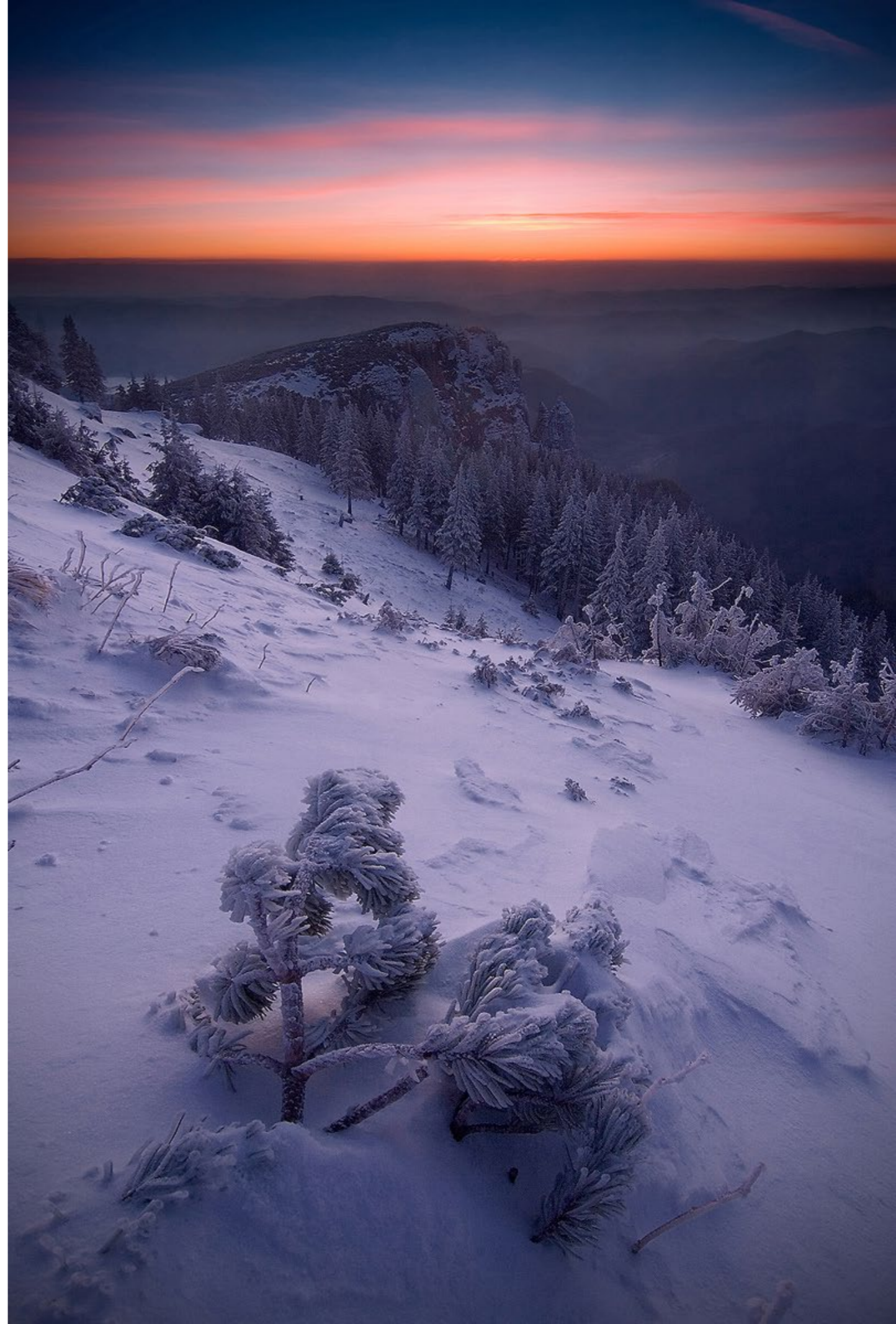
Originar din Piatra Neamț, orașul cu un peisaj natural aparte, avea să manifeste dragoste pentru mediu încă de la o vârstă fragedă. Fotografia de natură o descoperă însă destul de recent, reușind în momentul de față să îi aloce o mai mare parte din timpul liber. Este pasionat de drumeții montane și de călătorii, fiind dornic să înscrie în portofoliul său imagini reprezentative pentru diverse zone din țară și de peste hotare. Fotografiile sale, remarcate și premiate la competiții naționale de profil, sunt foarte apreciate și în galeria virtuală Nature Photographers Online Magazine.

Echipamentul utilizat, nelipsit din turele sale fotografice, este format din: aparatul foto digital Canon EOS 350D, cu obiectiv Tokina 12-24 mm; filtrul de polarizare Hoya și trepiedul Manfrotto 190XB.

deseori în spate o greutate mai mare decât un montaniard obișnuit și o face cu plăcere chiar. O știu asta alți fotografi mult mai experimentați decât mine, cei care fotografiază și peisaj și wildlife, cei care merg foarte des iarna. Pe lângă motivele enumerate mai sus, pentru un fotograf mai există și dorința de a surprinde magia unui anumit loc. De cele mai multe ori, uit că îmi îngheață mâinile, uit că sunt pe marginea unei prăpăstii, uit de durere și fotografiez pur și simplu, bucurându-mă în același timp de simplul fapt că mă aflu acolo. Dacă stau mai bine să mă gândesc, cu cât e mai puțin confortabil, cu atât e mai intens și mai memorabil.

P.T.: Ce semnifică pentru dumneavoastră, în momentul de față, a immortaliza momentul imediat în imagini? Au fotografiile surprinse valoare documentară sau doar una artistică?

D.B.: Consider că fotografiile de natură sunt o reflexie a spiritului celui care înțelege și îmbrățișează influența pozitivă pe

Masivul Ceahlău

Lacul Bâta Doamnei, Piatra Neamț

Munții Piatra Craiului

care mediul natural o exercită asupra lui. Tocmai de aceea cred că imortalizarea unui moment anume vine ca ceva normal, ca o expresie a trăirilor fotografului, aproape ca un instinct. Bineînțeles, o înțelegere cât mai profundă a locului din punct de vedere fotografic, de la compoziții posibile, lumina în momentele de maxim interes ale zilei, până la potențialele pericole pe care le poate întâmpina un fotograf, fac această experiență mai ușoară și de ce nu, răsplătită cu mai multe imagini bune.

Corelând cu ce am menționat mai sus, fotografiile mele sunt pur artistice. Aproape fiecare din ele este un proiect în sine care are ca bază de pornire senzațiile trăite în acel loc. Acestea își pun amprenta în mod irevocabil asupra imaginii, din momentul cercetării locului și până în momentul ultimei etape de post-procesare. Nu intenționez să relatez felul

în care privirea mea a perceput peisajul în acel moment sau felul în care camera a înregistrat lumina, ci mai degrabă expresia artistică a experienței trăite. Fotografia e percepută de mulți doar ca o relatare pur documentară a scenei, însă este și o formă de artă. Cele două posturi nu se exclud, ci sunt complementare. Mă inspiră foarte mult fotografia de reportaj, fotografia de stradă, însă în aceeași măsură sunt inspirat de picturile impresioniste. Fiecare din ele comunică mesaje puternice.

P.T.: Cine garantează rețeta unei fotografii reușite, camera foto folosită sau fotograful din "umbra" ei? Dumneavoastră cum reușiți să le echilibrați pentru a evita clișeele din peisajele surprinse?

D.B.: Bine spus, rețetă. O rețetă care are multe ingrediente. Echipamentul foto are un rol foarte important în redarea unei imagini care să fie cât mai apropiată de

Lacul Bâta Doamnei, Piatra Neamț

dorința și de exigențele fotografului. Însă nu este nici pe departe elementul hotărâtor. Având mai tot timpul resurse financiare limitate, încerc să fac compromisuri și să le direcționez către finanțarea călătoriilor. Pun un accent mare pe practicarea cât mai intensă a fotografiei. Doar așa se pot obține rezultate bune. Nu reușesc să fac asta pe cât mi-aș dori, însă pot oricând să capăt mai multă experiență privind lucrările unor fotografi consacrați, citind articole referitoare la locuri ce merită vizitate, la diverse tehnici ce pot fi folosite pe teren sau în faza de post-procesare, la sfaturi motivaționale care sunt extrem de utile pentru un aspirant ca mine, planificând următoarele excursii foto. Nu îmi rămâne decât ca atunci când mă văd în fața faptului împlinit să valorific la maxim energia și cunoștințele acumulate. Toate acestea se traduc simplu prin pasiune.

Sunt destule momente în care și motivația interioară joacă un rol important. Sunt acele momente în care nu crezi suficient de mult în tine și în ceea ce faci. Trăim timpuri dificile și tocmai de aceea nu ne mai permitem să renunțăm la lucrurile în care credem. Uneori, ele reprezintă ultima noastră baricadă în fața indiferenței, a urii și a lăcomiei.

Încerc să nu mă limitez niciodată la felul în care văd o scenă, chiar dacă echipamentul mă împiedică de multe ori să fac asta. Experimentez cât de des pot. Las loc mai tot timpul pentru ceva în plus, ceva neașteptat chiar și pentru mine. Prin exercițiul privirii și, mai important, prin introducerea unor elemente neașteptate, se creează o viziune proprie, influențată bineînțeles de spirit și de caracter. Rezultatele sunt de multe ori dezamăgitoare, dar până la urmă drumul până la destinație e cel care contează.

Concluzionând, fotograful, prin pasiune, motivație și viziune, este cel care asigură

frumusețea unei imagini. Cât despre clișee, am destule în micul meu portofoliu.

P.T.: Care regiune din România vi se pare cea mai fotogenică? Aveți o imagine preferată realizată în acea zonă, susținută de o poveste la fel de spectaculoasă?

D.B.: E simplu: munții. În general, cu cât zona e mai sălbatică, mai puțin influențată de prezența umană, cu atât e mai ușor de fotografiat. Am fotografiat destul de mult, în fiecare anotimp, în Masivul Ceahlău. Este un loc legendar și relativ ușor de fotografiat datorită frumuseții sale, o frumusețe care însă începe să pălească din cauza influenței omului.

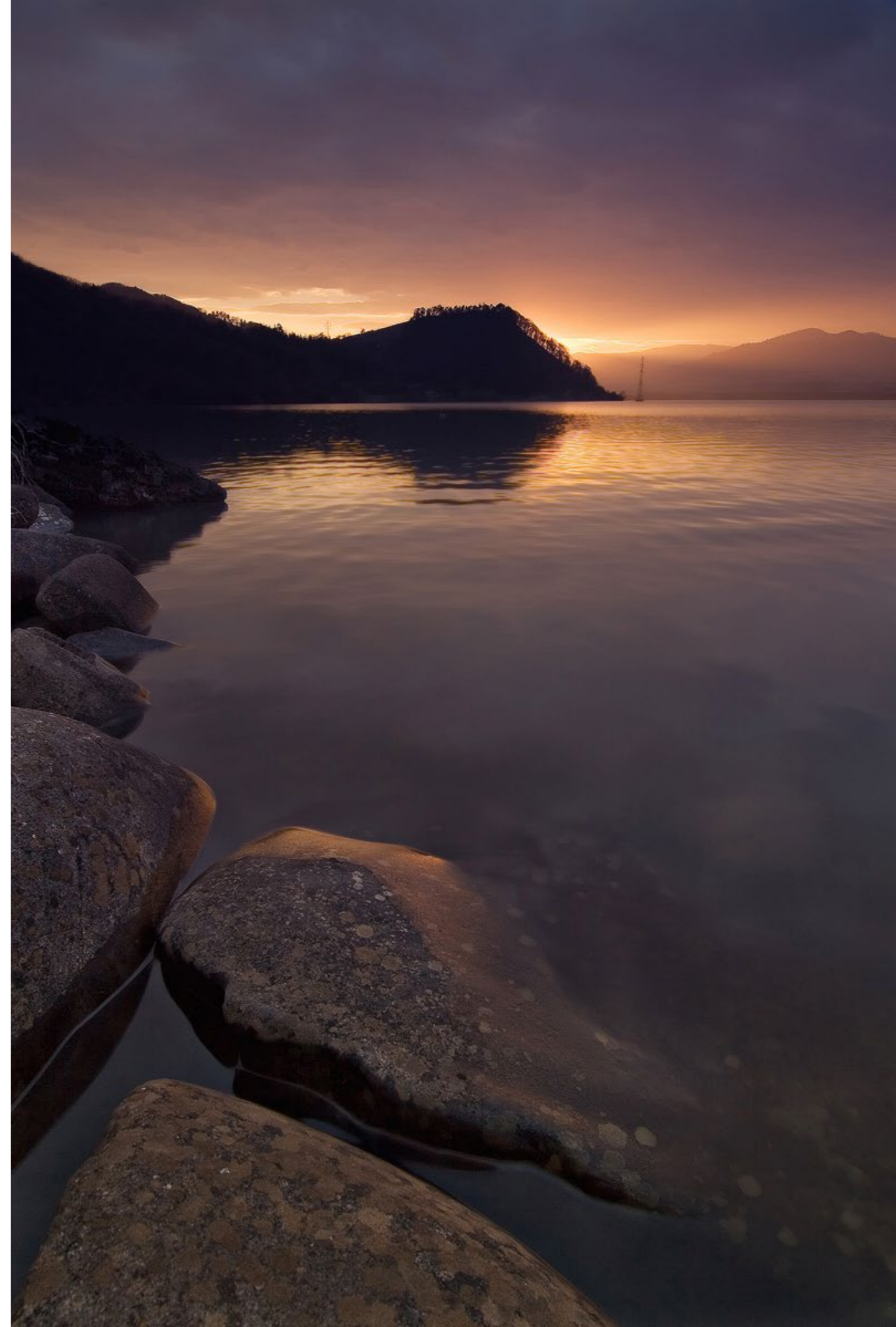
Nu pot să spun că prefer o imagine anume. Răsăriturile pe care le-am surprins până acum au lăsat cele mai intense experiențe, de care îmi aduc aminte oricând cu plăcere. Momentul răsăritului are o semnificație specială pentru mine. Cuvintele sunt de prisos și cei care au trăit așa ceva înțeleg cu siguranță la ce mă refer. Îndrăznesc să spun că experimentarea unui răsărit la munte este unul din acele lucruri pe care oricine trebuie să le facă măcar o dată în viață. Asta cu condiția să ajungi acolo sus prin propriul tău efort. Glumind, și să nu fie ceață.

P.T.: Care sunt regulile elementare pe care un fotograf de natura, entuziast și dornic de cadre inedite, trebuie să și le amintească permanent pe teren?

D.B.: În primul rând să nu pleci la drum cu așteptări mari. Mi-am imaginat de multe ori că următoarea călătorie îmi va aduce și cele mai minunate fotografii, dar nu a fost aproape niciodată așa. În schimb, bucură-te de experiență, trăiește fiecare moment din plin și cu puțin noroc, te vei întoarce și cu ceva fotografii de adăugat la portofoliu. Locația va fi, să sperăm, tot timpul acolo, iar ocaziile se vor ivi cândva.

În al doilea rând trebuie să fii dispus să

Lacul Bâtca Doamnei, Piatra Neamț

faci acel efort în plus, care pentru mine e o plăcere, adică să duci în spate un rucsac cu câteva kilograme mai greu, să fii cât mai matinal, să explorezi de unul singur zona, să nu te ferești de vremea rea, ci să profiți cât mai mult de ea.

Iar în ultimul rând, eliberează-te de tipare. E ușor să pleci de acasă cu o anumită compoziție în minte și să constăți după aceea că nu s-a materializat. În schimb, explorează cât mai mult, fii cât mai curios, depărtează-te cât mai mult de grupul cu care ai venit sau de locația în care stai peste noapte, asigurându-te în același timp că nu există nici un pericol. Ineditul nu va întârzia să apară. Pentru asta, o cercetare prealabilă a locului sau experiența excursiilor anterioare, se pot dovedi utile. Dacă nu, oricând același loc ți se poate arăta într-un alt mod.

P.T.: Investiți mult în echipamentul fotografic? Ca și fotograf de natură și

călătorie ce nu vă lipsește niciodată din geanta foto?

D.B.: Investesc atât cât îmi permite bugetul, adică destul de puțin. Însă echipamentul pe care îl am în prezent este ceea ce îmi doresc. Superangularul, filtrul de polarizare și în primul rând trepiedul sunt întotdeauna alături de mine. În ultimul timp am preferat să acord o mai mare importanță echipamentelor care să îmi asigure siguranța și minimul de confort pe munte și în călătorii.

P.T.: Petreceți mult timp în mijlocul naturii fără a fi indiferent la sensibilitatea, farmecul dar și complexitatea ei aparte. Considerați că fotografia poate contribui la protecția mediului? În ce mod poate realiza acest lucru?

D.B.: Fotografia, ca mediu vizual de transmitere al unui mesaj, poate avea o influență hotărâtoare în luarea unor decizii în favoarea protecției mediului și chiar

Băile Tușnad

în schimbarea mentalității. Arătând prin fotografii frumusețea naturii, arătăm în același timp fragilitatea ei în fața umanității și asta cred că ne poate aduce mai aproape de conștientizarea și îmbrățișarea a ceea ce ar trebui să aibă rang de principiu și anume că fiecare acțiune umană trebuie realizată având în vedere dezvoltarea durabilă.

Sunt adeptul principiului că dacă primesc ceva bun, trebuie să dau altceva bun în schimb, poate tocmai de aceea am decis că oricine dorește să achiziționeze imagini de pe site-ul meu pentru a fi folosite în scop decorativ, hotărăște singur prețul pe care îl plătește, mai exact valoarea artistică a lucrării. Un plan care sper să se materializeze cât mai curând este organizarea unei expoziții cu scop umanitar. Am văzut lucrul acesta făcut la noi și am fost impresionat. Aceasta poate fi și o metodă eficientă de a strânge fonduri care să fie direcționate către protejarea mediului. De asemenea, existența unor centre pentru vizitatori la intrarea în parcurile naționale unde să fie expuse imagini ce pot fi cumpărate de turiști ar fi o altă soluție care ar putea finanța, măcar într-o mică măsură, acțiunile de protejare a mediului. Consider că, până la urmă, totul se reduce la bunul simț și cumpătarea fiecăruia dintre noi, astfel încât ideile relatate mai sus să nu pară doar niște încercări inutile.

P.T.: Sunt anumiți fotografi care v-au influențat puternic stilul de lucru? Ce anume ați preluat de la ei?

D.B.: Fiecare din noi are modele. Marc Adamus a fost de la început unul din modelele pe care le-am urmat. Influența sa nu s-a rezumat doar la fotografii, ci a mers mai departe către o mai bună înțelegere a ideii de călătorie în natură. Stilul său îndrăzneț și inovator, compozițiile armonioase, lumina fantastică pentru care merge la distanțe foarte mari, în locuri

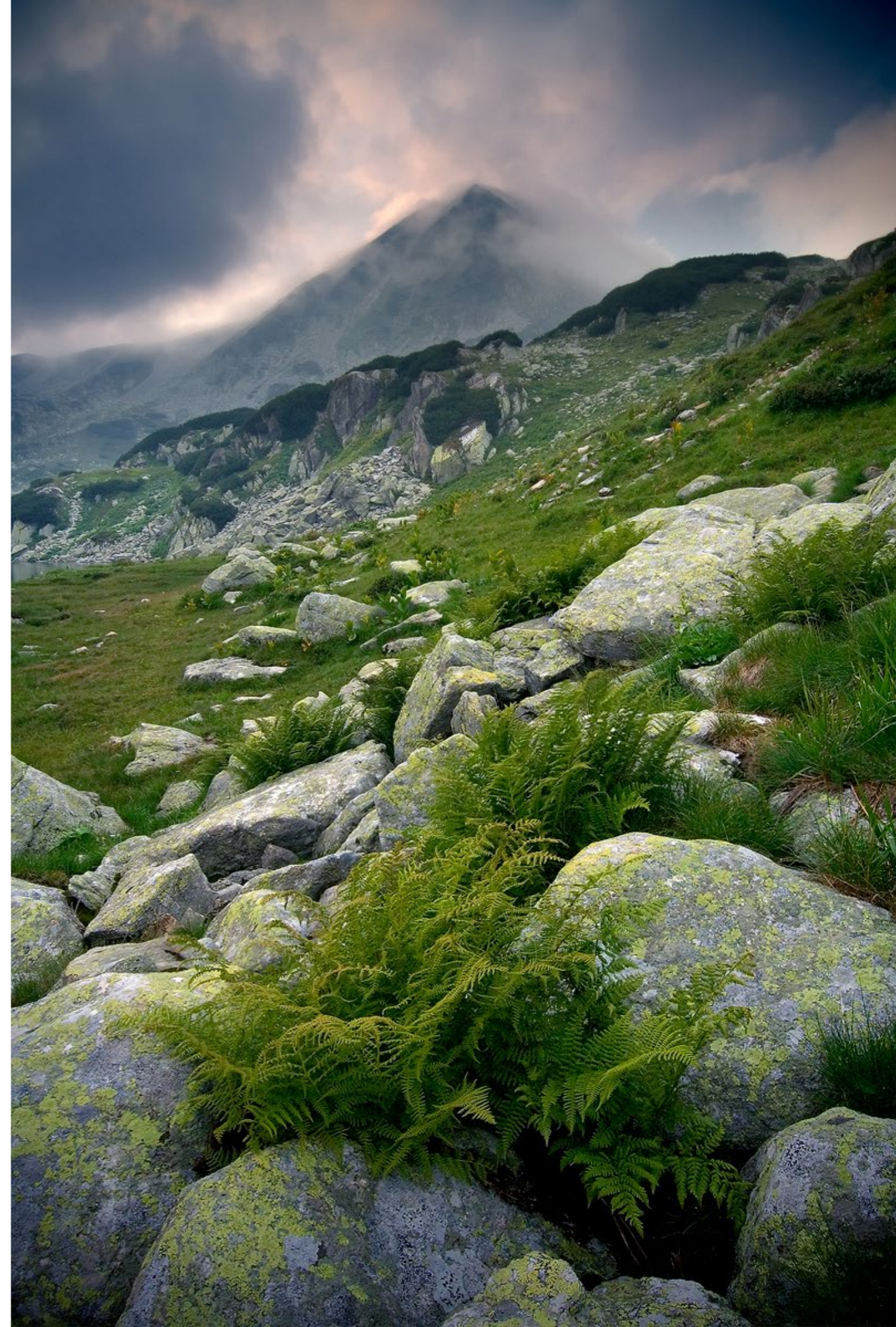
foarte sălbatice, de unul singur de cele mai multe ori, precum și post-procesarea inedită, îl recomandă drept unul din cei mai renumiți fotografi de peisaj din generația tânără. Un alt fotograf tânăr ale cărui imagini pline de sensibilitate și ale cărui articole despre fotografie m-au inspirat enorm și m-au ajutat să îmi formez viziunea fotografică este Guy Tal. M-am identificat în multe din concepțiile sale și de aceea îi recomand scrierile oricui.

Dintre fotografi care și-au pus amprenta asupra evoluției fotografiei de natură și peisaj, am o deosebită admirație pentru Eliot Porter și Galen Rowell. Controlul perfect al expunerii, folosind metode care au inspirat tehnicile digitale de astăzi, spiritul de aventură și dragostea necondiționată pentru sălbăticie, la protecția căreia și-au adus un aport important, sunt calități pe care foarte puțini fotografi le-ar putea duce la același nivel înalt.

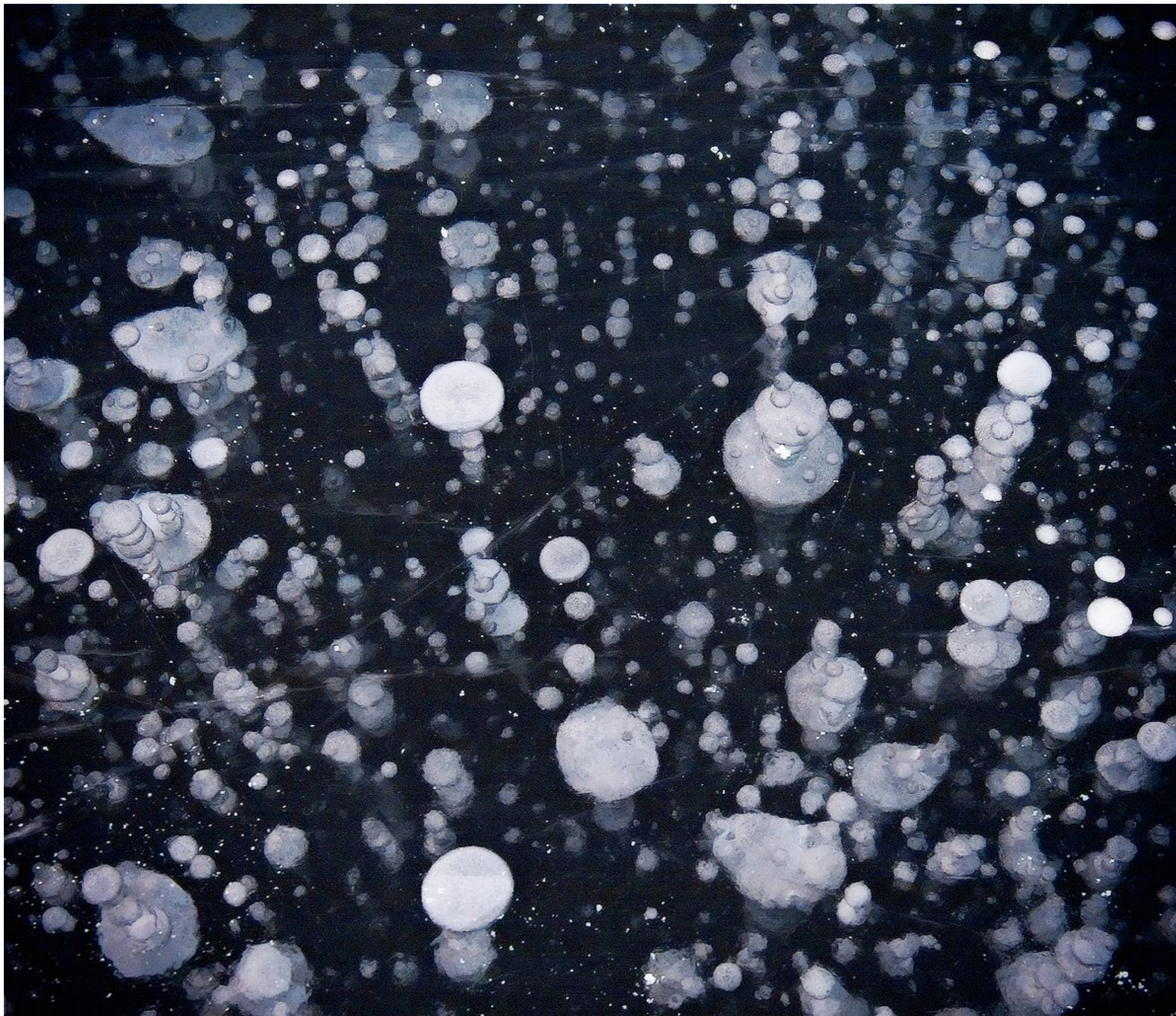
Și nu ultimul rând sunt Sorin Rechițan, Bogdan Panait, Bogdan Colțea și Adrian Munteanu. Primul, prin spiritul său de aventură, al doilea prin viziunea originală, al treilea prin tehnica desăvârșită și al patrulea prin sensibilitatea imaginilor, mi-au influențat stilul și m-au ajutat să progrez.

P.T.: Ce deosebește o fotografie obișnuită de una excepțională?

D.B.: Excepționalul este în ochii privitorului. Poate că diferența apare atunci când fotografia reușește să comunice la nivel spiritual, atunci când creează o senzație puternică, și nu mă refer aici la admirația de moment, și transpune privitorul în acel loc și făcându-l să trăiască o frântură din ceea ce a simțit fotograful în acel moment. Poate că alteori este vorba de alăturarea unor elemente care par aproape fantastice, o culoare intensă a apusului la care se mai adaugă un fulger sau poate un curcubeu

Munții Retezat

și o reflexie într-un lac glaciatic. Cred totuși că excepționalul stă în simplitate și în posibilitatea de a te regăsi într-un fel sau în altul în acea fotografie. Gândind pragmatic, pot spune că excepționalul vine atunci când ai acumulat multă experiență, știi bine ce ai de făcut, știi bine unde trebuie să mergi și ești riguros în toate etapele creării imaginii. Fiind pregătit, șansa îți va surâde mai ușor.

P.T.: Are multe șanse de afirmare un tânăr care dorește să se lanseze ca și fotograf peisagist în România? Ce anume ar trebui schimbat pentru a se putea materializa acest aspect?

D.B.: Da, bineînțeles că are. Nu sunt mari, ce-i drept, dar există. Dacă fotograful este suficient de pasionat și are și spiritul unui om de afaceri, atunci se poate. În general, fotografiile de peisaj nu au legături cu fotografia comercială, însă o variantă de reușită pentru România este, cu siguranță, abordarea și a altor stiluri care pot aduce venituri substanțiale, în felul acesta asigurându-se finanțarea echipamentelor și călătoriilor. Exemple de acest fel sunt numeroase la noi. Workshop-urile sunt o altă variantă profitabilă, însă consider că investiția inițială este ceva mai mare. De asemenea, experiența fotografului și talentul de învățător fac clar diferența.

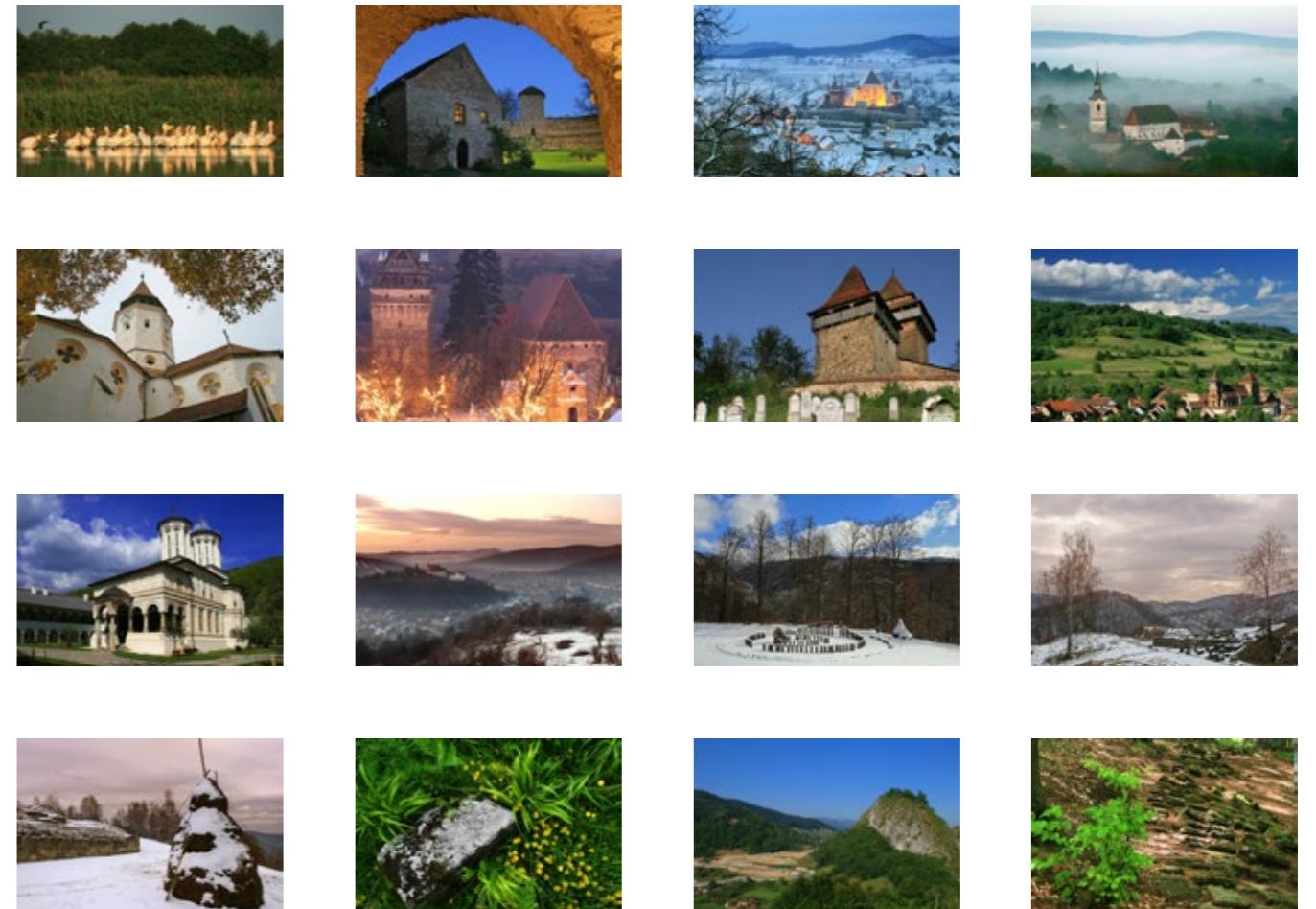
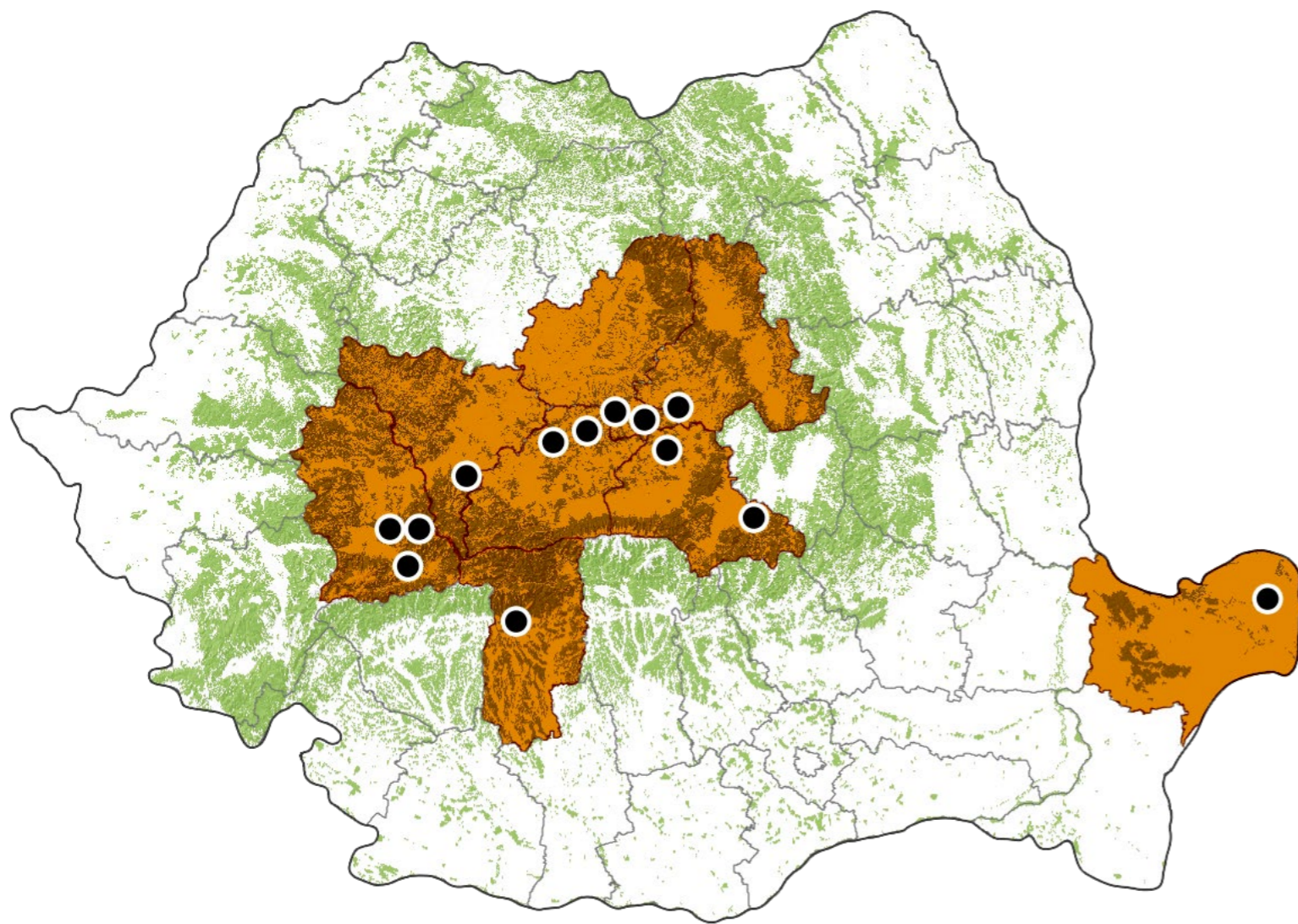
După cum am spus și mai sus, o schimbare necesară este ca fotografia de peisaj să fie percepută ca o formă de artă. Doar apreciind în acest fel o imagine, o poți vedea ca o investiție în nevoia spiritului de a se înconjura de frumos.

P.T.: Ce alte interese mai aveți pe lângă fotografie?

D.B.: Fotografia, cu toate aspectele ei, îmi ocupă cea mai mare parte a timpului liber. În rest, fac sport și râd cât de mult pot. ■

www.dorinbofan.smugmug.com

Patrimoniul UNESCO în imagini

Pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO figurează zone naturale, situri istorice și monumente deosebit de valoroase, definitorii pentru patrimoniul cultural al unei țări. În momentul de față ea cuprinde 890 de situri (689 culturale, 176 naturale și 25 mixte) din 148 de țări. Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) a adoptat Convenția pentru Protejarea Patrimoniului Mondial în anul 1972. România a aderat la Convenție în anul 1990 și, până în acest moment, are înscrise 31 de situri protejate. Faptul că aceste obiective culturale, respectiv obiectiv natural, figurează printre alte bunuri ale patrimoniului universal și sunt recunoscute pe plan internațional, ar trebuie să implice o mai mare grijă din partea noastră în conservarea în bune condiții și protejarea lor nealterată. Alături de Cosmin Dănilă, inițiatorul și realizatorul proiectului vizual "Patrimoniul Românesc", vă invităm să le redescoperiți în cele ce urmează.

DELTA DUNĂRII

Rezervația biosferei

Rezervația Biosferei Delta Dunării figurează pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO, începând din anul 1991, drept singurul “bun natural” al României. Delta Dunării este cea mai mare rezervație de ținuturi umede din Europa, ce acoperă o suprafață de 2681 km². Adăpostește o bogată faună ornitologică (mai mult de 300 de specii, printre care colonii unice de pelicani); nenumărate specii de pești - peste 45 -, de la sturioni la crapi și bibani; cât și o mare varietate de specii de plante (peste 1150 de specii, ce cuprind de la liane împletite pe trunchiurile copacilor în pădurile de stejar până la nuferi). Astăzi în Deltă există 18 zone strict protejate, aflate în custodia Administrației Rezervației Biosferei Delta Dunării (ARBDD).

Punctul de plecare pentru explorarea Deltei este de obicei Tulcea, un oraș situat în apropiere de locul unde Dunărea se desparte în cele trei brațe principale: Chilia, Sulina și Sfântu Gheorghe.

TRANSILVANIA

Biertan

Biserica-hală, ultimul edificiu de acest tip ridicat în Transilvania, a fost construită între 1486 și 1524 pe locul alteia mai vechi. Biertanul figurează începând din anul 1993 pe Lista Patrimoniului Cultural Mondial UNESCO. Monument ce îmbină armonios stilul gotic cu cel al Renașterii, este apărat de trei ziduri, de incintă cu turnuri și bastioane medievale. Elementul important al bisericii din Biertan este altarul poliptic, cel mai mare din Transilvania, alcătuit din 28 de panouri realizate între 1482 și 1513. De faimă internațională se bucură ușa sacristiei, premiată la Expoziția Mondială din 1900 de la Paris. Amvonul sculptat în piatră este una dintre cele mai valoroase sculpturi transilvane.

Venind dinspre Sighișoara pe DN14 spre Mediaș. După 18 km, drumul va trece prin localitatea Șaroș, iar de acolo se bifurcă drumul către Biertan (la stânga).

TRANSILVANIA

Câlnic

Cetatea Câlnic (în germană Kelling) a fost atestată documentar pentru prima dată în secolul al XIII-lea. Construită inițial ca reședință nobiliară, la mijlocul secolului al XIII-lea de către contele Chyl de Kelling, cetatea din Câlnic a fost concepută ca un donjon masiv de plan rectangular, folosit ca locuință și înconjurat de ziduri masive. Zidurile formau o incintă ovală, cu un turn spre sud și un turn al porții pe latura nordică. Sistemul de apărare era întregit de șanțul cu apă ce înconjura cetatea. În prima jumătate a secolului al XVI-lea aveau să se înalțe noi centuri de ziduri iar în curtea interioară, pe ruinele unei construcții mai vechi, avea să se ridice o capelă. Cetatea a fost restaurată de Direcția Monumentelor Istorice din România în anii 1961-1964. Fortificația de la Câlnic este înscrisă pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO din anul 1999. Localitatea Câlnic se află în județul Alba, la 13 km de Sebeș și 51 km de Sibiu.

TRANSILVANIA

Dârjiu

Localitatea Dârjiu (mag. Derzs, germ. Dersch) este importantă datorită bisericii-cetate de aici construită inițial în stil romanic, secolele XIV-XV, și transformată ulterior în stil gotic. Biserica hală, fortificată în secolul al XVI-lea, prezintă o incintă dreptunghiulară, întărită cu șase turnuri. Turnul de poartă păstrează înfățișarea originală, cu zidărie masivă străpunsă de ferestre de tragere protejate cu închizători de lemn. Frescele din interiorul bisericii, considerate cele mai impresionante creații medievale din Transilvania, au fost pictate în aceeași perioadă și reprezintă legenda Sfântului Ladislau al Ungariei. În anul 1999, biserica fortificată a fost declarată monument UNESCO.

Comuna Dârjiu se află în județul Harghita, la aproximativ 18 km de Sighișoara.

TRANSILVANIA

Prejmer

Situată la nord-est de Brașov, comuna Prejmer este un centru etnografic săsesc remarcat prin ceramică, port popular și cusături. Cetate țărănească fortificată Prejmer (denumire săsească Tartlau), ridicată în secolele XV-XVII, în jurul bisericii evanghelice, era cea mai puternică din Transilvania. Biserica evanghelică din interiorul cetății a fost construită în anul 1250, în stil gotic, și reprezintă un adevărat monument de arhitectură. În interiorul bisericii pot fi admirate urme de pictură, covoare foarte vechi expuse pe pereți și o orgă din 1803. Altarul poliptic de înaltă calitate artistică este cel mai vechi din Transilvania. Cetatea a fost restaurată în perioada 1960-1970, iar din 1999 face parte din Patrimoniul Mondial UNESCO.

Localitatea Prejmer se află pe Drumul Național DN10 care leagă Brașovul de Întorsura Buzăului. Se poate ajunge aici și cu trenul pe ruta Brașov - Întorsura Buzăului.

TRANSILVANIA

Saschiz

Cetatea țărănească a fost ridicată în secolul al XIV-lea pentru a proteja de invazii pe locuitorii din Saschiz și din alte șase comune alăturate. Biserica evanghelică din Saschiz a fost construită la sfârșitul secolului al XV-lea (între anii 1493-1496) de către coloniștii sași din localitate. Monumentul impresionează prin frumusețea proporțiilor și prin riguroasa adaptare a elementelor de fortificare la formele unui lăcaș de cult. Există un etaj fortificat care este suprapus peste navă și cor, precum și un drum de strajă scos în consolă deasupra arcurilor masive. Frumusețea arhitecturală se îmbină însă cu destinația defensivă a Bisericii fortificate, în spatele arcurilor fiind încă vizibile fantele gurilor de aruncare. Biserica evanghelică din Saschiz figurează din anul 1999 pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO.

Localitatea Saschiz este situată la 20 de km de Sighișoara și la 100 de km de Brașov. Se poate ajunge cu mașina pe drumul european E60 Brașov - Sighișoara sau cu trenul până la Sighișoara.

TRANSILVANIA

Viscri

Biserica-cetate din Viscri (comuna Bunești, județul Brașov) a fost înscrisă în anul 1999 pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO. Cetatea țărănească din Viscri, construită în secolele XIII-XVII este amplasată pe o culme deasupra așezării. Biserica-sala din centrul ansamblului a fost reconstruită în stilul gotic, între secolele XV-XVII, pe locul unei construcții romanice mai vechi, din perioada anterioară colonizării germane, din al cărei decor sculptat în piatră se păstrează un capitel cu ciubuce, singurul de acest tip cunoscut pe teritoriul României. În primul sfert al secolului XVI, biserica a fost fortificată și a fost construită incinta interioară, întărită cu turnuri și bastioane de apărare.

Ca și localizare, se află la 80 de km de municipiul Brașov și la 40 de km de orașul Sighișoara, respectiv la circa 10 km de comuna Bunești și la 14 km de comuna Rupea.

TRANSILVANIA

Valea Viilor

Biserica evanghelică din complexul fortificat de la Valea Viilor (în germană Wurmloch), este situată în județul Sibiu. Edificiul datează din secolul al XIII-lea, dar a suferit modificări importante în secolele XV-XVI, când i s-a adăugat dublul sistem de fortificare. Altarul, cristelnița și restul stranelor sunt de secol XVIII. Din 1999, întregul sit face parte din lista monumentelor protejate de UNESCO.

Biserica, de tip hală, are aspectul unui turn puternic, ea fiind înconjurată de ziduri fortificate. Atât turnul de vest, cât și corul, supraînălțat în raport cu nava, domină asupra construcțiilor din jur. Venind dinspre Sighișoara pe DN 14 spre Mediaș se ajunge în Copșa Mica, de unde trebuie urmat indicatorul spre stânga, pe un drum secundar spre Valea Viilor. Distanța este de 5 km. Din Mediaș se mai se poate ajunge la Valea Viilor și cu autobuzul.

OLTENIA

Mănăstirea Hurezi

Mănăstirea Hurezi este situată în satul Romanii de Jos - în partea de nord a județului Vâlcea, la poalele Munților Căpățâanii, și a fost inclusă în patrimoniul UNESCO în anul 1993. Întinsă pe o suprafață de peste 3 ha, ea constituie - împreună cu schiturile sale -, cel mai reprezentativ complex de arhitectură, definitoriu pentru "stilul brâncovenesc". A fost construită între anii 1690 și 1697, la porunca domnitorului Constantin Brâncoveanu (1688-1714), fiind concepută pentru a fi necropola familiei domnitoare. Însă mormântul, din biserica principală a mănăstirii, "Biserica Mare" cu hramul Sfinții Împărați Constantin și Elena, se găsește și astăzi gol. Complexul monahal de la Hurezi păstrează și în prezent, în starea originală, cele cinci biserici din componența sa. Accesul se poate realiza pe drumul național DN 67 Râmnicu Vâlcea - Târgu Jiu, în dreptul localității Horezu.

SIGHIȘOARA

Cetatea medievală

Rămasă una dintre ultimele cetăți locuite din lume, Sighișoara a fost declarată în anul 1999 monument protejat UNESCO. Cetatea medievală a fost atestată documentar încă de la 1280. Burgul a fost organizat în jurul pieței centrale destinată în principal operațiunilor negustorești. Vechiul ansamblu urbanistic, cu străzi înguste și case locuite de sute de ani, ce dau orașului un aspect pitoresc, se mai păstrează și astăzi aproape intact. Centrul istoric al Sighișoarei este format din "Citadelă" - așezare fortificată situată pe dealul în pantă, care domină Valea Târnavei, și din "Orașul de Jos" - situat la poalele acestuia. Printre monumentele importante din Sighișoara, se numără: Biserica din Deal (secolele XIV-XVI), biserica mănăstirii (secolele XIII-XV) și cea ortodoxă, turnurile întreținute de membrii breslelor care le-au ridicat și apărut.

În Sighișoara se poate ajunge cu mașina pe DN 14 Sibiu - Sighișoara sau E60 Brașov - Sighișoara, sau cu trenul pe căile feroviare - Brașov (126 km) și Mediaș (39 km).

MUNȚII ORĂȘTIEI

Sarmizegetusa Regia
Costești Cetățuia
Costești Blidaru

Fortărețele dacice din Munții Orăștiei aveau să fie înscrise în Lista Patrimoniului Cultural Mondial UNESCO în anul 1999. Sarmizegetusa Regia se află la 25 km sud de Orăștie, în satul Grădiștea Muncelului, și 20 de km de satul Costești. Din Orăștie până la Costești și Blidaru sunt trasee mici și ușoare de aproximativ o oră.

Fost centru politic, administrativ și militar al statului dac la finalul secolului I î.Hr. și începutul secolului I d.Hr., Sarmizegetusa Regia este cea mai mare dintre fortificațiile dacice. Cetatea situată pe Dealul Grădiștii (1200 m) își întindea domeniul, amenajat pe mai multe terase, pe un teritoriu de aproape 3 hectare. Ceea ce se mai vede astăzi este incinta fortificată; aleea pavată - "Via sacra"; complexul de sanctuare, amintind aici: marele sanctuar circular (calendarul dacilor, în care anul era socotit de 360 zile).

Făcând parte dintr-un complex sistem de apărare, cetatea de la Costești - Cetățuia datează încă din a doua jumătate a secolului al II-lea î.Hr., fiind cea mai veche dintre fortificațiile dacice din Munții Orăștiei. Situată pe dealul Cetățuia (561 m altitudine), fortificația avea o importanță strategică deosebită - controlând drumul către Sarmizegetusa Regia. Ea a fost distrusă în urma războiului al doilea de cucerire a Daciei de către romani (105-106 d.Hr.). Străjuind malul stâng al Apei Grădiștei, cetatea dacică de la Costești - Blidaru era utilizată, în principal, în scopuri militare. Situată pe culmea Blidarului (703 m), puternicul complex fortificat datând din secolul al II î.Hr. (anul 106), a fost reședința permanentă a regelui dac Burebista. Ea cuprinde două incinte alăturate, cu ziduri construite din blocuri de calcar, fiind înconjurată de val de pământ.

MUNȚII ORĂȘTIEI

Căpâlna

Pe teritoriul satului Căpâlna (comuna Săsciori, județul Alba), pe culmea denumită “La Cetate” (610 m altitudine) arheologii au descoperit vestigiile unei puternice fortărețe dacice (ce datează de la sfârșitul secolului al II-lea - 106 d.Hr.). Scopul cetății, ce a fost înregistrată în anul 1999 pe lista patrimoniului UNESCO, era acela de a păzi principalele trecători din munți. Cel mai fortificat element al acestei cetăți era zidul incintei cu o lungime totală de 270 m și parțial tăiat în piatră. În interiorul cetății poate fi văzută o platformă tăiată în piatră, pe care a fost ridicat un turn de supraveghere. Au fost descoperite multe construcții civile în regiunea unde se afla Căpâlna: ziduri parapet, construcții din lemn, urmele câtorva temple, dar și numeroase obiecte din ceramică.

MUNȚII ORĂȘTIEI

Bănița

Fortăreața geto-dacică ce datează din vremea regelui Burebista este situată pe teritoriul comunei Bănița (la 11 km de Petroșani), a fost înscrisă în anul 1999 în patrimoniul UNESCO. Localizată pe dealul Bolii (Piatra Cetății), cetatea făcea parte din sistemul de apărare dacic din Munții Sebeșului, supraveghind dinspre S accesul spre Sarmizegetusa Regia. Fortificațiile de la Bănița cuprindeau o serie de construcții cu caracter militar: ziduri de incintă, turnuri, platforme de luptă, val de apărare și alte elemente din piatră, pământ sau lemn, ridicate pe terase. Săpăturile arheologice efectuate aici între anii 1961-1962 au scos la iveală zidul de apărare al cetății construit din blocuri de piatră și trei terase amenajate special și întărite cu ziduri de piatră. Dintre descoperiri mai enumerăm: ceramică dacică de diferite tipuri, unelte de fier, vârfuri de săgeți, brățară de argint, greutăți pentru războiul de țesut, prâsnele de lut, pietre de râșniță, tipare de lut pentru turnat obiecte de metal.

MUNȚII ORĂȘTIEI

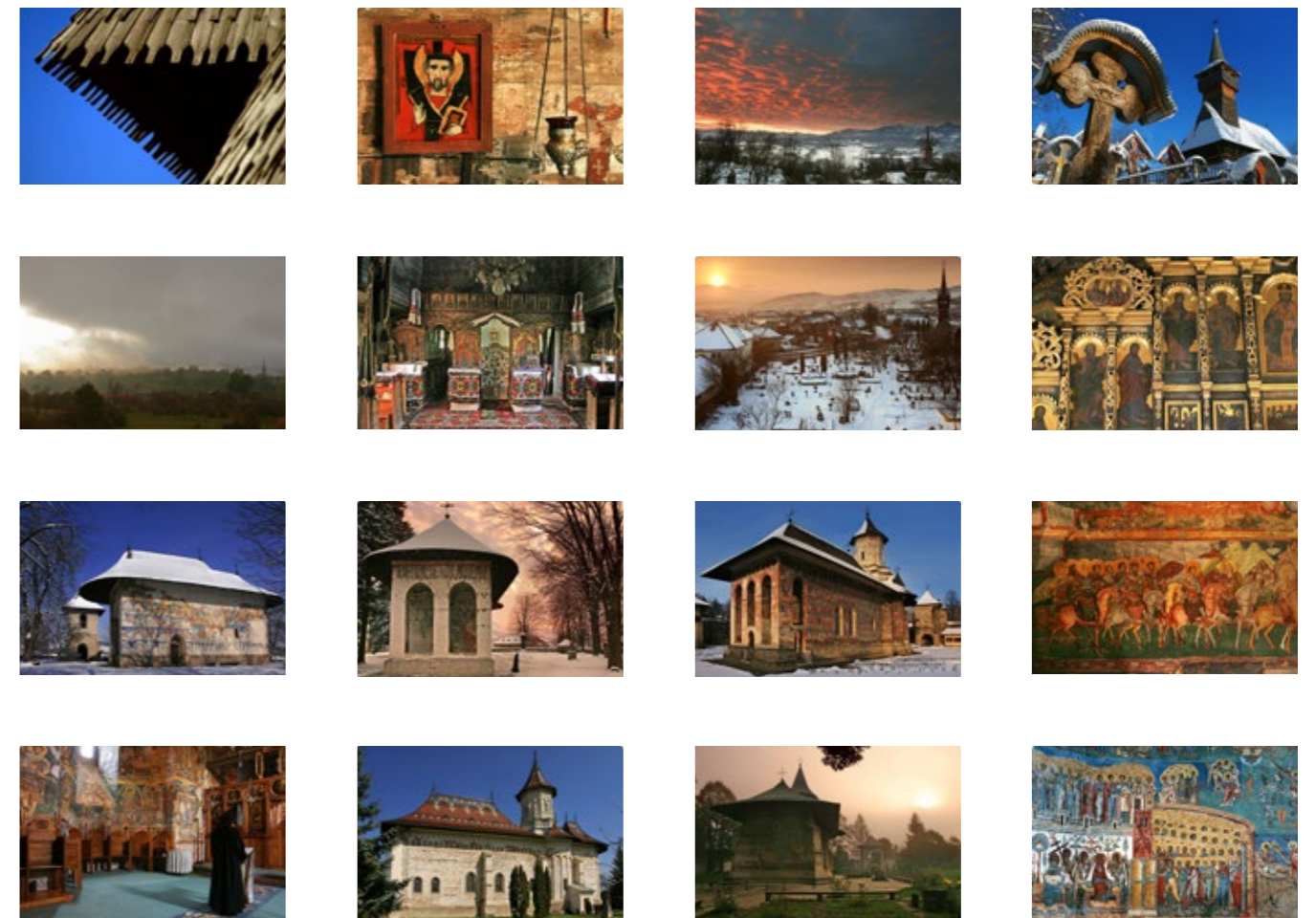
Luncani Piatra Roșie

Pe raza comunei Boșorod (jud. Hunedoara) se află cetatea dacică Luncani - Piatra Roșie, înscrisă în Lista Patrimoniului Mondial UNESCO în anul 1999. Ruinele cetății situate pe platoul denumit Piatra Roșie, aflat la 832 m altitudine, au fost descoperite în urma săpăturilor arheologice din anul 1949. Incinta fortificată are o formă rectangulară. Cetate dacică de piatră cu cinci turnuri și poartă, avea să fie distrusă de romani în anul 106 d.Hr. Ea a avut rolul de a apăra dinspre vest capitala Daciei - Sarmizegetusa Regia. Dintre vestigiile găsite aici menționăm: o sabie din fier (de origine celtică); învelișul unui scut de paradă, din fier forjat, cu reliefuri reprezentând un bour în medalion; un candelabru din bronz cu trei brațe. Fortăreața dacică Piatra Roșie este situată în amonte pe Valea Luncanilor și este accesibilă pe o potecă de munte prin Valea Roșie.

În numărul următor al revistei noastre vom prezenta restul monumentelor din România înscrise pe lista Patrimoniului Mondial UNESCO, bisericile cu pictură murală din nordul Moldovei: Biserica "Buna Vestire" a Mănăstirii Moldovița; Biserica "Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul" din satul Arbore; Biserica "Sfântul Niculae" a Mănăstirii Probota; Biserica "Sfânta Cruce" din Pătrăuți; Biserica "Sfântul Gheorghe" din Suceava; Biserica "Sfântul Gheorghe" a fostei mănăstiri de la Voroneț; Biserica "Adormirea Maicii Domnului și Sfântul Gheorghe" a fostei mănăstiri de la Humor, și bisericile maramureșene de lemn: Biserica "Intrarea în biserică a Maicii Domnului" din Bârsana; Biserica "Sfântul Nicolae" din Budești; Biserica "Sfânta Paraschiva" din Desești; Biserica "Nașterea Maicii Domnului" din Ieud-Deal; Biserica "Sfinții Arhangheli" din Plopiș; Biserica "Sfânta Paraschiva" din Poienile Izei; Biserica "Sfinții Arhangheli" din Rogoz; Biserica "Sfinții Arhangheli" din Șurdești.

info

Site-ul oficial al proiectului "Patrimoniul Românesc", semnat Cosmin Dănilă

www.patrimoniuromanesc.ro

Site-ul oficial al Patrimoniului Mondial UNESCO pentru România

www.whc.unesco.org/en/statesparties/ro

Institutul de Memorie Culturală

www.cimec.ro

DELTA

Dunării

Cu toții privim cu admirație peisajul, cei mai mulți dintre noi îndrăgind cu precădere peisajul montan. Însă de cum pui pentru prima dată piciorul într-o barcă și te avânți pe canalele Deltei, rămâi cu siguranță uluit în fața acestei zone pe care uneori nu o apreciem la adevărata ei valoare. O excursie fotografică în lumea apelor de aici este cu siguranță o experiență ce nu trebuie ratată.

text: Dan Dinu

Foto: Dragoș Giurgiu, Dan Dinu

LOCAȚIE

Delta Dunării se află în județul Tulcea, ocupând o mare parte din acesta. Suprafața totală a Deltei este de aproximativ 800 000 de hectare, dintre care patru cincimi se află pe teritoriul țării noastre și o cincime în Ucraina și este una dintre cele mai întinse zone umede din lume, fapt ce a dus la o protejare timpurie. Delta a fost desemnată zonă umedă de tip Ramsar de importanță internațională și a fost înscrisă în Lista Patrimoniului Mondial UNESCO încă din 1991. În 1992 era declarată Rezervație a Biosferei, în prezent regăsindu-se și pe lista mondială WWF a celor mai valoroase 200 de regiuni ecologice.

Punctul cel mai important de plecare către Delta este cu siguranță orașul Tulcea. Aici ajung drumuri importante din toate direcțiile țării, dar de aici mai departe trebuie să uitați de mașină și să vă pregătiți de aventură. Transportul în Delta se face exclusiv pe apă, cu barca sau cu vapoare de pasageri ce vă pot duce către satele Deltei aflate pe cele trei brațe sau la gurile de vărsare, dar și în orașul Sulina. Singurele părți din Delta în care puteți ajunge cu mașina sunt satele de pe malul drept al brațului Sfântu Gheorghe, sau satele de pe malul lacului Razim. Bineînțeles însă că adevărata întindere de apă este oferită de centrul Deltei și de zonele mai sălbatice. Recomandăm în special deplasările cu ambarcațiuni mici, mai ales în turele de fotografiere, pentru a nu speria păsările cu zgomotul motorului. Vă invităm așadar la o excursie introductivă pe tărâmul Deltei, urmând să revenim cu aspecte mai detaliate și axate pe zone mai mici care să fie descrise în amănunt.

legenda

- **Cazare:** pensiuni, hoteluri, moteluri
- **Campare:** campinguri, poieni neamenajate
- **Port:** bărci, bacuri, vapoare.
- **Direcție:** către un punct de reper important
- BRĂILA** **Direcție:** localitate importantă
- SULINA** **Punct de interes:** locație importantă
- **Arie:** Zonă împădurită, mlaștini
- **Așezare:** Sat, comună sau oraș
- **Drum principal:** orice drum european, național sau județean
- **Drum secundar:** orice drum comunal sau forestier

PEISAJUL

Pentru a forma Delta, Dunărea, al doilea fluviu ca mărime al Europei, după Volga, și singurul care curge de la vest la est, se desparte în apropiere de Tulcea în trei brațe: Sfântu Gheorghe, Sulina și Chilia. Toate ajung mai devreme sau mai târziu să se verse în Marea Neagră, după un curs mai lin sau mai sinuos. Între aceste brațe s-a format un întreg labirint de canale, unele natural, altele săpate artificial și s-au format numeroase lacuri acoperite cu stuf sau plante plutitoare. Ca orice fotograf de natură în căutarea peisajului ideal, cel din Deltă îți va da cu siguranță de furcă. De obicei cerul senin prezent în cele mai multe zile nu te ajută la compoziție așa că va trebui să fii destul de inventiv. Nuferi sau plante plutitoare, plauri sau câmpuri de trestie sunt doar câteva elemente ce pot forma un primplan

suficient de mare care să includă cea mai mare parte a fotografiei, două treimi preferabil. Sunt însă unele zone, precum grindurile de nisip, sau porțiunile de uscat unde copacii cresc în voie și unde ne putem folosi de aceștia pentru o compoziție mai elaborată. Cele mai spectaculoase zone de uscat sunt cu siguranță grindurile Letea și Caraorman. Gurile de vărsare oferă și ele locuri fotogenice, cu insule de stuf sau de nisip ce vă pot ajuta pentru un primplan reușit. Normal că și aici, ca în oricare alt peisaj natural, cele mai bune momente de fotografiat sunt răsăritul și apusul soarelui. Atunci lumina este caldă, iar apa care reflectă culorile cerului poate deveni foarte spectaculoasă.

Brațul Sfântu Gheorghe © Dan Dinu

Canal din Deltă © Dan Dinu

Nuferi albi © Dan Dinu

FAUNA

Indiferent cât de spectaculos este peisajul Deltei, cu siguranță că o mare parte dintre noi este atrasă de păsările ce cuibăresc, se hrănesc sau tranzitează acest teritoriu. Delta găzduiește peste 5400 de specii de animale, dintre care 325 de specii de păsări, incluzând aici cea mai mare populație de pelican comun din Europa (aproximativ 8000 de exemplare), 60% din populația mondială de cormoran pitic (aproximativ 6000 de exemplare) și 50% din întreaga populație de gâscă cu piept roșu (aproximativ 40000 de exemplare). Este greu în astfel de condiții să ai ghinion și să nu vezi păsări în Deltă, dar de la a vedea și până la a face o fotografie reușită este cale lungă. Majoritatea speciilor sunt timide și păstrează întotdeauna o distanță destul de mare. Dacă nu știi anumite

info

Pentru ca o destinație precum Delta Dunării să capete un sens mai profund pentru noi, ca oaspeți ai acestei zone, este recomandabil a căuta și folosi acele servicii turistice ce pot fi incluse în categoria ecoturismului. A alege o mică pensiune a unei familii de pescari precum unele din Crișan sau Sfântu Gheorghe în defavoarea unor construcții masive cu ferestre tip termopan și aer condiționat, ne ajută nu numai pe noi în încercarea de a descifra o Deltă autentică cu oamenii și natura ei, dar ajută într-o măsură mult mai mare oamenii locului care își petrec viața în acest potențial paradis ecoturistic. O Deltă "consumată" din goana unei șalupe, nu ne va permite a-i înțelege ritmul ei adevărat. Avem nevoie să "încetăm" ritmul de a desluși Delta, folosind ambarcațiuni motorizate mici și silențioase sau de ce nu, tradiționala barcă pescărească sau o canoe modernă, în care un ghid local ne poate introduce în reala lume a Deltei. Cu toate că încă nu sunt suficiente servicii de tip ecoturism în Deltă, ne putem însuși misiunea unui turist responsabil ce caută și folosește serviciile locale și pe cei ce dau un sens autentic acestui loc.

locuri de hrănire, sau dacă nu ai suficientă răbdare, atunci probabil singurele păsări pe care le vei poza vor fi unele întoarse cu spatele și mereu pe picior de fugă. Pentru a fotografia animalele Deltei este preferabil să mergeți însoțiți de un ghid sau un localnic care cunoaște foarte bine locurile și speciile. Personal îmi place să mă bazez întotdeauna pe primul tip de persoană, deoarece un localnic nu face mereu diferența între a fotografia și a vedea. Chiar dacă o plimbare pe canale și brațe vă poate aduce în față multe specii de păsări, cele mai bune rezultate le veți avea stând la pândă sau doar așteptând să vină păsările la voi. Hăituirea animalelor de orice fel nu dă niciodată roade. Dacă păsările sunt la tot pasul, mamiferele Deltei sunt mai greu de găsit. Pe lângă cele sălbatice aici puteți întâlni și cai, vaci

sau porci lăsați în libertate și sălbăticiți. Mare atenție să nu confundați un porc domestic cu un mistreț sau, și mai grav, un cal cu o căprioară.

LOCUITORII

Pe lângă biodiversitate, Delta Dunării este și o regiune cu o diversitate etnică deosebită, putând fi întâlniți aici români, ucrainieni, ruși, lipoveni, turci și tătari. Numeroase sate au specificul etniei pe care o reprezintă. Interesante de fotografiat nu sunt numai arhitecturile specifice și casele decorate cu ferestre albastre și cu verdeață în curte, dar și bărcile sau uneltele de pescuit, cherhanalele (locurile de colectare a peștelui) sau obiceiurile și îndeletnicirile specifice. Oamenii Deltei sunt deschiși, primitivi, arși de soare și

Chiră © Dragoș Giurgiu

Chirighiță cu obraz alb cu pui © Dragoș Giurgiu

Pelicanii © Dan Dinu

de vânt și harnici, pentru că viața de aici nu e tocmai ușoară. Noi suntem obișnuiți cu pescuitul ca hobby și o îndeletnicire cu care să ne pierdem timpul la sfârșit de săptămână, însă aici înseamnă loc de muncă. Iar dacă peștele lipsește, viața este grea. Cu siguranță partea fotogenică este dată de aspectele din viața oamenilor, de munca lor și de portretele lor bronzate. Din echipamentul de fotografiat nu trebuie să îți lipsească teleobiectivul. Există o vorbă printre fotografii de păsări care spune că distanța focală nu este niciodată îndeajuns de lungă pentru acest tip de fotografie. Minimul necesar este 300mm, asta mai ales dacă fotografiați pelicani, lebede, stârci sau egrete, care sunt mari, dar dacă vreți și alte păsări mai mici, dar la fel de spectaculoase, cum ar fi chirele, lopătarii, țigănușii, dumbrăvencele sau prigoriile, ca să nu mai vorbim de multitudinea de rațe și găște, cu siguranță

acesta nu va fi de ajuns. Pentru peisaj un obiectiv normal ar trebui să fie suficient. Chiar dacă vi se va părea ciudat, și în Delta veți avea nevoie de trepied. Cu un teleobiectiv mare va fi greu să fotografiați din mână, iar uneori apa este suficient de mică încât să vă poziționați trepiedul pe fundul ei și să fotografiați din barcă. Dacă acesta este suficient de solid puteți să legați și barca de el, pentru a nu vă îndepărta prea mult. Foarte utile în Delta sunt corturile și plasele de camuflaj, mai ales dacă stați la pândă. Veți putea astfel să fotografiați animalele nestingherite și cu un comportament cât se poate de natural. Urmăriți întotdeauna acțiunea în imaginile voastre și lumina deosebită. Echipamentul personal trebuie să cuprindă haine impermeabile pentru o ploaie inopinantă, haine subțiri pentru zilele călduroase dar și unele mai călduroase pentru că uneori Delta

Dumbrăveancă © Dan Dinu

Chiră © Dragoș Giurgiu

Egretă mică © Dan Dinu

poate deveni destul de rece. Nu uitați de creme pentru țăntării ce pot deveni o adevărată pacoste.

Nu veniți în Deltă dacă nu vă place peștele pentru că majoritatea mâncărilor de aici conțin pește. Dacă însă vă place veți descoperi un adevărat paradis culinar. Nu uitați că Delta există datorită oamenilor care se zbat să o

păstreze așa sălbatică și prețioasă cum este. Aveți grijă la normele de conduită, deranjați cât mai puțin animalele și nu le agresați. Cu siguranță o fotografie este cu atât mai bună cu cât animalul din ea este relaxat și nestingherit. Respectați regulile specifice ariei protejate pentru că Delta va continua să existe atâta timp cât noi vom avea

grijă de ea. Este unică și trebuie să rămână așa.

Drumuri bune și poteci însorite!

info

Rezervației Biosferei Delta Dunării

www.arbdd.ro

Cazare în Delta Dunării

www.pensiunideltadunarii.ro

Sarichioi, Lacul Razim © Dan Dinu

Informații generale

Delta Dunării este Rezervație a Biosferei și zonă inclusă în Patrimoniul Mondial UNESCO

Până în Tulcea se poate ajunge cu mașina, cu autobuzul sau cu trenul.

De aici transportul este posibil numai cu barca sau vaporul.

Cazarea se poate face la pensiunile din zonă, la localnici, pe pontoane sau

cu cortul în diverse locații.

Traseele sunt ușoare și accesibile și nu necesită o pregătire specială.

Informații fotografice

În Delta Dunării puteți fotografia peisaj, macro, wildlife, arhitectură rurală și oameni.

La 01.08 soarele răsare la 06:02 și apune la 20:40. La 31.08, soarele răsare la 06:37 și apune la 19:53.

TEST DE TEREN

Rucsacul foto KATA HB-207

Uneori reclamele sau aranjarea frumoasă dintr-o vitrină ne pot crea o impresie total eronată despre un produs. Probabil că nu sunt singurul care, atras de un "ceva" anume, am trăit o dezamăgire atunci când am avut produsul în mână... Și nu mă refer la teleshopping. Se poate întâmpla însă și invers, să vezi ceva prezentat pe un site, să nu ți se pară atractiv, dar când ajungi să-l testezi vezi lucrurile într-o altă perspectivă. Pentru a face puțină lumină în gama de echipamente foto pe care le găsim pe piață, o să încercăm să vă aducem în față din când în când pe cele mai interesante dintre ele și, mai ales, pe cele care trec testul nostru de teren. Promitem să fim fără menajamente, pentru ca voi să vă puteți bucura de câteva sfaturi utile și să aveți o idee despre ceea ce vreți să vă cumpărați.

text și foto: Dan Dinu

Caracteristici

DIMENSIUNE

(L x l x î)

externă: 39 x 30 x 64 cm
intern: 30 x 18 x 57 cm
compartiment laptop: 30 x 4 x 45 cm
greutate: 2,8 kg

COMPARTIMENTE

1 compartiment foto ajustabil
1 compartiment laptop

CAPACITATE

2 - 3 corpuri DSLR, până la
8 lentile (maxim 400 mm),
compartiment pentru un laptop de
până la 17"

BUZUNARE

1 buzunar interior pentru accesorii
6 buzunare exterioare

SUPORT TREPIED

prindere trepied pe fața rucsacului

SPATE

ajustabil și bine aerisit

BRETELE

groase, reglabile și confortabile

MATERIAL INTERIOR

rezistent pentru protecție sporită

MATERIAL EXTERIOR

foarte rezistent la uzură

OBSERVAȚII

Primul test pe care îl oferim este al unui rucsac Kata. Când am auzit pentru prima dată de această firmă eram deja îndoctrinat cu alte nume în cap și nu am acordat prea multă atenție. După studierea ofertei însă am început să fiu un pic mai atent la unele detalii. Modelul HB-207 Hiker Backpack este în primul rând un rucsac care îți oferă o protecție deosebită pentru echipament. Este primul lucru pe care l-am remarcat atunci când l-am atins. În partea de jos are niște întărituri deosebite care îți vor oferi o încredere deosebită atunci când va trebui să îl trănțești pe jos, indiferent de zonă. Deși la prima impresie pare un rucsac foarte mare, în momentul în care îl deschizi și pui echipamentul înăuntru îți dai seama că ai avut o părere greșită. Datorită bureților și a întăriturilor de protecție spațiul interior este mai redus, dar suficient pentru o tură fotografică serioasă. Rucsacul este cu precădere destinat unor expediții specifice și nu unei plimbări oarecare. Compartimentul principal oferă spațiu pentru camera foto, obiective și numeroase accesorii, iar buzunarele aflate pe fața rucsacului sunt destinate unor accesorii personale. Deși este un model foarte solid, HB-207 este destul de ușor pentru mărimea lui. Unul dintre avantajele majore ale rucsacului este cu siguranță spatele. Acesta are foarte multe reglaje și poate fi configurat pentru un confort sporit. Cu toate acestea însă, este un model robust, așa că nu îl recomand celor mai mici de statură și cu spatele mai puțin lat. Deși se așează foarte bine, punctele de sprijin nu vor cădea chiar acolo unde ar

trebui. Pentru ceilalți însă sistemul de reglaje va funcționa impecabil. Acesta poate permite ajustarea bretelelor, ajustarea lungimii spatelui, dar și ajustarea barei de mijloc ce trebuie să cadă pe umeri pentru a prelua din greutatea de pe umeri. Datorită robusteții rucsacului recomand întotdeauna prinderea trepidului pe fața acestuia, pentru a nu dezechilibra prin lovirea de elementele din jur.

LOCUL DE TESTARE

Așa cum vă spuneam, nu ne este milă de echipamentele pe care le testăm și nici de cei care le testează. Nici HB-207 nu a scăpat ușor și l-am dus în locul pentru care a fost făcut, în natură. Am ales pentru test o zonă sălbatică din Masivul Ciucaș. Traseul pleacă de la Cabana Babarunca, urmează un marcaj pe vale și apoi urcă abrupt către Șaua Tigăilor. Fiind multă zăpadă în zonele de gol alpin a trebuit să urmărim uneori anumite porțiuni de culme și să lăsăm poteca deoparte. Acest lucru ducând la un efort sporit. Întoarcerea a fost prin Poiana Teslei înapoi către locul de plecare. Traseul a fost unul destul de lung și a fost ales tocmai pentru a testa rucsacul la un astfel de drum și la un efort corespunzător. Pe parcurs am întâlnit și un mic canion cu o cascadă în care am coborât tocmai pentru a vedea echilibrul pe care îl ai cu rucsacul în spate. Imaginile ce ilustrează acest articol sunt făcute în zona canionului. Coborârea a necesitat un pic de echilibru, iar rucsacul s-a comportat

pro & contra

PRO

- Rucsac robust și rezistent ce oferă o foarte bună protecție a echipamentului;
- Spate performant cu sistem elaborat de reglaje;
- Accesorii de prindere pentru trepied;
- Accesorii de prindere a aparatului de bretele pentru a nu îl mai atârna la gât;
- Materiale rezistente și ușoare;
- Permite stocarea aparatului cu un teleobiectiv mare atașat;
- Buzunare mici cu acces rapid pentru accesorii;
- Configurare facilă și foarte bună a compartimentului foto.

CONTRA

- Prea mare pentru persoanele mai mici de înălțime;
- Deschiderea frontală necesită poziționarea spatelui pe sol;
- Spațiu destul de mic pentru obiecte personale sau mâncare;
- Pentru a avea acces la echipament trebuie să dai rucsacul jos din spate și să desfaci trepiedul;
- Deschiderea fermoarelor de la compartimentul principal este îngreunată de forma și de zonele rigide ale rucsacului;
- Husa de ploaie nu mai permite poziționarea trepiedului.

foarte bine. Este genul de echipament pe care dacă ai căzut trebuie să îl folosești drept amortizor, fără să îți fie frică de siguranța echipamentului din interior. Umiditatea nu i-a dat de furcă, materialele sunt destul de rezistente, iar la nevoie există și o husă pe care o puteți folosi. Ce nu mi-a plăcut a fost faptul că, de câte ori trebuia să scot câte ceva, trebuia să îl pun cu spatele jos, în umezeală, ca să am acces la compartimentul cu echipamente. Acest lucru este deranjant când știi că trebuie să îți pui pe urmă rucsacul umed înapoi în spate. Pentru a evita acest aspect puteți folosi husa de ploaie pe care să așezați rucsacul, însă acest lucru necesită mai mult timp.

În concluzie rucsacul este unul de luat în seamă atunci când aveți nevoie de protecție maximă pentru echipament și în același timp de un confort sport

în traseul pe care îl faceți. Nu uitați să vă reglați spatele corespunzător pentru a vă bucura de cel mai bun confort. Și nu vă fie milă de acest rucsac pentru că este cu siguranță unul pe care o să îl schimbați pentru că v-ați plictisit de el și nu pentru că s-a deteriorat.

info

Acest material a fost realizat cu sprijinul www.photosetup.ro.

Mai multe detalii despre acest rucsac puteți găsi pe

www.kata-bags.com

Fotografierea APEI

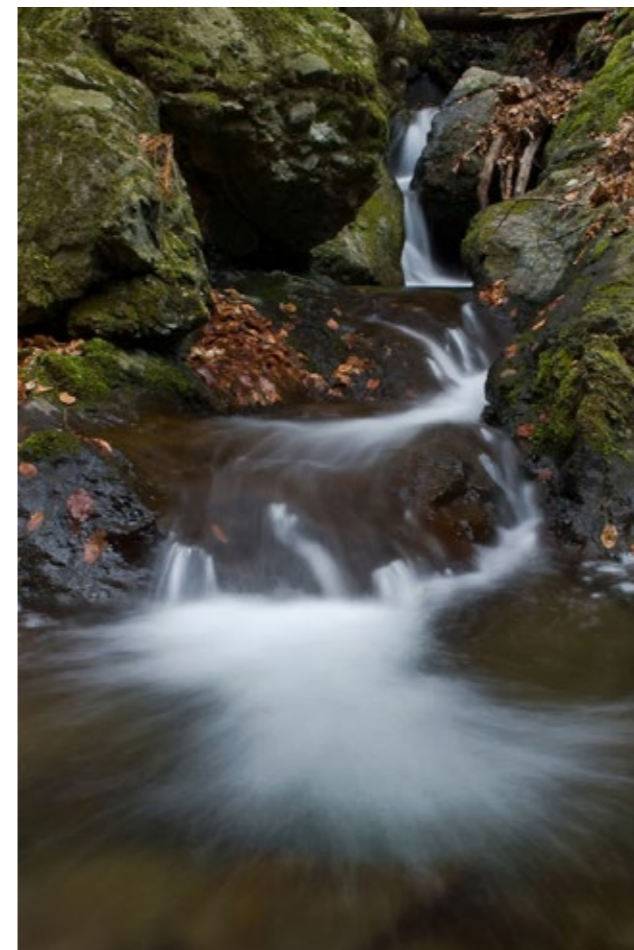
Apa este prezentă oriunde în peisaj, fie că este un mic pârâu de munte sau o mare învolburată, așa că inevitabil atunci când vrem să fotografiem natura trebuie să ne obișnuim cu prezența ei. Redarea corectă a apei, uneori într-un mod creativ, ne va ajuta cu siguranță să dăm un plus de valoare imaginilor noastre. Haideți să vedem care sunt secretele fotografilor de natură atunci când vine vorba de apă.

RÂURILE ȘI CASCADELE

Atunci când fotografiem apa, indiferent de natura ei, trebuie să luăm o primă decizie. Cum să o reprezentăm, înghețată în cadru și învolburată sau lină și cu un efect de curgere plăcut? Această decizie este dată de un simplu procedeu tehnic. Dacă folosim un timp scurt de expunere, apa va rămâne statică și surprinsă exact așa cum o vedem și noi când o privim, iar dacă folosim un timp mai lung aceasta va căpăta un efect de curgere. La râuri putem alege ambele variante, efectul fiind complet diferit. Tehnic vorbind vom avea de întâmpinat de fiecare dată o mică problemă. Cât de lung să fie timpul de expunere? Cea mai simplă metodă este să comutați aparatul pe prioritate de diafragmă (modul A sau Av la majoritatea aparatelor) și să alegeți cea mai mare valoare, ce reprezintă cea mai închisă diafragmă pe care o permite obiectivul. Astfel veți obține cel mai lung

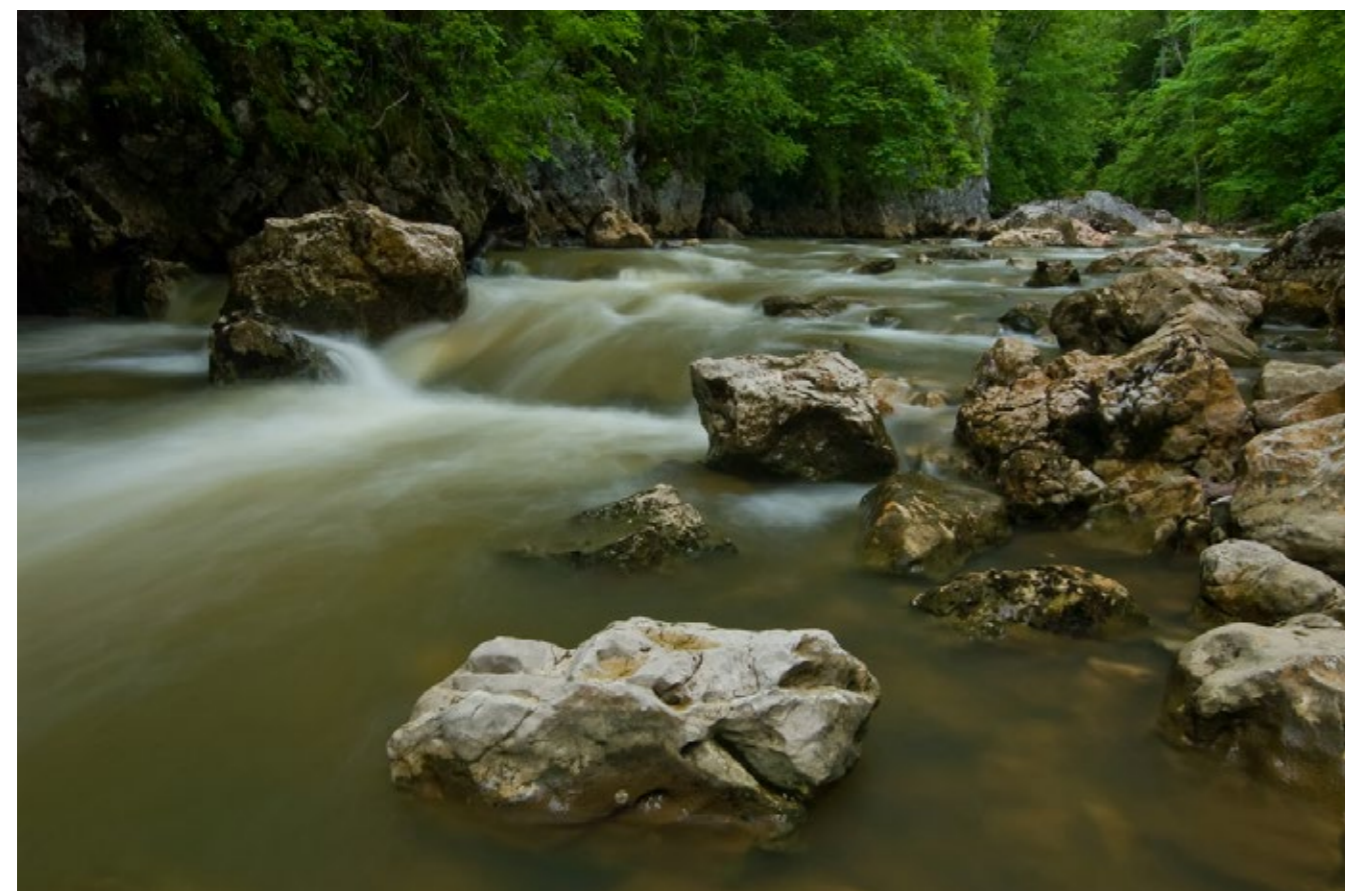
timp de expunere în lumina pe care o aveți. Pentru efecte cât mai bune este de preferabil să aveți un cer înnorat pentru a nu avea părți din imagine luminate, ce ar putea fi supraexpuse și părți prea întunecate. Aveți grijă și la expunerea apei, un timp prea lung vă poate supraexpune locurile unde apa este mai învolburată și unde efectul de curgere este mai evident. Tot pentru a prelungi timpul de expunere, atunci când este prea multă lumină ambientală, puteți să folosiți două filtre. Primul, filtrul de polarizare, vă ajută atât să eliminați reflexiile de pe diferitele elemente din jur, dar vă și întunecă imaginea cu până la două trepte de diafragmă. Al doilea, filtrul neutru, poate fi de diferite densități și ajută la prelungirea timpului de expunere. Folosind filtrele în combinație puteți fotografia în mijlocul zilei cu timpi de până la câteva zeci de secunde, mai

Nikon D100, exp. 1.8 s., f/32, ISO 200

Nikon D100, exp. 1/200 s., f/11, ISO 200

Nikon D100, exp. 1.6 s., f/22, ISO 200

Timpul de expunere joacă un rol fundamental în fotografierea apei. În prima imagine un timp lung a creat un efect frumos de curgere, în timp ce în a doua imagine, un timp mult mai scurt, a înghețat în cadru apa învolburată. Alegerea depinde doar de ceea ce vreți să redați în fotografie.

ales dacă cadrul fotografiat este în umbră. Atenție însă, deoarece un timp foarte lung nu înseamnă neapărat o fotografie mai bună. Cu câteva încercări, folosind timpi de expunere diferiți, puteți ușor vedea care efect devine mai interesant. Nu uitați că folosirea unui timp mai lung de expunere face indispensabilă utilizarea unui trepid.

Dacă alegem cea de a doua variantă, în care să folosim un timp scurt de expunere, putem arăta caracterul zburcâtor al apei și nu neapărat pe cel liniștitor dat de un timp mai lung. Această variantă se pretează mai degrabă la cursuri de apă rapide și vijelioase sau la cascade mari în care trebuie să punem în evidență forța acestora.

Compoziția atunci când fotografiem

râuri sau cascade trebuie să fie una care să avantajeze elementele principale. Căutați întotdeauna unghiuri care să permită atât un bun prim-plan în care să avem elemente ce conduc ochiul către subiect sau care să te introducă în cadru, dar și unghiuri care să fie cât mai inedite. De foarte multe ori va trebui să fotografiați din apă, tocmai pentru a crea un efect inedit în care aceasta curge către cel ce privește imaginea. În cazul râurilor putem folosi linia de curgere a acestora sau meandrele formate ca și linii care să ne conducă ochiul în cadru. Uneori simple detalii dintr-un râu sau o cascadă pot fi mult mai interesante decât un cadru general, așa că încercați să căutați simplitatea în fotografiile pe care le realizați.

Nikon D100, exp. 1/3 s., f/22, ISO 200

LACURILE

Când vrem să fotografiem lacuri ne gândim în primul rând la reflexiile pe care le putem avea în acestea. Cele mai spectaculoase sunt cu siguranță cele din zonele montane, unde reflexiile pot fi foarte complexe, acestea formând de obicei un bun prim-plan în fotografia de peisaj. Din punct de vedere tehnic în acest caz avem nevoie de un filtru gradual neutru. Orice reflexie este cu până la două diafragme mai întunecată decât obiectul reflectat, așadar pentru a avea o oglindire perfectă trebuie să compensăm această diferență cu ajutorul filtrului. Practic vorbind trebuie să atașăm filtrul pe obiectiv astfel încât partea transparentă să fie deasupra reflexiei, iar partea mai întunecată deasupra peisajului care se reflectă. Filtrul de polarizare poate fi și el important la astfel de fotografii pentru a elimina o anumită parte din reflexii și pentru a pune accent pe zonele

importante. O utilizare interesantă este pentru a elimina reflexiile din planul apropiat și a obține o bună transparență a apei pentru a vedea elementele aflate pe fundul ei.

Momentele cele mai spectaculoase pentru fotografierea lacurilor sunt cu siguranță cele din ora albastră sau de la apusul și răsăritul soarelui. Atunci cerul este mai colorat iar peisajul poate căpăta și el o atmosferă mult mai deosebită. Dacă fotografiem lacuri montane atunci nu ducem lipsă de peisaj care să ne ofere o compunere armonioasă a cadrului, însă atunci când fotografiem lacuri în zonele mai joase cum ar fi o deltă de exemplu, peisajul se simplifică mult mai mult. Dacă în primul caz lacul putea să ocupe treimea de la bază, iar peisajul celelalte două treimi, în cel de al doilea caz această compoziție poate să nu ne mai fie de folos. Alegerea trebuie făcută și în funcție de vreme. Dacă de exemplu

Nikon D100, exp. 1/4 s., f/8, ISO 200

avem un cer spectaculos, acesta poate să ocupe două treimi, iar lacul una, însă dacă avem un cer complet senin atunci ar trebui să ne gândim la căutarea unor elemente care împreună cu lacul să ocupe două treimi. Acestea pot fi plante de apă, nuferi, sau poate un mal mai interesant. Suprafețele mari de apă formează adesea ceața. Aceasta poate da o atmosferă bună imaginilor și poate fi cu siguranță un mare atu dacă aveți norocul să nimeriți astfel de zile. Lacurile mai mari pot forma valuri și atunci aveți ocazia să fotografiați cu timpi mai scurți pentru a putea arăta forța acestora. De asemenea un timp lung de expunere poate da apei o suprafață lăptoasă, dar trebuie să aveți grijă să aveți și elemente statice, care sunt mai greu uneori de găsit pe un lac. O reflexie nu înseamnă numai un lac mare, ci poate fi și o simplă baltă întâlnită în pădure sau pe munte. Cu cât aceasta este mai mică cu atât va trebui să căutați un unghi mai bun pentru a putea reflecta

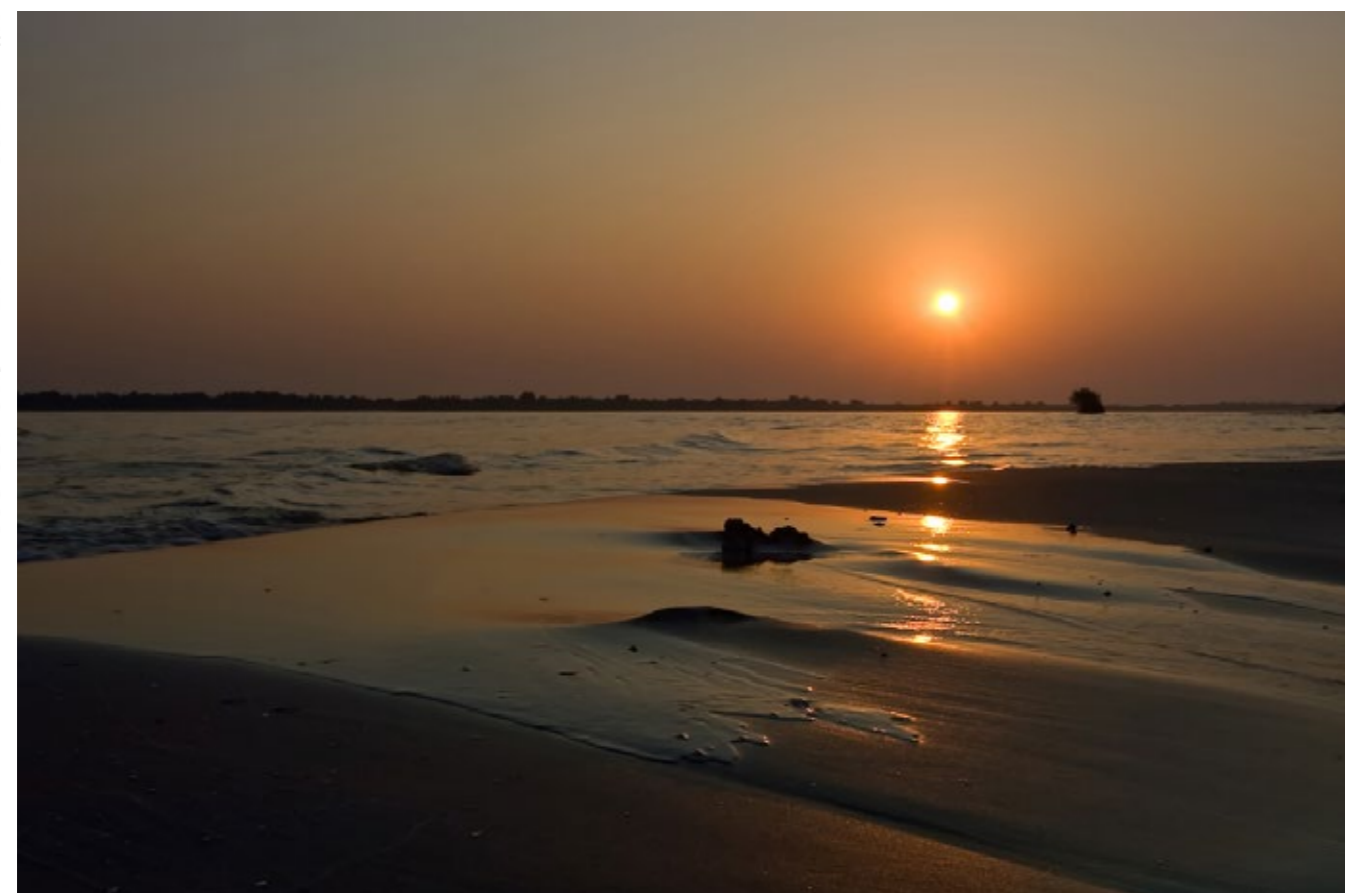
ceva în ea. De obicei acest unghi va fi foarte jos, la nivelul solului. Dacă folosiți un prim-plan foarte apropiat de cameră, atunci va trebui să lucrați cu o diafragmă suficient de închisă pentru a cuprinde în profunzimea de câmp și peisajul din planul îndepărtat.

MĂRILE

Cu siguranță cu toții suntem atrași de un răsărit de soare la mare, și de foarte multe ori cădem în capcana oferită de acesta. Fotografiile sunt frumos colorate, cu un cer spectaculos, mai ales dacă avem norocul să avem și ceva nori, dar de cele mai multe ori prim-planul lipsește cu desăvârșire. Trebuie să căutăm întotdeauna elemente care să poată fi poziționate în cadrul nostru și care să ofere o compoziție mai elaborată. Pe litoralul nostru acestea se rezumă la stavilopozi sau diverse alte stânci, artificiale sau nu, sau mici insule de nisip. Alte țărături din alte țări pot fi cu siguranță

Nikon D300, exp. 1/800 s., f/4, ISO 200

Nikon D100, exp. 1/45 s., f/16, ISO 200

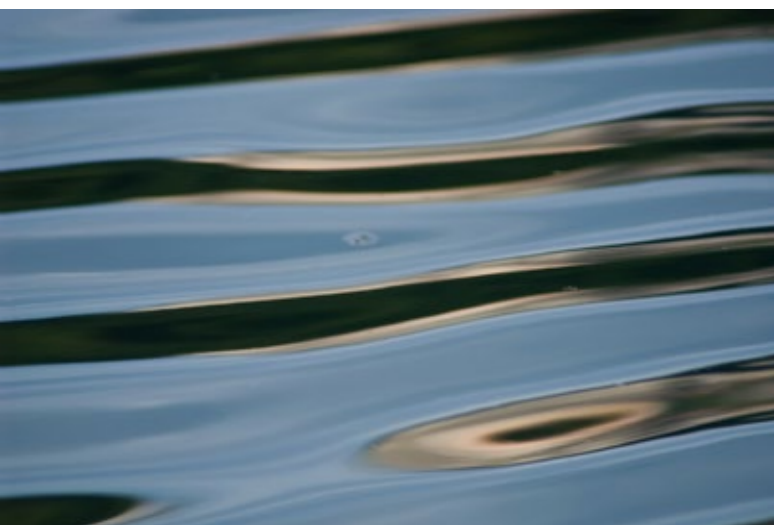
Nikon D100, exp. 1/640 s., f/5.6, ISO 200

Nikon D300, exp. 1/2 s., f/32, ISO 200

Nikon D100, exp. 1/100 s., f/5, ISO 200

Nik. D100, exp. 1/250 s., f/5.6, ISO 200

Nik. D300, exp. 1/800 s., f/4, ISO 200

mai generoase la acest capitol. Marea poate fi și ea fotografiată cu o expunere lungă, efectul fiind unul spectaculos, atâta timp cât găsiți elemente care să se combine armonios într-o imagine. La un apus sau răsărit de soare de exemplu, în care apare și astrul în cadru și în care vreți și o expunere lungă, trebuie să găsiți un timp suficient de lung pentru ca apa să fie mișcată, dar în același timp nu foarte lung pentru ca soarele să rămână clar în imagine. După câteva experimente ar trebui să găsiți combinația ideală.

ABSTRACT ȘI MACRO

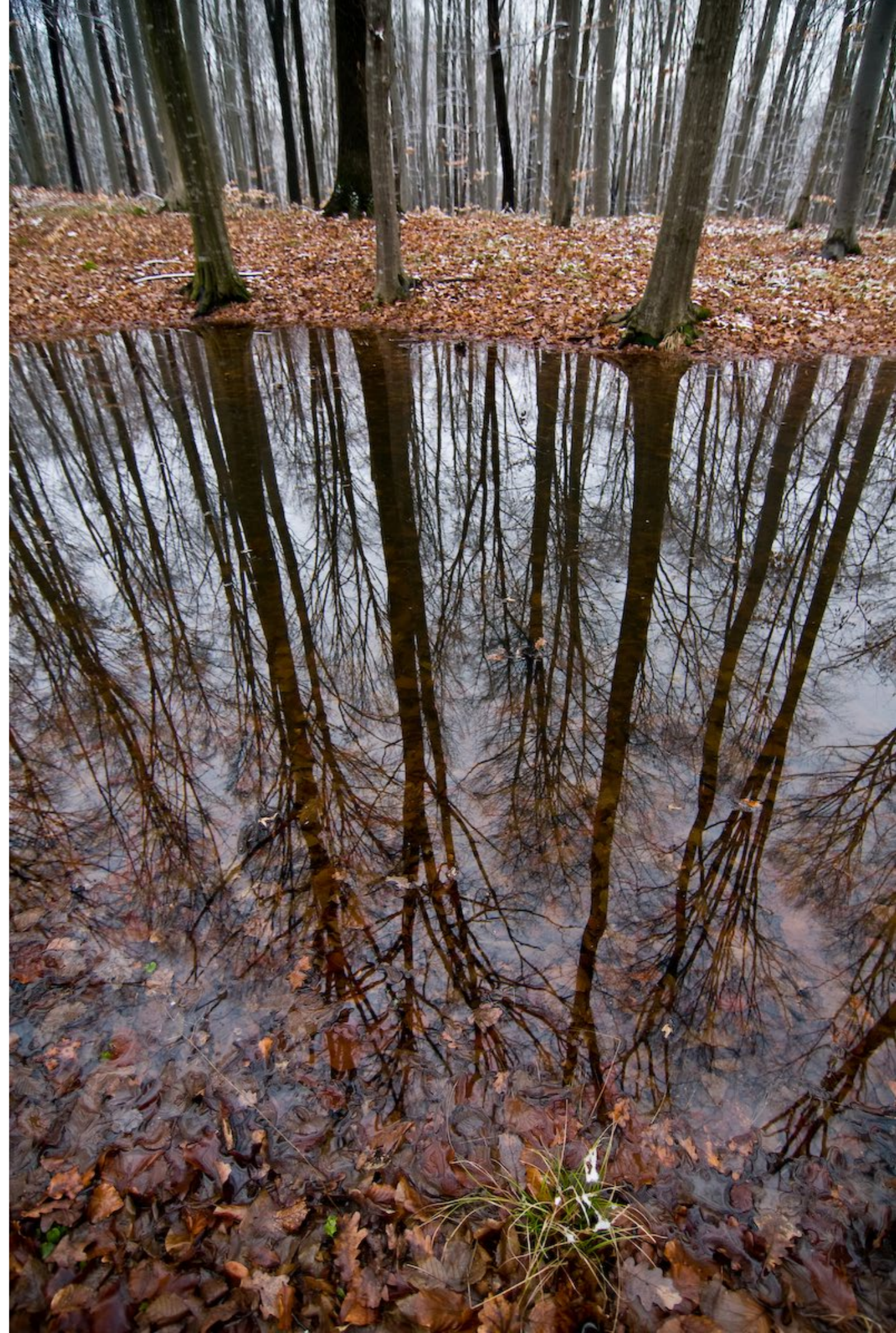
Apa poate genera cu siguranță și imagini mai abstracte sau poate fi subiectul unei fotografii macro. Decupaje din reflexiile de pe valuri sau din spuma acestora, mici obiecte reflectate sau stropi de rouă vă pot capta cu siguranță atenția pentru o ședință foto. În fotografiile abstracte, cu texturi sau elemente repetitive, trebuie să căutați o armonie vizuală. Diverse elemente ce plutesc sau se reflectă pot întrerupe texturile și pot fi folosite cu succes în compoziție. Deși în cele mai multe cazuri folosim stropii de apă ca elemente decorative pentru flori sau alte elemente din natură, cu siguranță aceștia pot constitui și subiectul fotografiei, asta mai ales dacă avem un obiectiv care să ne permită să ne apropiem suficient de mult. Uneori putem combina în fotografie, armonios și abstract în același timp, apa în două stări, solidă sub formă de gheață și lichidă.

Apa este un subiect la îndemâna oricărui fotograf care îndrăgește fotografia de peisaj, și nu trebuie să mergeți foarte departe pentru o fotografie reușită. Oricând puteți găsi o reflexie, un mic pârâu de munte cu cascade sau un lac mai mare, nu trebuie decât să mergeți să le căutați.

next

În numărul următor la rubrica **Practic** vom discuta despre selectarea, indexarea și arhivarea fotografiilor.

Nikon D300, exp. 1/80 s., f/4, ISO 200

Parcul Național CHEILE BICAZULUI - HĂȘMAȘ

text și foto: Florin Mihai

Parcul Național Cheile Bicazului - Hășmaș este localizat în Munții Hășmaș (Hăghimaș). Parcul se află în zona central-nord-estică a României, pe raza județelor Neamț și Harghita și este străbătut de drumul ce leagă

localitățile Piatra Neamț - Bicăz - Gheorghieni.

Această zonă este pentru orice fotograf o adevărată provocare. Mai bine de 10 ani sunt de când vin constant aici și încerc să redau în fotografie ceea ce

simt când sunt în apropierea acestor pereți enormi printre care curge râul Bicz.

Pereții înalți și îngustimea spațiului dintre ei au făcut mereu plăcere turiștilor și au dat bătaie de cap fotografilor.

În acest spațiu lumina soarelui

pătrunde pentru puțin timp, uneori preț de câteva zeci de minute, dând o strălucire puternică pietrei umede de calcar.

O tendință naturală ar fi folosirea obiectivelor superangulare și încercarea de a prinde în cadru cât mai mult. Probabil că nu este foarte

inspirată această alegere pentru că în acest fel vom avea contraste extreme greu de acoperit. Imaginile alăturate sunt realizate cu teleobiectivul și încearcă să surprindă puterea detaliului de a sugera dimensiunea întregului. O compoziție cu joc fericit al suprafețelor, contrastele echilibrate

și bineînțeles o lumină potrivită pot face să ne apropiem de imaginea dorită.

Totuși, trebuie spus că marea majoritate a turiștilor văd doar porțiunea cheilor adică defileul pârâului Bicz. La mică distanță sunt și alte zone extrem de fotogenice. Mă gândesc la culmea și peștera Munticelului, valea Bicăjelului, culmea Bârnadu, Hășmașul Mare - Piatra Singuratică, Hășmașul Negru, Lacul Roșu și multe altele. Așadar, părăsirea drumului principal, cu puțină informare, poate fi sursă de subiecte fotografice variate.

Pe majoritatea drumurilor de acces se poate pătrunde cu o mașină obișnuită, dar, dacă este posibil a alege, un 4x4 ar fi de dorit. Luați-vă haine groase pentru că aici este frig și umezeală chiar și vara. Pentru informații întrebați oamenii din zonă. Sâmbăta și duminica se circulă greu pe drumul aglomerat din Chei, mai ales vara.

Cu toate că infrastructura turistică din zonă este modestă, o vizită în acest parc național poate fi o intrare într-un spațiu puțin umblat, cu o mare varietate de subiecte fotografice.

Florin Mihai | Piatra Neamț
www.florinmihai.ro

H O L B A V

text și foto: Vlad Dumitrescu

Prima dată a trebuit să merg în Holbav cu munca. Cunoscut destul de bine județul Brașov, dar sunt nevoit să admit că nu auzisem de această comună până atunci. A trebuit să cer indicații ca să mă descurc să ajung. Nu eram pregătit nici pe departe de ceea ce avea să urmeze. Ieșind din Vulcan, trecând printr-o bătrână livadă de meri, mi s-a deschis în față o priveliște ce mi-a tăiat pe loc respirația. Munții Bucegi și Masivul Postăvaru tronau peste Brașov, Cristian, Vulcan și Ghimbav. S-a întâmplat să fie chiar într-o zi cât se poate de frumoasă de decembrie în care toată

această priveliște părea desprinsă dintr-o poveste.

La fel de impresionat am fost și de pădurea ce urmează pe drum, după livadă. O pădure care avea foarte mulți brazi pentru altitudinea la care eram. Pe atunci acest drum ce unea Vulcanul de Holbav nu era încă asfaltat, arătând mai mult ca un drum forestier, și trebuie să recunosc că prin pădurea aceea am fost la un moment dat convins că undeva am luat-o greșit, dar, foarte plăcut impresionat de peisaj, am zis să mai continui un pic.

După nici un kilometru am văzut un

indicator de intrare în localitatea: "Holbav"! Câteva case m-au condus într-un punct numit "La Cruce", aproape de vârful unui deal, de unde am putut să privesc mai bine comuna. În stânga se vedea în depărtare, în toată splendoarea ei, Piatra Craiului, iar în valea dealului pe care eram eu se vedeau biserica, școala și primăria, înconjurate de multe case din care focurile de lemne scoteau pe hornuri dungi argintii de fum. Alte dealuri înconjurau acest mic centru făcând peisajul să pară rupt dintr-un basm. Drumul continua mai departe și am aflat mai apoi că duce spre Poiana Mărului.

Tot ce am văzut în acea primă zi prin Holbav m-a făcut să îmi doresc să mă întorc cât mai repede, să cunosc mai bine oamenii și să văd cât mai multe locuri.

De atunci drumul acela minunat s-a asfaltat, iar eu am fost de mai multe zeci de ori acolo și pot spune că Holbavul, cu

dealurile și oamenii lui, mi-a intrat la suflet mai mult poate decât oricare alt loc din județul Brașov. Anotimpurile îl fac să pară cu totul și cu totul altfel, dar drumurile lui rămân mereu bătute de aceleași caruri cu boi conduse de aceiași minunați oameni și alergate de copii cu fețe vesele. Oameni deschiși, bucuroși de poze, de o fotogenitate fantastică ce reiese numai și numai din felul lor extraordinar de a fi.

Ca în fiecare alt loc, ochii bătrânilor, ce vara în arșița soarelui lucrează la câmp sau stau seara pe la porți, vorbesc despre viața trăită, iar ochii copiilor nu văd sărăcia sau alte greutăți ale vieții. Zâmbetele lor luminează toate ulițele localității.

În Holbav am ascultat deseori pasul bătrânilor pe la porțile lor, am alergat cu copiii pe ulițe, am cunoscut fierari ce ne-au arătat, cu multă mândrie, în atelierile lor, cum se transformă fierul. I-am văzut deseori mergând drumuri lungi la câte

un prieten pentru a-l ajuta la potcovitul vreunui bou, iar apoi i-am văzut bucurându-se împreună de câte un păhărel de țuică. Am privit de multe ori cum acești oameni, deloc simpli, știu bine să îmbine munca cu distracția, ascultând muzică, cântând în timpul lucrului sau dansând cu câte o mândruță.

Am privit cum femei țes la războaie ori muncesc cot la cot cu bărbații la lemne, femei ce cu sfințenie păstrează în cufere costume populare, pe care cu mândrie le poartă de sărbători sau la nunți.

Pe dealurile lui, cu case foarte răsfirate, am avut nu de puține ori ocazia să văd căprioare alergând; turme de oi mergând spre vale; boi imenși, ce abia încăpeau pe înguste drumuri, trăgând care pline de fân; bătrâni urcând cu desagile pline; copii alergând la școala sau ascunzându-se timizi prin spatele unui gard; oameni la fân sau, oboșiți, venind seara de la câmp.

În lumina blândă a apusului, profilate pe un fundal cu Piatra Craiului și Bucegi, toate aceste activități par desprinse din vremuri imemorabile.

Serile petrecute la gura cortului mi-au oferit povești despre urșii și mistreții care mai vin din când în când în vizită, făcându-ne nopțile pline de stele, mai emoționante. Îmi vine greu să povestesc despre lumina apusului, ce dădea oamenilor ca parteneri de drum umbre vii sau ce construia umbre fascinante dealurilor, colibelor sau căpițelor de fân. Soarele acela, ce apune ușor după Piatra Craiului, îți rămâne în suflet.

Diminețile mi-au oferit lumină blândă deasupra comunei, aducând satului o atmosferă aparte, în liniștea acelor ore; biserica și cimitirul de lângă întregind atmosfera de poveste. De multe ori ceața ce plutea deasupra văilor, făcând centrul comunei aproape să nu se mai vadă, m-a

ajutat în a construi niște imagini plăcute. Activități ce vorbesc despre viața grea de la țară, precum mersul iarna pe dealuri prin viscole năprasnice, lucrul prin curte, în ateliere, la animale sau vara la fân, spălatul rufelor în lighene, coptul pâinii în cuptoarele prezente încă în multe curți, sunt întâlnite des, iar datorită căldurii oamenilor devin imagini idilice. Recomand cu căldură excursii în această comună, interacționarea cu oamenii ei extraordinari ce îți vor dezvălui cu drag modul lor de viață, împrietenirea cu copiii

satului, ce pot să îți fie cei mai buni ghizi, participarea la serbările ei. Recomand să bateți fiecare drum de pe dealuri și să gustați acolo răsăriturile și apusurile. Holbavul îți mai vorbește încă despre ceea ce este cu adevărat Românesc, despre ospitalitatea legendară, despre prietenie, despre nucleul sfânt al familiei, despre bunul simț prezent în oameni de la mic la mare, despre meșteșuguri încă neuitate, îți dezvăluie la fiecare pas locuri nebănuite.

Vlad Dumitrescu | Brașov

www.vlad-dumitrescu.blogspot.com

ARTICOLUL TĂU

Este greu să ajungi la o concluzie unanimă atunci când vine vorba despre fotografie. O imagine bună este combinația reușită dintre idee, originalitate și realizare tehnică. Însă, provocarea apare atunci când trebuie să mai adaugi câteva cuvinte unei fotografii.

Trimite-ne un articol care să abordeze orice subiect de interes pentru PHOTO Travel și vei avea șansa ca articolul tău să apară în ediția următoare a revistei. Textul trebuie însoțit și de imagini sugestive.

Așteptăm propunerea ta pe adresa : articolultau@phototravel.ro

**CERINȚE: max. 1000 cuvinte | redactare cu diacritice
max. 10 fotografii | jpg | 1024 pixeli latura mare | 72 dpi**

Povestea fotografiei câștigătoare din luna mai

"Am 42 de ani, sunt originar din Ploiești și m-am stabilit de doi ani în Constanța.

Hobby-ul meu este evident. Fac fotografii de la 12 ani, dar mă ocup mai serios de aproximativ doi ani. Încă încerc să folosesc la maxim calitățile unui aparat Fujifilm FinePix S6500fd.

Fotografia câștigătoare este realizată anul trecut, în august, la o pensiune din județul Caraș-Severin. Nu are o poveste deosebită, dar țin să-i mulțumesc albinuței pentru ședință foto oferită!

Câteva din căutările mele le puteți vedea pe: www.fotoami.shutterfly.com."

ADRIAN MIHAIL IONESCU

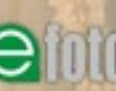
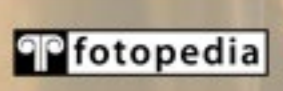

PHOTOLIFE
DISCOVER YOUR PASSION

Toamna vine repede, mai ales la Brașov. Începe școala, se termină vacanțele, așa că pentru relaxare vă așteptăm la un curs foto.

Noua sesiune începe în 14 respectiv 23 septembrie.
Toate informațiile despre înscriere le găsiți pe site-ul nostru.

WWW.PHOTOLIFE.RO

CURS ONLINE
&
CURS LA BRASOV DE
FOTOGRAFIE

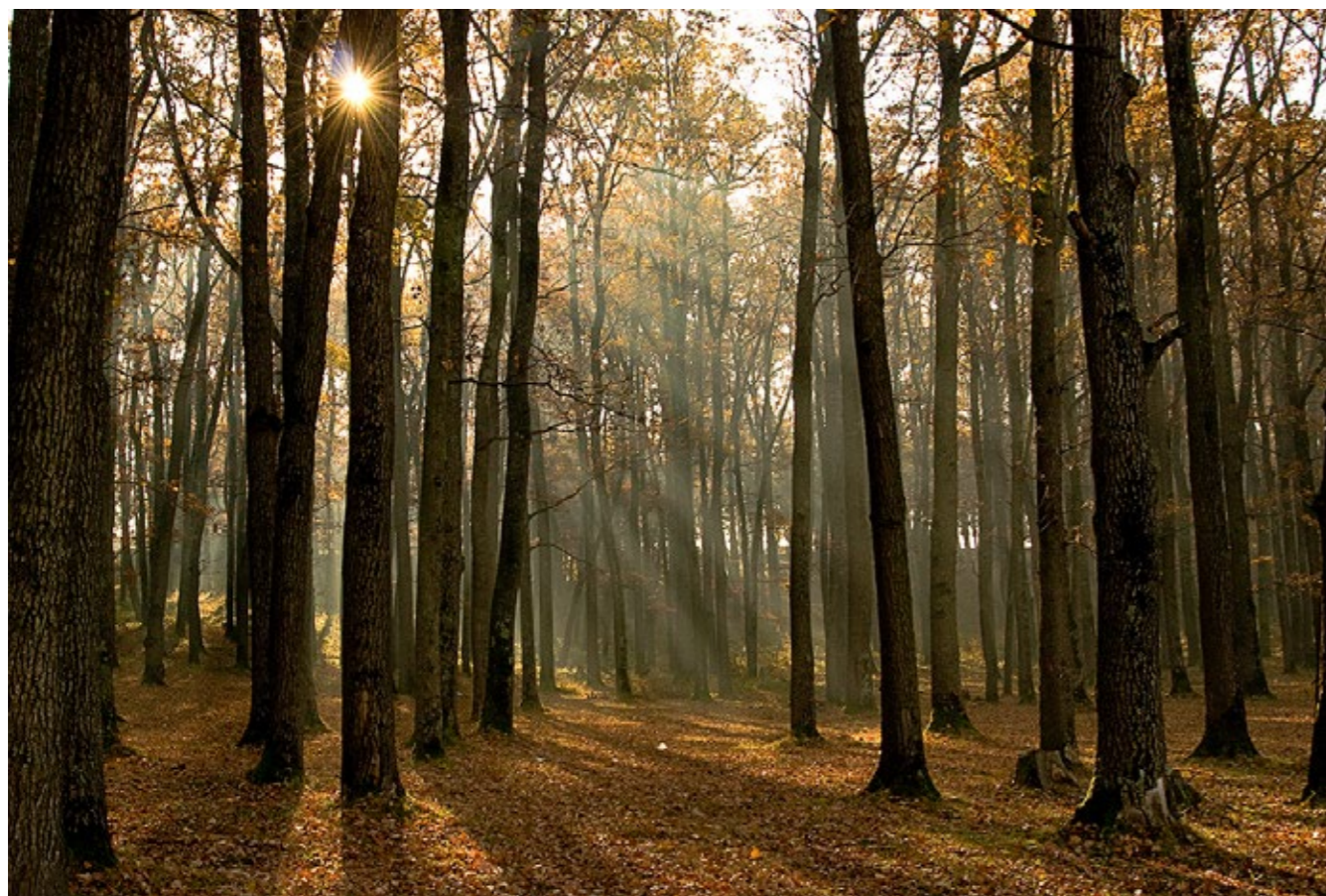
Am admirat natura în toată splendoarea ei, am descoperit arii protejate ascunse de gesturile necugetate ale unor turiști ignoranți, am aflat cărări umbrite de arbori seculari și ferite de ploi reci de vară, ne-am amintit de zgomotul cadențat al crengilor în adierea plăcută a vântului și pentru toate acestea le mulțumim celor care ne-au trimis fotografii pentru tema “**PĂDUREA**”.

Vă prezentăm imaginile câștigătoare:

Mai multe fotografii din
selecția finală puteți găsi pe
www.phototravel.ro

Locul I - Un binoclu Nikon Sport Lite

Adrian Vâju - Brașov

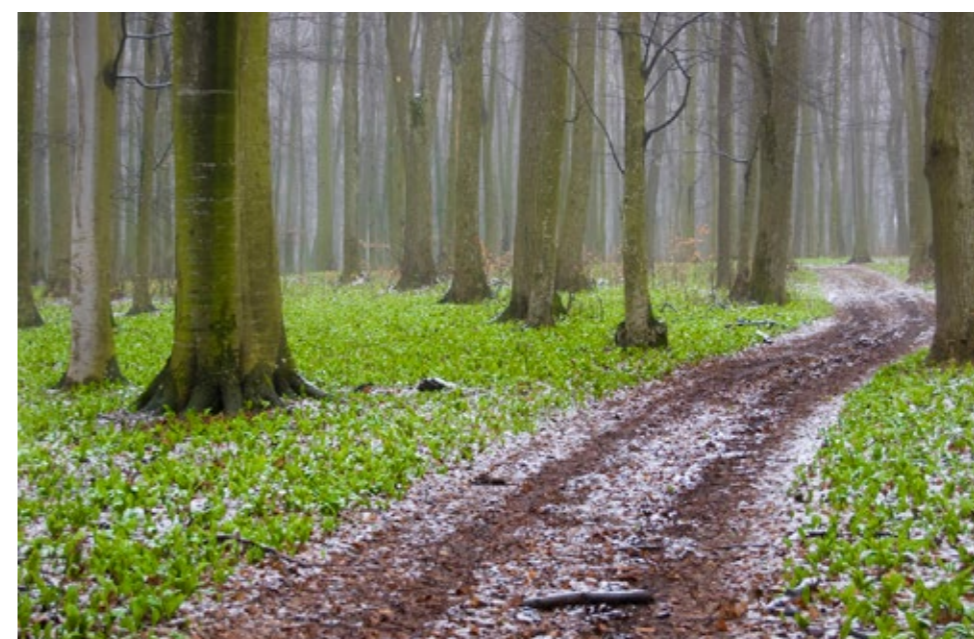
Locul II

Alina Maniu - Brașov

Locul III

Adrian Gârneață - Iași

Laurențiu Pavel - București

Claudiu Păduroiu - Brașov

Adrian Vâju - Brașov

Oprițescu Alexandra - Petroșani

PHOTO Travel lansează pentru luna septembrie concursul cu tema "PĂSĂRI".

Îl adresăm celor ce admiră frumoasele și liberele înaripate ale cerului, celor ce continuă să privească cu nesaț penaje colorate în aterizări sincron, celor ce se inspiră de la ființele plătând ce își zic pretutindeni cântul neschimbat, celor ce nu ignoră complexitatea comportamentelor din mediul natură sau doar respectă habitatele delicatelor zburătoare.

Pentru înscriere la concurs așteptăm maxim două fotografii în format digital, respectând tematica propusă. Acestea pot fi trimise de pe site-ul nostru:

www.phototravel.ro, accesând secțiunea CONCURS sau prin e-mail la adresa concurs@phototravel.ro.

Un juriu va selecta imaginile primite, iar fotografiile cu cel mai bun punctaj vor fi publicate în numărul viitor al revistei. Câștigătorul concursului va fi premiat cu un binoclu din gama compactă Nikon, Sport Lite 10x25.

Termenul limită de înscriere: 28 august 2009.

CERINȚE: jpg | 1200 pixeli latura mare | 72 dpi (se acceptă resize la imagini)

Nume fișier: Prenume_Nume-Titlul_fotografiei.

Este permisă numai o editare de bază a fotografiilor înscrise în concurs.

Nu se acceptă imagini manipulate digital.

Numele Nikon rezonază mai ales cu gamele de aparate foto și obiective. Mai puțin cunoscut este faptul că istoria Nikon a început în anul 1917 cu producerea lentilelor și a binocurilor. Sport Lite 10x25 este un binoclu din gama compactă Nikon, oferind imagini clare și luminoase, dar în același timp fiind extrem de versatil și ușor de ținut la îndemână. Aceste caracteristici îl recomandă pentru utilizarea în vacanțe, pentru studierea naturii, fără însă a ocupa prea mult spațiu în bagaj.

Pentru numărul următor tema concursului este "TEXTURI".

At the heart of the image

Mai aproape
de natură

Gama de produse Nikon Sport Optics oferă iubitorilor de natură posibilitatea de a cunoaște mediul înconjurător, fie că este vorba de floră, faună sau spațiul cosmic. Oricare ar fi pasiunea dumneavoastră, Nikon vă oferă optica excepțională de care aveți nevoie.

next

septembrie 2009

FOCUS:

Hans Strand

PROFIL:

Cristi Vîlcu

SPECIAL:

Patrimoniul UNESCO II

FOTOLOCAȚIE:

Lepșa

ECHIPAMENT:

Test de teren

PRACTIC:

Indexarea și arhivarea
fotografiilor

Literatură

Informare

Rețete

Personalități

Vacanță

Produse

Artă

Media

Obiceiuri

produs în.ro

Construim lista produselor românești de calitate

iLogicDesign

advertising | design | creatie

iLogicDesign.ro